

A SELECTION OF SADI'S GHAZALS

English & Persian Introduction: Dr H. Elahi Ghomshchi

Persian Calligraphy: A.A. Falsafi

Persian Paintings: A.R. Aghamiri

English Translation of the Ghazals by:

Simin Dokht Seyedlalah

A SELECTION OF
SADI'S GHAZALS

Persian Calligraphy: A.A. Palsafi

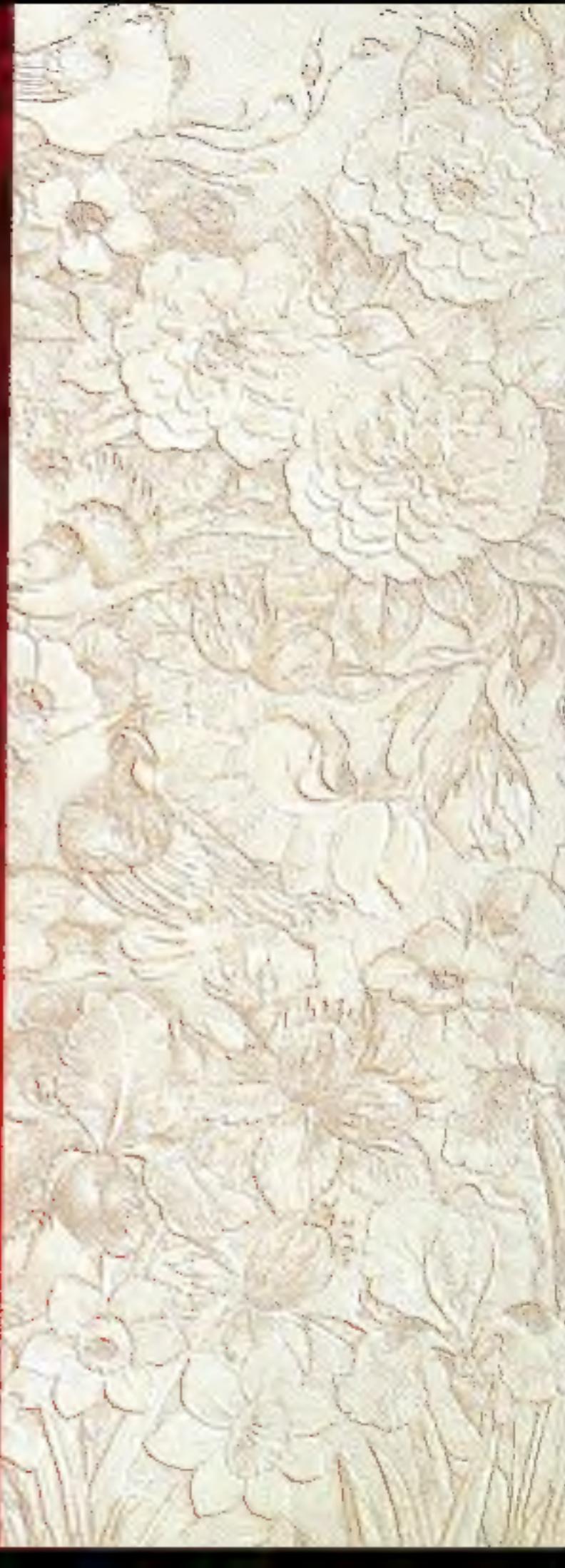
Persian Paintings: A.R. Aghamiri

MIRDASHI
FARHANGSARA

Tel. +(9821) 6499661-2 Fax. 6491968
MASHHAD, TEL. +(9835) 3549961 Fax. 354962

Design: M. Ziaee

A SELECTION OF
SADI'S GHAZALS

Persian Calligraphy: A.A. Palsafi

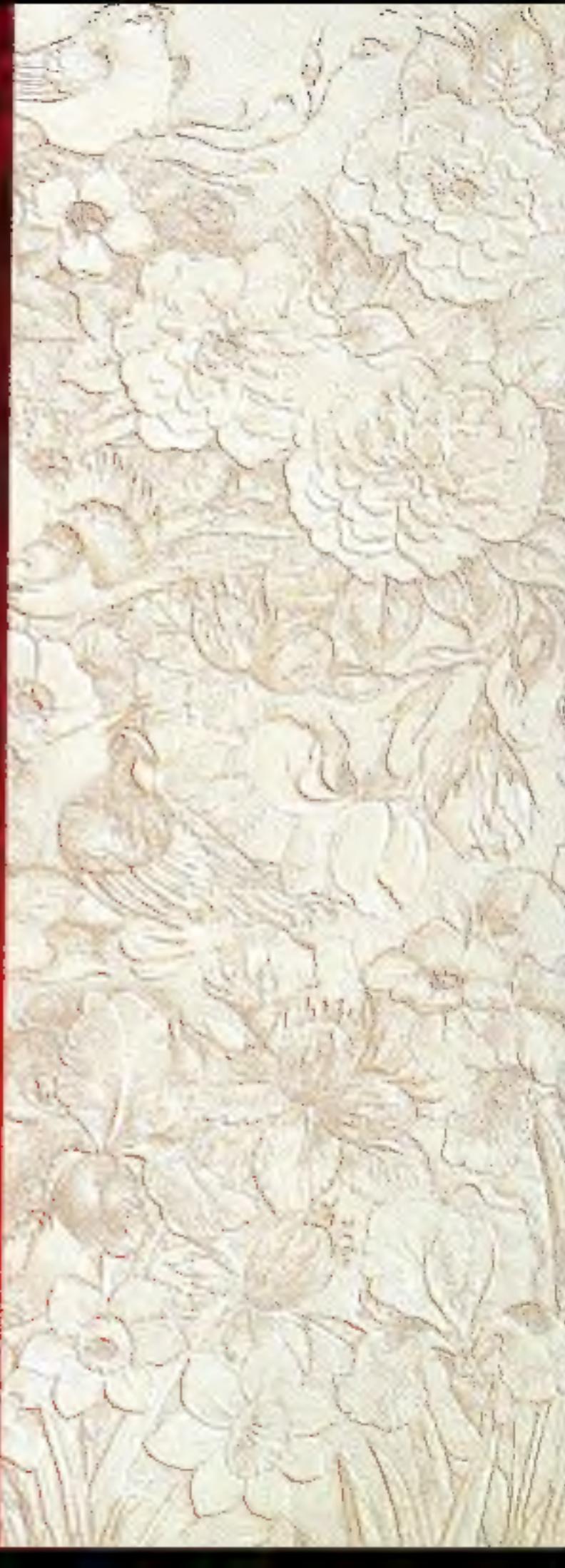
Persian Paintings: A.R. Aghamiri

MIRDASHI
FARHANGSARA

Tel. +(9821) 6491661-2 Fax. 6491668
MASHHAD, TEL. +(9835) 3549951 Fax. 3549952

Design: M. Ziaee

A SELECTION OF
SADI'S GHAZALS

Persian Calligraphy: A.A. Falsafi

Persian Paintings: A.R. Aghamiri

English & Persian Introduction: Dr. H. Etehadi Ghomshahi

English Translation of the Ghazals by: Siminodokht Seyedlofah

A Selection of Sa'di's Ghazals

• Persian Calligraphy : Amir Ahmad Falaki
• Paintings : Ali Reza Aghamiri
• Persian & English Introduction : Dr. Hossein Elahi Ghombari
• Persian Introduction to English translation:
Shafiq Taghizadeh . University Professor
• English Translation of the Ghazals by: Soroushoddokht Seyedfazeh
• Lithography: Furajand-e Gouya
• Printed in: Abyaneh Printing house
• Designed and Pageantion : Mohsen Zeighami
• Publisher: Mardashti Farhangsara
• Production Manager: Mohsen Zeighami

MARDASHTI FARHANGSARA

• Tehran - Iran Tel: +(9821) 66490661 - 2 Fax: 66491964
• Mashad - Iran Telephone: +(98511) 8544951
• Fax: +(98511) 8514761
• ISBN: 978-964-7141-20-3

Ala al-Adha Jilid

To the name of God, the Congnizant, the Merciful

Let's begin in the name of God, the Knowledgeable,
The Creator, the Living, the Able.

The Lord of the world and of the human, the Generer, the Grand,
Created fair fair and fair character.

Through His generosity and kindness to the inferior,
Both have their portion, the bird and the fish,

Both have their lot, the benefactor and the dervish,
The mosquito and the phoenix are provided in their daily bread.

He is aware of an ant's need through omniscience
While the ant is at the bottom of a pit, under the ground.

He created the creatures out of the sperm, sugar out of the sugar,
Moss leaves out of dry sticks and diamonds out of granite.

He created sweet syrup out of the bees,
Big palms out of the leaves of the date.

Free from everyone and kind to all,
Hidden to the whole world and visible to all.

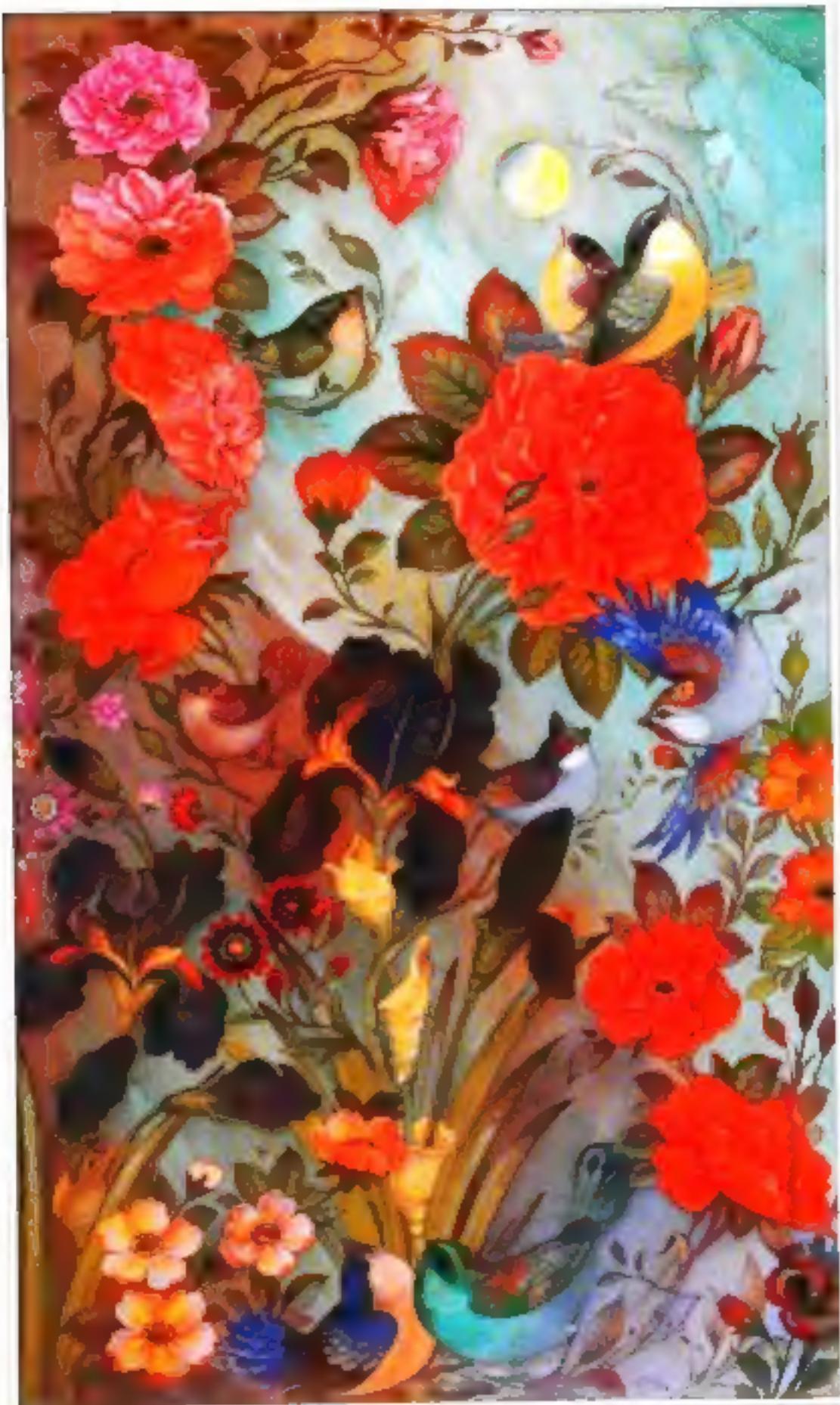
Beyond the grasp of the two men and
Gems of His glorius-gown, because of their splendor.

Not only praise ~~but~~ the Tongue at the mouth of the omniscient SMI,
So does the Hand covering the organs of the body.

He who is not grateful to today's blessing
Will regret over tomorrow's portion of mercy.

O Lord! Thou art the Protecter, the Protector,
Free from all faults, clear of all errors.

We are unable to praise you worthily
Along with all cherubim of the upper world.
So I talk out of his own perception
Otherwise for the power of imagination
It is impossible to comprehend your perfection.

Sadi

Sadi can be considered as the Shakespeare of Persia, as Rumi has been called *Divine of Islam* and Firdausi, Homer of Iran.

Emerson has praised Sadi as a poet who "speaks to all nations and like Homer Shakespeare, Cervantes and Montaigne is perpetually modern." Furthermore he has called the *Golestan* (Rose - garden) of Sadi, one of the bibles of the world wherein the universality of moral law is gracefully portrayed.

His works, covering a wide variety of literary forms in prose and verse, have all a prophetic truth in them which is above that of history and a universal appeal beyond time and place. He has conquered the whole realm of human nature as he himself has beautifully expressed in a poem in his

Ob, Sadi

Thou hast conquered the whole world with the sword of thy eloquent poetry.
But be aware that the credit all goes to the Grace of God.

Like Shakespeare he has bestowed the Persian language with thousands of popular quotations, words of worldly and heavenly wisdom inspiring maxims and aphorisms. Indeed, his complete works almost the size of the complete works of Shakespeare, can properly be entitled "Quotations by Sadi", for almost all he has said is heard from the mouth of speakers in his different subjects to serve modern purposes. The following remarkable example is a well-known poem of Sadi on the unity of all mankind, the translation of which has been written in bold letters above the gate of the United Nations:

The sons of Adam are like the limbs of the same body.

For they share the same essence in creation.

When one limb is put to pain

The other limbs can not remain at rest.

O thou who do not feel the sufferings of mankind,

Thou deserved not to be called a human being.

The most popular works of Sadi at home as well as abroad, are *Golestan* (Rose-garden) and *Bustan* (Garden of Perfume, or Fruit Garden).

Golestan is a melodious rhyming prose studded with pithy verses.

It is compendium of proverbial wisdom embodied in charming prose tales. Edwin Arnold has aptly described it in calumniatory terms as intellectual food and nectar of versatile genius. It reads human motives shrewdly and shows their wide range from the meanest personal greed to the sublimest selflessness.

Bustan (in rhyming couplets) follows similar themes in fascinating tales, fables, parables and proverbial words of wisdom. His *ghazals* (Lyric poetry almost in sonnet form) and odes are an important part of his work and fame, highly praised in the east and rarely appreciated in the west.

Golestan and Bustan are both the best works of Sadi and show the seasoned philosopher and tolerant gentleman with excellent common sense and a twinkle in his eye over the follies of humanity.

Among the mystic and visionary Persian poets, Sadi stands out as a realist picturing the teeming life at highway and bazaar.

Professor R.A. Nicholson has thus characterised him in verse:

O full of human wisdom, happy sage,
A Persian Hermit, musing on thy page,
Where childhood learns to read, age needs to learn,
Moral with gay and tale with truth in turn;
Which as we read, our fancy so beguile,
The master pleases for the golden style,
A style that softly swans, simply dressed,
Endears the topic and refines the jest.

The following is a typical short tale from Golestan which can give a taste of what Nicholson has found in Sadi. The tale is as pure, but followed by a piece of verse, emphasizing the wisdom of the story in fresh insightful images:

I saw an Arab sitting in a ring of jewel dealers at Baara, telling a story how once upon a time in the desert he had settled in his tent till must die. "Suddenly" said he, "I lighted upon a bag which fell to be full of grain. Never can I forget the relief and the joy of thinking that it was indeed parched corn, and then the agony and the despair till find it only a bag of pearls."

The desert traveller laid the driving cards,
Sinking with thirst - what matter of his hands
Holds pearls or don? His dried mouth cursets both!
So when a man with hunger falls to die,
What difference whether in his girdle cloth
He hideth gold or ugly frippery?

We hope that these few cups of the spiritual wine of Persian wisdom would stimulate English men-of-letters and literary circles to further introduce Sadi to English readers, and guide them to the Mainspring of this divine source of ecstasy and intellectual intoxication.

1st Jan. 2000

Hossein, Molyeddin Chomshoi

playful, just as the old days used to be.

It is beyond my power to settle for a moment without you,
I don't wish to see anybody's face but you.

I know from the beginning that I'd be commanding Shaka,
That like Faithful, the sweet life I should give in.

I love you even if it turns the whole world against me;
Let me say there're flaws in my reason, holes in my religion.

I will throw down the shield at your feet if you unbutton the
The swords as you need not swords,
You have already killed me with your silvery forearms.

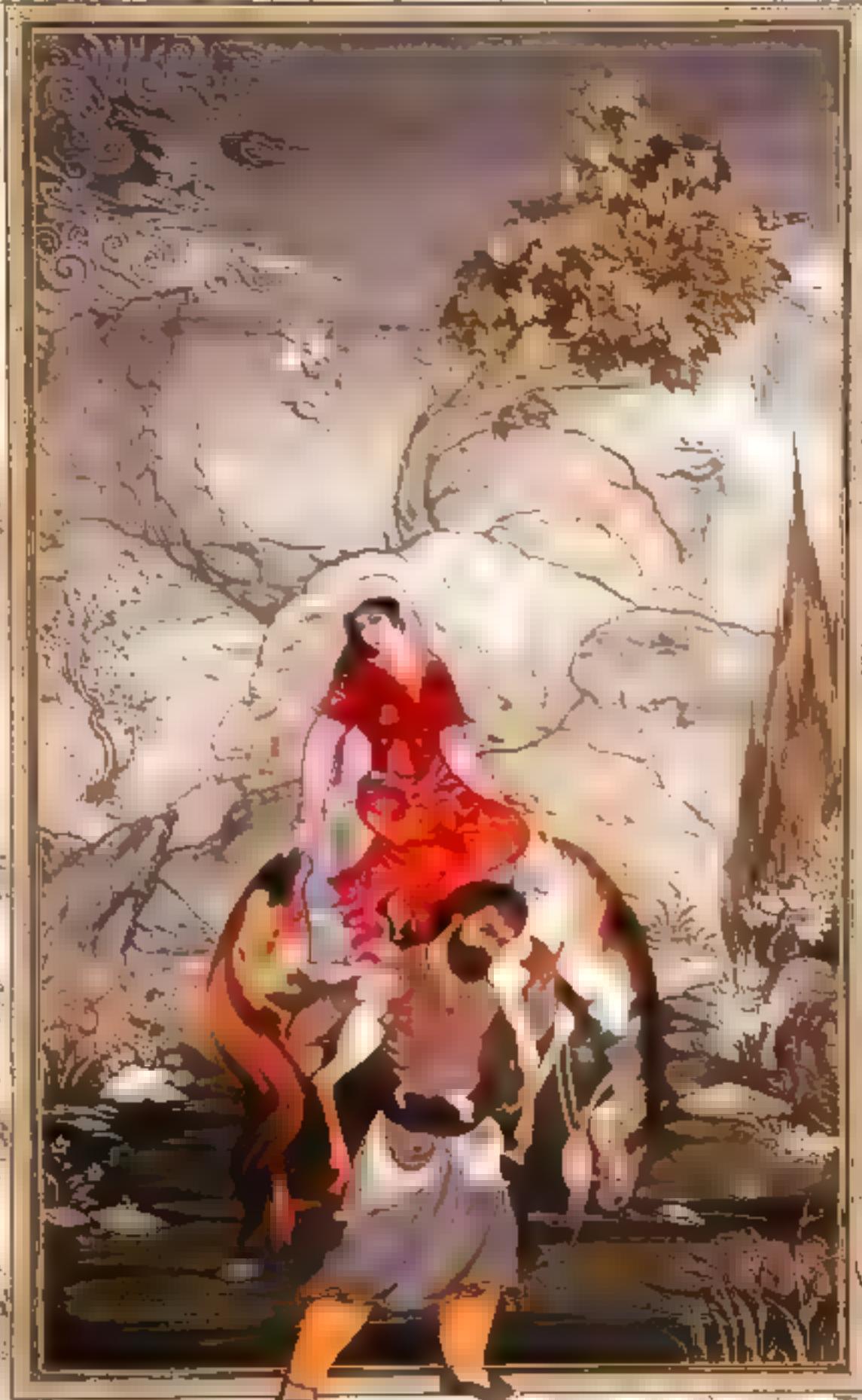
Come out O mother of lovers, as the night has prolonged
And has become a horse as the moon
And the Pleiades have come to stay long.

First I claimed that I am, later Noonebutnot but the speck
On the neck; now my only hope is to be forgiven,
So desperate I am, that speck.

What I need is a heart like candle which spares me my life
As the candle is the only one that burns at my bedside.

Your lips never close together; they laugh like a flower,
For ever and ever, is it fair
For me, the Nightingale, to settle down like a Trotter?

The rival is apparently asking Sa'idi to close his eyes,
"Don't worry," I reply, "O gardener, about the flower?"
"As I see her; but to pick her? Never!"

بدر آمدی ای سکان من

You are love, O my beloved,
I won't let go of you until love.

Whatever water of thought I sprinkled
On it, the fire of your love wasn't quenched.

It is impossible to turn away from your face;
It is as hard to shut the door to your face.

Like a fish caught in a hook,
I can't turn away from your hook.

The desire for the lips of the sweet-spoken mistress
Made so many pious men break their repugesences.

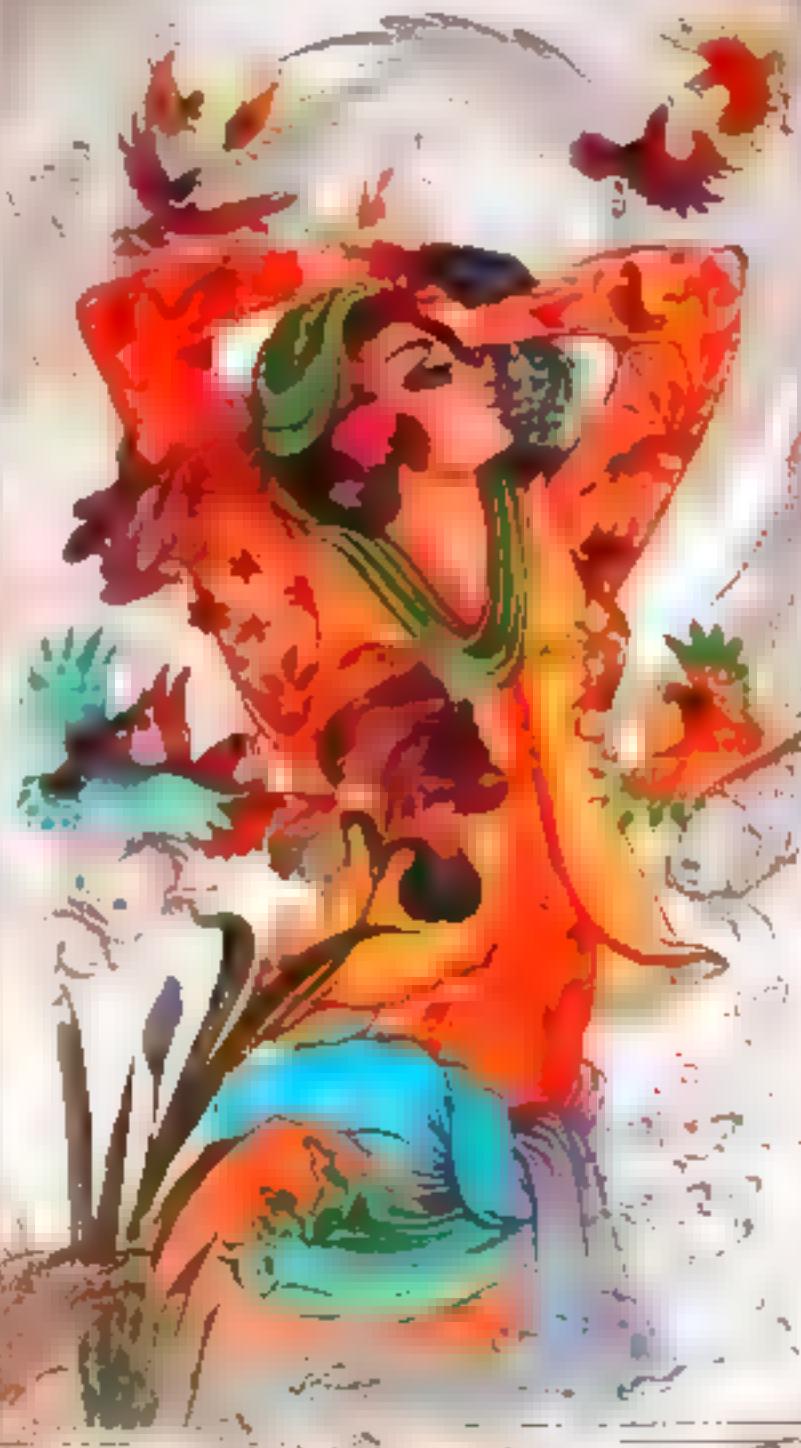
Ah! The tall cypresses of the garden
Bent so low before the tree of your stems.

So desperate is he who broke up with you;
So relieved is he who got wed with you.

Your ageing eyes shed my blood,
What does the drunk care about
The wrong murder he has committed?

So 'tis, from the charming maidens' snare
You can't free yourself till your last day.

If you don't bow down on her threshold
What will you do? Is there any other threshold?

He is alive who dies in front of the beloved;
Gloomy is the one who takes not a beloved.

He whose heart is lightened with virtue, a beloved
He needs to choose to keep the candle of his heart enlightened.

Only a heart soft as wax deserves to seek love;
Never granite shall be set, shall it, with agate?

The beautiful face of Sard's mistress will be his murderer.
Whom ever is murdered by this face will live on for ever.

لِمَ كَفَرَتْ كَلْمَةُ مُرْدَدْ بِنَظَرِهِ

Who's that who goes to search for prey
With the lovers' hearts in chains and fetters?

Babel's tates of the witches,
Kashmere's neighbour of the idols.

This is the paradise of which they say:
Turns to a youth, an old man in a day.

Because of the love of her arms' bane
The fallen is not aware of the arrows.

Once the painter sees her visage
He will drop other people's image.

O unfaithful, O ruthless, O tyrant,
You left and thus was I destroyed.

How vainly narrow-minded people blame me;
Just because I am in love they curse me and blame me.

The blood that comes into my body along with milk
Will only abandon my corpse when He abandons me.

If the sweetheart asks for my life
It is not fair to be late or to forbid.

He who wishes to gain the beloved's desires,
Tell him to renounce his own wishes and desires.

So 'Alī, once you became love's captive
What will your tactic be except forsaking tactics?

Oh! To what length in love I'm burning!
One flame, and I'll set on fire the land of the living.

Candle-like before the face of the beloved who is charming
I am blazingly burning; oh! What an incessant burning!

I burn away but I dare not say
That with somebody's love I am burning.

Have mercy on me as surely I am wandering;
Have pity on me as this is my soul which is burning.

With you, friends are all but blessed with plausives;
I am guilty, that's why I am burning.

O Sa'di, lament not. Why? If I don't
Nobody will know that in secrecy I am burning.
پرستی کی پرستی کی پرستی کی پرستی

We are all eyes and you are the light, O idol;
May the evil eye be avenged from you, O idol.

Don't cover your face as he who sees
Such a houri as you, will go to heaven, O idol.

I was wrong to call you bourn;
That was rude of me and I wronged you, O idol.

So as not to find fault with me that I can't see
What your presence do with the people, O idol.

The cause of all sedition and bane
Is you on the whole earth, O idol.

With all the sweetness and goodness you can't be
But a source of coquetry and pride, O idol.

A stature like yours, exalted like a cypress, is for us
So as not to settle down, not to remain patient, O idol.

So many riotous emotions have arisen in my head
From a heart which is burning like an oven, O idol.

Once Sa'di drank out of this fountain of life
His thirst shan't ever be relieved drop by drop, O idol.

فربار من از فراق بار نست

I cry for being away from my beloved
And lament as from me, my sweetheart has passed.

Without that moon-faced beauty at my side
I feel as if my face is coloured with blood.

The tears coming out of my eyes
Are but the blood shed from my heart.

I have a heartache beyond my power;
I feel restless because she's gone for ever.

Not one is aware 'll my sorrow;
Alack! The world shan't last for ever.

I am being tormented 'll my fortune,
Because of that I have a sore heart ever.

Say'd, why do you complain about the beloved
While joy and anguish shan't last for ever?

فربار من از فراق بار نست

May God praise your spirit,
Such sweet lips and sweet teeth.

Whoever lost his Joseph of heart
Ask him to find it in your chin's pit.

No sedition to Persia will arise
Save from your seducing eyes.

Even if the Cypress comes and goes
Her display is far behind your beauty.

Your night is the others' daylight
For it is sunshine in your residence.

Until when 'll spiritual Orchard,
Your gardeness will you reveal?

The nightingales we are, let's for a moment
Rest in your rose - garden and bower.

Be a tyrant, be cruel to me for a thousand times,
And I will love you still a thousand more times.

I tried the power of patience, it was shattered
O shattered like glass struck against the rock.

Whether you keep your promise or not
That I am not to break my word, is beyond doubt.

Even if I die of the pang of separation
You will have my reward for the joy of fruition.

O Sa'di, you will be a living mystic
If you give up the ghost over this seeking.
زندگانی کیا می‌گذرد بی خوبی

To the conscious person, who is the living?
He who dies near the beloved's dwelling.

The lover, that crazy, that drunken lover
Has no use for the wise words of the adviser.

Better to offer your head as a sacrifice to the beloved
Than to wander through the country with a sound head.

■ thou ravaged my heart and burnt my soul;
Over the passion I have for you, my life was sold.

Venomous sherbet out of your head, causes not better;
Mountain is not a burden if you put it on my shoulder.

He who is bound to your affection won't free himself, nor
Shall he who is drowned in your love ever see the shore.

Hidden agony consumed my lone heart;
At the end my love was inevitably devoured.

Think not that I am calm within me,
Expect not a wink of sleep from me.

If I am in blame then complain,
If it is your fault make reparation.

While on your feet, your apology is not accepted;
Until you settle down, the dust won't be settled.

This isn't the place to talk about money or heart;
I am but a pretender if I won't devote my heart.

So 'Al, grieve not if you are wounded;
It is an honour to be scarred by the beloved.

The wind blew and with it brought
The smell of ambergris; the almond blossomed.

The nightingale was so amorous that the flowers,
Despite all those thorns, blossomed.

I wish to kiss the messenger's blessed feet
Who delivered the message of the beloved.

I had only put a lener with him,
He brought a bag full fragrant musk with him.

Never have I heard of a breeze that blew
Flowers' fragrance sweeter than you.

Of an offspring nobody has ever heard
Coming into the world being as beautiful as you.

O desperate is the one who lasted
Yet another day away from you.

So 'tis, your bright beam like an oyster
Turned every drop it drank into a pearl.

The sweetest of your gift's daughters
Filled with admiration the concourees,

So much so that they may bury their daughters alive,
Those who gave birth to them during your life.
چوی آرور چوی آرور

There comes the scent in the flowers and the cries of the birds,
Now is the time for mirth, for gardens and for plains.

The Faucons of Autumn scattered the leaves,
The Paquet of Zephyr adorned the meadows.

I am not in a mood for gardens,
Wherever you are, there, pleasure is.

Looking at the beauties, they say, is banned;
That may be, but not this look of mine.

The secret in the ineffable make of God on your face
Is as visible as the water through the glass.

I shall pluck my left eye
So as ~~to~~ see you but right.

He is but a grannie who is not
Impressed by your soul of affection.

Some day the dry and the wet ~~to~~ me will handle
The fire beneath my pot of poison.

They say Sa'di's endless lamentation
~~is~~ against the wise man's persuasion.

He who is ~~at~~ rest on the seashore
Is unaware of the abyss I am at.
مَنْ يَرْكَبُ سَاحِلَّهُ فَلَا يَعْلَمُ بَحْرَهُ

I am so much bound to your love's bond
Like a deer in a snare, with it's head caught.

I sometime weep over my incurable pain,
Some other time laugh at my unsettled condition.

I have left no ears and no intelligence
To set the intelligent people's countpoints.

All in once I was left no patience;
I revealed my love story to the plough.

I am no Maypoon that from the beloved take my heart away;
~~but~~ man of honour, don't advise if you are wise, night and day.

No painter is able ~~to~~ paint such a face;
Who am I to paint a face such as this.

So many a soul and body are worn out ~~to~~ lovesickness for you,
I am not the only one who is left but destitute.

You, too, will come back helpless and disappointed.
~~In~~ this case, I am, am I not, the most fortunate?

If you call me while asleep in the land of the dead
You will relieve my soul which is so deeply afflicted.

To the earth you tread on, is my head devoted.
Whether you comfort my soul, whether you hurt it.

And if your comfort is in Sa'di's agony
I approve of this injustice towards me.

Is this the vernal breeze of the orchard
Or is it the scent of the roses with my sweetheart?

This charming writing ravishes the hearts
As if it is the sweetheart's face's lines.

O bird caught in the heart's net,
Come back, it's time you nestled.

At night, the candle and I burn together;
The difference is that my burning is hidden.

My ears are stuck on the ground, my eyes staring at the door,
Every day I have been waiting to hear from you with affection.

And if the muezzin calls for the prayer
I think the voice comes from my beloved's caravan.

You were so hostile to me; nevertheless,
Come back because that is affection.

Prediction is not so strong as to cope
With the powerful love of my charming master.

Extrangement of the compassions is identical
With separation between the body and the soul.

Sad's sole lamentation
Is but a reason to his affection.

She set fire to my pen and this blackness, my writing,
Which is going up in smoke, is left from that burning.
لکلک کیا گئی اے کلک

The morning's breeze blew and new year's soon, too;
Good luck to all friends! May they all achieve their ends!

Happy new year and the years to come!
Blessed be to you this day and the days to come!

The pomegranate blossoms have set the tree on fire;
Set not the brazier, no need to make a fire.

Fortune's eyes opened like daffodils;
Tell Envy to stick the eyes of the enemies.

This is a cheerful spring; where are you, O Rose,
To find the Nightingale lament? Ah, how He groans!

Long before us the world was and it will be after us;
O brother, beware! Acquire nothing but a good name, thus.

Do good and you will be fortunate;
Obey not the slanderer, the evil - minded.

O Sa'ib, depend not on the world, oh don't,
As this walnut will not last long on the vault.

What a shame that there's no end to pleasure!
What a shame that the deer can't pass the panther!
ما من اون تهور فریبیم و درین ملک

In this land I am but a stranger, a beggar,
Captured in your net, caught in your snare.

The horizon's gate is open but my heart's foot
Is chained to the tips of your curly hair.

While I am alive I can't turn away from thee,
O queen of beauties, don't turn away from me.

Although in your arena of admires many are worthier than me
In the whole world I don't know if anybody who comes even beats thee.

I was thinking of bestowing my life on thee
Some day; still I remembered that was a triviality.

I am saying this because I suffer;
The ambergris won't smell until it is set on fire.

If I say that I am not distressed,
My countenance shall reveal my heart's secret.

You are adored in my while love, amazed in not;
What kind of a youth are you who ravaged an old heart?

I shan't turn my eyes away from your eyebrows, which look like two bows,
Even if they shoot me at my eyes and stitch them with arrows.

I doubt the sanity of those who advise me;
Come, come, O master, the lover doesn't take the advice of thee.

An elegant body, O Sa'ib, is for people to see
Otherwise what is the use of the sighted eyes?

آنچه داشت که من باریم و آن بار که من داشتم

That beloved of mine, the one I know, a sweet mouth
She has away from my lips and away from my teeth.

I am not so fortunate as to take that gracious form in my arms,
To make her sit down and shower her with many a flower.

Ah, your darling face is a whole beauty;
What does the whole have to do with peccability?

Beware! Only a shadow is remained till the sun is equity;
Even that withers away whenever I think of thee.

I persist not in the upon, neither shall I lament
Of separation, ask what you wish, I am under your command.

O better than Leib, there is the fear that like Majnoon,
For the love of you I may wander through deserts and mountains.

In case that a sea of foes attacks me
If I turn my back on you, till you I'd be weary.

I am caught in your snare, defeated before you;
I am magnetized by you, wondering how to describe you.

My head on my sore heart, my feet coming after you is mud;
I shall be patient with till this but with out seeing you, I shall not.

I wait away in secret and, strangely enough, lovers
Don't go to sleep because till my hidden walls.

Have you seen how fast the fire strikes charred wood?
You are hotter than fire, that's why I burn even faster.

They say, "Don't So'dil put your life upon this passion,"
It is becoming me to die, my life depends on my heavenly maiden.
گرچه زندگی را

If I die for the love of you, of affection,
I will appeal to you on the Resurrection.

I can escape this world and the next
But I can't help being with the beloved.

O you are the salve for people in affliction;
I don't know till any other care, you're my only satisfaction.

That poor lover who's nobody but thee
In this world and the next, it's me.

O sheriff, was that repentance from the young you wanted?
If that is it, to repent, then I can't as I am aged.

Some day I will kiss her eyebrows which look like two bows;
Tell her I shoot arrows at me from those eyebrows.

O sweet-smelling Breeze in the springtide,
Upon the feet of your elegance I almost died.

Once you passed Shiraz' earth
Say that I am a captive in some place.

I can't go to sleep as without the beloved
I can't be comfortably even on a silk bed.

O initiate of Sa'di's age and day,
You left, but never from my heart you went away.
سریعیست در آمد و از خرابان

Drunken he came out of the tavern
With his ruined mind in prayer.

He has thrown down on earth his robe of piety;
He has set fire on his garment of modesty.

Gaily and merrily the Butterfly fell
In love with his gathering's Candle.

Following him, Soul desperately asked,
"O Lord of the miracles' Behd,"

"What comes out of a pawn's Mood?"
"Ah! Whole facing your rock, a thousand!"
"Kings will be instantly checkmated."

If I had but a thousand lives
I'd have met you, that's true
I swear, each time I'd've been thwarted.

If only my heart's eye could be patient enough
I couldn't have found anything important but love.

Let's see what will happen in the rest of my life;
Alas! it is all gone with the wind
What happened before is my life.

You arrived and I was so passionate, so agitated;
No sooner had you left than I became a lifeless visage.

Lacking consciousness didn't make me not to mention you;
As I was perplexed, thinking about the qualities of you.

I went not to sleep one single night amidst the rose garden, so I didn't,
As away from you, the only place I can go is the heath desert.

The hope that I would join you kept reviving me incessantly
Otherwise, away from you, separation would make a martyr of me, undoubtedly.

While in a blaze of agony, relying upon your affection like Abraham,
I was as though among bunches of tulip and chrysanthemum.

Hoping that the breeze of the dawn would bring the scent of you
Every night I was waiting for the cock to crow.

"You broke your word and I kept my promise,"
Sa'di kept saying this because of the separation's distress.

من خود ای سلطان از این در حق که دائم مستم

O Sa'di, I am already drunk with this you,
One more draught and I am lost.

As for narrow - minded people, to them, pay no attention
"Cause the drunk are drunk with wine and I, with reflection.

I swear by the affection and devotion that there is between us,
I neither forgot the love I have for you nor was I fond of someone else.

Before my clay was moulded, to my heart I had your affection,
I didn't attach it to myself, I brought it with me from heaven.

I am truly your servant, your slave, yet
In your presence I can't even say that I exist.

I was constantly in the habit of seeking,
As soon as you rose, I didn't stop seeking.

You are bored and I can't stand being alone;
You were cruel to me and I didn't break my word.

O Sa'di, didn't I tell you not to go after your heart?
I won't, but only if I find it next time I'll go out.

By the dear earth you tread on, I didn't break my vow;
You renounced me and I have never been attached to anyone, anyhow.

If I can't reach the start of your Fruition,
Where shall I go to die on the threshold of expectation?

I am amazed at the morning of the day I bade you farewell,
How come there was no tumult when without you I did settle?

Your love is such a sedition that in Persia not one man is left who is virtuous;
I am one of them who doesn't even remember how he said his prayers.

I said my prayers in such an ecstasy I knew
Not how I did it while I was thinking of you.

Religion doesn't accept the drunk's prayers;
I am drunk night and day, who would accept my prayers?

Now that the hand of your Fantasy has taken my start,
What would have happened if my hands would reach your skirt?

There's no comparison between you and my longing for illusion;
Although you are the water of life, with you I found my perdition.

In my whole life did I ever contradict you
It was not fine, unconsciously I wronged you.

Kill me the hardest you can 'cause So 'll is
Not the one who before you claims that he is.

امنیت مکر بر قاتم من میخواهد این میخواهد

Tonight how unlikey the cock is crowing!
Lovers have not yet stopped kissing and hugging.

The beloved's breasts surrounded by her wavy ringlets
Look like the ivory balls of polo surrounded by the ebony mallets.

Beware! Just tonight that the beloved looks like a sleeping sedition
Don't go to sleep so as not to regret over the life gone in vain.

Until you hear them calling from the mosque for Friday morning's prayers
Or hear them hearing the drum in the House of the chancillers.

It would be foolish, just because of the vain cross of the cock,
To remove your lips from her lips which look like the eyes of the cock.

A lover should take as his utmost petition
Whatever the beloved desires as her inclination.

Beware of those who when love - sick,
Refuge before the strangers they seek.

Bear with the beloved as he will carry a basket of roses
Who suspects there would be thorns, who expects it not to fill all roses.

The lover's heart is in the tavern,
What does repose have to do in the haven?

Not a citizen of the city of desire;
A piece of bone is what the city's dog is after.

Each night bring the lover till a new beauty
Spoils your coming day of soberity.

The judge of the city of lovers should unavoidably
Reduce the number of the sweethearts to one only.

So 'twas heard in the king's palace,
There hardly ever anybody passes.

پار کند

On the most cheerful day and the most blessed night
Welcomed me my lucky stars, and that, at their height.

Ask the herald to give the good news two times a day
'Cause last night was the former's night and today is the New Year's Day.

Is this the moon, an angel or a broom?
Is this a fairy or the world - illuminating sun?

You didn't know that lying in ambush were the snakes;
You did well despite the evil - minded adversaries.

O fœ, I have become united with the beloved,
If you don't like it have your eyes stitched.

I remember the nights I suffered so much from the pang of separation;
I couldn't go to sleep because of my world - incendiary vociferation.

If it weren't for those horrendous nights
Sa 'thi couldn't appreciate the value of these days.

کلام ورنانگه بار برویشان و در فرم است

My situation is entangled like the beloved's tresses;
My back is arched like the beloved's eyebrows.

Sorrow drank a sherbet out of my heart's blood and said:
"To the happiness of the one who is cheerful in this world."

Am I the only one with a sore heart or times are such
That a light - hearted person is rarely seen?

My Heart is grieving in such a way that, to be fair,
It certainly deserves to be called a lord of a lover.

Do you know what your Face told me before my very eyes?
In my fantasy it said, "How come they're always wet, your eyes?"

Do you wish to know how I am doing during the day + time?
Ask the dark Night which is also a confidant, an intimate.

I wish there was between my beloved and I
Such a strong connection as there is between sorrow and I.
ملی که ماضی را مادر بر مادر میگردی ام

Only a Heart made of rock can be both: lover and patient.
There are thousand acres distance between love and patience.

Don't advise me, O confidant, since repentance for love
Is like hitting a piece of glass against the rock.

I shall sing and drink in secrecy no more
For having repute is but a disgrace to the lovers' faith.

With my eyes on the Sāidi and my ears on the lyre
How could I get trained or follow advice?

I have clutched at the skirt of the Zephyr's Breeze
In the memory of somebody, but it was only a brooch.

Who will take my message to my wretchedly departed one,
To tell her know that I have dropped the shield if it is a combat?

Kill me in whatever way you can as without you
The world is already too crowded a place.

Reproaching Sa'īd will not cleanse his heart from love, beware,
From the Black you can't take the colour away as they are but the colour.

As it happens I've come across some maiden's quarter
Wherein have been slain many a martyr.

Let the meadow's birds know if they are sage
That their fellow singer is captured in a cage.

Tell my beloved, O dawn's breath of the Breeze,
My life is bound to a breath like the breeze.

What can a captive do but be patient and cry;
It is like honey in which has fallen a fly.

Nobody will blame me for indulging myself in desires
Except the one who has once got entranced in desires.

O Sa'ad, he knows the condition ~~ill~~ the one with a memory badly distorted
Who, in his whole life like the ball in the polo game, has been hit by the mallet.
مردی است جو مغلک کے دیوبند ملیپ بزمیت

Love's agony is such for that there's no physician;
Wander I not at the lovelorn person's lamentation.

Those crazy with love, the learned ones know,
Shan't care about the advisers' words.

He who has neither drunk the tea of agony nor the wine of love,
Has got no portion out of the terrestrial life.

Amoogst all sweet odours including aloewood, sandal, and the like,
None is as sweet as my beloved's scent which I most like.

Odd it is not for the prey to die in the noose
But odd it is for the prey to leap out of the noose.

If the beloved is aware of my anxiety and affliction
I shan't be afraid ~~ill~~ the rival's cruelty and the foe's persecution.

The foe shedded tears over my story; favours me
A stranger while the beloved turns her back to me.

The buds are so busy with themselves to open
They take no notice of the nightingale's concert.

So 'd, up whom do you want to take your complaint about the beloved?
Rather than to expect her to be patient, better to be patient with the beloved.

As it happens I've come across some maiden's quarter
Wherein have been slain many a martyr.

Let the meadow's birds know if they are sage
That their fellow singer is captured in a cage.

Tell my beloved, O dawn's breath of the Breeze,
My life is bound to a breath like the breeze.

What can a captive do but be patient and cry;
It is like honey in which has fallen a fly.

Nobody will blame me for indulging myself in desires
Except the one who has once got entranced in desires.

O Sa'idi, he knows the condition ~~ill~~ the one with a memory badly distorted
Who, in his whole life like the ball in the polo game, has been hit by the mallet.
مردی است جو مغلک کے دیوبند ملیپ بزمیت

Love's agony is such for that there's no physician;
Wander I not at the lovesick person's lamentation.

Those crazy with love, the learned ones know,
Shan't care about the advisers' words.

He who has neither drunk the tea of agony nor the wine of love,
Has got no portion out of the terrestrial life.

Amoogst all sweet odours including aloewood, sandal, and the like,
None is as sweet as my beloved's scent which I most like.

Odd it is not for the prey to die in the noose
But odd it is for the prey to leap out of the noose.

If the beloved is aware of my anxiety and affliction
I shan't be afraid ~~ill~~ the rival's cruelty and the foe's persecution.

The foe shedded tears over my story; favours me
A stranger while the beloved turns her back to me.

The buds are so busy with themselves to open
They take no notice of the nightingale's concert.

Sa'idi, up whom do you want to take your complaint about the beloved?
Rather than to expect her to be patient, better to be patient with the beloved.

Thought I that I may not see the beloved save in a dream;
Here is the morning and here is my beautiful beloved.

People won't believe in new year until they see the crescent moon and the eye
It is the new year and here is the crescent - shaped eyebrows of the beloved.

The tall cypress draws my attention to itself no more
As I am fond of the balanced stature of the beloved.

I am unaware of myself because the sincere lover
Has no concern about himself as he is busy with the beloved.

O Sleep! Wander not around Sa'di's eyes as they are
Either for sleep or for the thought of the beloved.

فکر مگر به خواب بینم خیال درست

Last night, with your face away from me, I had fire to my head,
My eyes rained so much that the ground became wet.

For the dear life not to end up regrettably,
Every night I praised you repeatedly.

With the arrival of night everybody rested
And me, as if the root of my hair was being fanned.

Away from you that wasn't wine I was drinking, it was not;
Pouring off my eyes into the cup, it was my heart's blood.

Obsessed by your fantasy, whatever I looked, hither and thither,
In front of me, on the doors and walls, your image I would see everywhere.

No sooner had Majnoon gone to sleep than his eyes would see Leili only;
A pretender he was if he would go to sleep and see anything but Leili.

Conscious or unconscious, you neither came into my sight
Nor did your fantasy wear out till my sight.

Sometimes like alderwood on fire burns my sore heart,
Sometimes like a reaper was I, with the scythe coming out.

O Lord! Where are those mornings whose nights lasted
But a breath and soon the horizon tightened?

O Sa'di, is the Pleiades' necklace torn tonight?
Otherwise it'd hang from the horizon every night.

Tonight, more quickly than ever they beat the ominous drum
Or else the cock has made a mistake about the reveille time.

Was it but a night or an instant robbed out of our life?
We are still lip to lip, not enjoying fruition of love.

I feel fresh, I feel shy, I feel happy, I feel sad,
As for this boon I feel unable to show my gratitude.

Honour me with your visitancy, get your foot on top of my head,
For this favour I have nothing to offer but my head.

Now that I have my lucky star on my side
Let the ill-fated, malevolent slanderer die.

Sa'di's become notorious, ill-there know, the companion,
And the Sufi, ill such idols as these, I am going to be a devoted idolater.

لهم انت انت انت انت انت انت انت انت

Let the lover die ill the beloved's affection
As his life depends on his destruction.

It is the same to me if you are cruel or not;
Whatever you choose to do with me is just.

Your love and I, we are born to the world by the same womb,
Like two souls in one body we are, or two kernels in one shell.

Whatever happens to the freemen is but lovely, especially
When it comes from the sweetheart who is lovely, O God how lovely!

She robbed me ill my heart, that cypress - slendered beauty, with her elegant looks,
As opposed to the cypresses standing at the edge of the brooks.

Last night I had a dream to which her locks
I had clutched at; my hands still smell of musk.

Around the world I rolled most heartily like a croquet
For her love; still, her love is after me like a mailed.

Some folk see only the trees outside;
They are unaware of the fire inside.

Everyone wishes the beloved to grant their desire;
Sa'di's wish is but to please her desire.

In my whole life a night didn't pass without my heart's bird chattering
For the rose of your face; who needs the nightingale of the garden, then?

I know not if you think about me or not.
But with you at my side, about the world I think not.

From the pang of love one shan't be relieved;
As for the scarred slaves, they too, can't be released.

With so many nightingales singing allorous times around you,
How could you pay attention to the ugly misery of the crow?

As the lantern can't be seen unless by the light of the lantern
To Sa'di his maiden's beauty can't be proved unless by the face of his maiden.

باز از خراب بوشمن، در سر خیار ملیر

Once again I have a hangover from the last night's wine;
From the garden of union with the beloved I have a rose at my side.

While drunk with passion if I reverse the order of heaven,
Blame me not as in my mind I have a passion about my maiden.

Said bring me wine as I repented abstinence;
Minstrel play something for me as I scorn repentence.

Set the source of the torrent of nonexistence in my existence
As dust I settled on my heart out of the dustbin of existence.

By the water of anatomy, of all organs I cleaned my appearance
'Cause the image of my beloved is engraved in my heart's residence.

I am the Moses of Mount Sinai's love in the desert of desire,
Wounded by negative replies I aq, and like me there are a thousand others.

You went away and took my heart, patience and knowledge away with you,
Come back as I have still left half a life to sacrifice to you.

Till when shall you make me wander like compasses around you?
I am puzzled, bewildered, but I have a steady foot.

One needs to have a full reason for his heart to settle;
I have left neither the reason nor the heart to settle.

Until the morning of the Last Day Sa'di's a hangover
From the wine your love poured into his psyche.

I can neither reach the beloved
Nor am I patient enough to wait.

However cruel you be to me
I will reproach this fickle world.

I stock my lovesickness at heart
Whether I have a thousand or one letters.

This thread of a heart, my sore heart
Is a souvenir of your curls I have left.

I who have grieved over the sorrow you caused me
Despairing over the sorrow the world caused me.

I am drowned because of you, in tears,
Hoping for your hugs, lips and kisses.

Was that it? You ravaged my heart and withdrew?
Nay, nay, wait! I still have things to do with you.

You keep on swearing Sa'idi?
It's only your two lips I see.

لطفی شاعر ایرانی

My heart shan't forsake longing for the beloved,
Neither does it follow the way of the illuminate.

O Lord! Take the affliction of love away from me,
I can't do it by myself, nobody can but thee.

I keep on grinning and bearing yet patience
Won't let the secret to be divulged.

I am dropping with fatigue under the burden of destiny's oppression,
I can't possibly carry on as well with the beloved's persecution.

It's only fair for the beloved not to claim to be a friend
While she takes not the burden of sorrow away from her loved.

If only she would believe me for once
And that's if she abandons me not all at once.

Sa'idi is inflamed in separation's inferno;
Still, he does not give up the hope of your visitation, oh no.

مر که دل را م دید، لز دلش آرام رفت

Whoever saw the sweetest, lost his tranquility;
Whoever was caught in this net couldn't retain his serenity.

Your name was mentioned and I was enameled of you, unperceived;
You dropped the veil and that was it, I was thoroughly finished.

The moon shines not during the day thus what's that light under the roof?
Cypress grown not on the roof thus who is that standing on the roof?

The rays of the sun of love lit a fire,
Burned the noble along with the commoner.

Behind the veil of penance, lost penance the mystic,
Then lost his name and became a disgrace to the ascetic.

If during my whole life I spend but a moment with you,
That single moment is what I've got out till my life, the rest is bubbles blow.

He who indulges not in desires or burns not with a parting,
On the day of departure from the world he will die but green.

To get to the beloved I will run on my head;
They shall get to nowhere, those who walked and faced.

So'd I intended really not to till enameled;
No sooner had he swallowed the wine than his reason doffed.

چنان به مری تر آشناشام به برقی چو مام

I am so disturbed by your hair, so intoxicated by your scent
Who am unaware of anything happened in this world or the next.

No more can I look at the others,
My Abraham broke all other idols.

There is no chance for me to go to sleep because of whimsies
Yet it is impossible to shut the door to the acquaintances.

A captive always looks for a get-away,
Never shall I jump out of your snare.

I am a slave to him who is bound to one,
Who has freed himself from a thousand and tends to one.

I am at your command, break my heart if you wish,
I am your captive, hurt me if you wish.

He who drank wine on the Creation day
Shouldn't regain consciousness till the Doomsday.

My eyes see on you and others are busy with themselves;
The Sidi is drunk with the Sidi and with wine are drunk the friends.

If you, the graceful Cypress, don't repose
So many temptations will rise amongst those in repose.

O brethren and men of respect, advise me not
As I am out of control, and the arrow, out of thumb.

Avoid Sati's eyes when they rain
As little drops make a flood when they join.

It's good to mention your name but it's a shame
For you will become the talk of the town.

ساخته عزم کنید که در زیر از پا

The night is long and the hope to see the morning keeps me vigilant.
May it be that the breeze of the morning brings me your secret!

I wonder why the love's root doesn't bear fruit
Though with a rain of enchantment I shower it.

I may not be admitted to the intimacy of your place;
I keep on being at the threshold of your service nevertheless.

You slew me with the sword of separation and turned back;
Immortalize me once more, come back, come back!

So many a day I waited hoping that some night,
At last, I will have your precious being at my side.

You stopped talking to me, what did I do wrong?
You pulled company with me, what have I done?

Still with all your unfaithfulness I praise you;
Still with all your unkindness I have a claim on you.

Me, stop talking about the love I have for you? Come, come,
Far from it: that's for death to strike me dumb.

My tale of separation has not yet ended
But the scroll of my life soon did.

I won't tell the story of the beloved sive to Her excellency the beloved;
She is the one and only who will be fully aware of my secret.

The night of the restless lovers is such a prolonged night;
Come to me for the morning's gate to be open to the prime of the night.

It is a wonder if from you I can go away; where shall he go,
The dove who is a captive in the hawk's clasp.

I don't want to look at your face, I love you so,
As a sincere lover is the one who riseth all.

As a gesture of care and kindness take a glace at me,
For the sufferer's prayers are but out of necessity.

A word I am not patient enough to conceal from me,
To whom shall I impart? who is that confidant? Where is he?

How can I say the prayers while your image is constantly in my mind?
See, you won't even let me say my prayers, O mistress mine!

I had never suspect I would take such a belov'd, surely!
That I would prance and lead, she would act cruelly and coyly.

Next time when you see her, tell So'di tell not about your heart's grief
As the night of fruition is short and the talk is everything but brief.

The step you have taken, relying upon your friends' words and vows
Would be a false step, would it not, if you fear your unlucky start?

بار فرلان دوستان، جس کے نکستت ہو مل

The burden of separation from companions lies so heavy on my heart
That, on its back, the camel shall not bear the litter, with me sitting inside.

Camels throw their load down when they reach a destination;
My burden still lies on my heart even if I reach many a destination.

O you who tug the bridle, wait, don't go so fast as on the one hand
You pull hard, on the other hand the shackles I am fastened with.

Cruelty stricken, succumbed to the desires, with a route ahead
And a hour behind, what a complicated event!

For those acquainted from the past, remoteness isn't an obstacle ever,
In the eyes of mind you are present though in person you are not there.

You are my utmost destination, the extreme of my desire and effort,
To the day I reach the edge of your garment I shall never forsake hope.

How could I forget thinking about you, stop mentioning your name?
The thought of you has sunk into my joints and my veins.

I am so busy with you that I am being neglectful to all;
I think so much about you that I have forgotten all.

If you glance at me, my patience's fruit will bear;
If not, what could the root of my vain hope bear?

You won't quit, ill Sa'di, falling in love;
How could I? It's a habit I have been born with.

With all my knowledge I am unable to cure the pain of love;
With all my wisdom I am ignorant of the remedy of a problem called love.

ساخت بیهان نمی‌رستد تایتو بی‌لذت‌نمی‌شود

I can't reach my life to sacrifice it to you, to bestow it on you,
To whom can I give my heart so as to take it back from you?

It is beyond the power of my pen's tongue to express how much I love you;
Till when can I make my pen rest on its head
Round the gate of the hope of reaching you?

You shall be safe from my curse even if over the two worlds they extend;
You shall be free from my lamentation even if they reach heaven.

Though the sigh of sorrow and the water from the eyes agree with me,
The blaze of thy love is not such that I can blow it out

Whenever they ask the "O you , what happened to your hair?" my soul utters
"It became a mass of blood , ceaselessly dripping down my eyeballs."

Your hair is my life , stay it grieve long;
Your ruby of lips is my soul, may it reach my lips.

I didn't appreciate the value of good times;
From now on I will if I ever find such good times.

It is not within my power to hold the reins ill my heart's desire;
I will give free rein to my heart if my end is not ill come yet.

Your love had said, "Behold, I am Sa'di's object of desire," eye, so she told;
"He won't give up loving me till I cause him to leap out of the world."

The fowls' claws of intention wouldn't touch my blood;
As for she who kills me courteously, to forbid her I shan't.

Tresses of the beloved's hair are the ringlets 't the affliction's spare;
He who is not caught in these ringlets is free from the worries of this danger.

If in front of her, they stab me and a hundred others like me
It is worth it as to take a glance at her, this is the blood money.

If in order to get joined with my beloved I lose my life
I shan't regret as the beloved is worth more than my life.

A lover's claim is not to be explained for religion.
His pale cheek is a witness, so is his bitter lamentation.

The virtuous' source of survival is the power of patience and reason;
Reason is ensnared by love, patience despised by desire.

Bound with fascination, my soul is entrapped
With no spirit to ask about the cause of this and that.

Lord of the kingdom 't existence, Judge 't approval and disapproval,
Oppressor it is not, is it, if He does it? Yet it is infidelity if you complain.

Put poison in the cup, unsheathe the dagger,
You have got my approval, to me it is an honour.

Carese me gently or melt me wrathfully,
I am at your command to suffer it but blissfully.

He who because of the rival's cruelty or the sweetheart's infidelity
Tends to forget his promise is but the unfaithful hypocrite.

Said, whatever comes of the beloved's behaviour is becoming,
Ask her to come as out of her sweet lips it all turns to a blessing.

فر شب اندیشنا دویکن کنیم در ای دل

Each night I think to myself that tomorrow
I will turn away from you and to another place I'll go.

't the morning, when out of the house I step,
The intention to keep my promise keeps me from taking another step.

Every one is yearning for something or somebody;
I don't think of anything and anybody but thee.

'Cause never in the mirror of illusion, a statue
And a vintage as gracious as yours one shall picture.

Once upon a time there was a Vînegh who was crazy about Aarî;
Now, here we are, the man called Vînegh, the woman called Aarî.

It is time now for the plants to get covered with the vervains;
Folk have come out, different people go in different places.

In the morning, come out to watch the meadows
So that you shan't be left spare time for other views.

Every morning I am doomed in grief over yet another grief;
I think to myself: "This, too, I will put on top of other griefs."

Once again I will say, "It is true that the days of life won't drag for ever,"
"So 'tis, it is only today and tomorrow, put up with it and it will soon be over."
مَنْ يَرِدْ فَلْيَأْتِ وَمَنْ لَمْ يَرِدْ فَلْيَأْمُرْ

Aarî! Let us put aside this hypocrisy,
Get rid of this polytheism, morally purity.

With every idolater that arrives, at every given hour, another kabâlah dies;
Present us with monotheism so as to break all the idols.

I wish to drink wine with the youngsters, anyhow;
Let it be that the children run after the old drunkard.

The eyesight becomes dim out of destitution;
Behan turns into an inferior creature out of arrogation.

From this secluded corner, my mind is drawn to the fields
As from the orchards the message comes sweetly to me by dawn's breeze.

Be not heedless if you are wise, perceive the fact if you are stupid,
That you may not find times such as this twice.

Now that the cypress struts with wooden feet, why not
I make my beloved dance, that silver-hooded Cypress of a sweetheart.

My sweetheart, my favourite, my comfort, that rebeget,
Nay, nay, not comfort but discomfort as out of me she made a sufferer.

When lovesick, I think not of religion, patience, of reason and the world;
Where the long pitches a tent, there is no place for the commoner to stand.

Tears run down my cheeks, blazes of fire burn from my clouds,
Yet reveal this to those who are ripe as it shan't burn the raw ones.

Sâdi won't listen to the reproaches even if it costs him his life;
Sâdi stop exposing me, Sâdi bring me the cup of wine.

Amongst anything else it is the best to talk about the beloved;
A familiar message is the exhilarating breath.

Have you ever heard of the present, absent existence?
I am in the company of people but my heart is somewhere else.

In the absence of the beloved the candle die,
In her presence it is illuminated even if there's no light.

The whole world goes in the fields and gardens;
The beloved's quarter is the gay folk's fields and gardens.

To throw my life under her steps, so passionately I am willing,
Still I feel helpless as this is a worthless offering.

Wistfully though my beloved left, I wish she would return
Peacefully, for my eager eyes are fixed on the door.

O darling, you burst my heart like沉wood on fire,
And this breathing in mine is but the smoke coming out of the crater.

Each night I spend without you in my dream looks like the tomb's night,
And if I make it in the morning without you, it would be the Doomsday

My beautiful beloved, you are needless in ornaments
As your looks have fully embraced your neck like a necklace.

So 'tis, your hope to get united with the beloved is a vain illusion;
The distress of separation filled you and union is still your intention.

Beware of this prolonged hope in your heart;
Alas! What an absurd thought there is in your mind.

سَارَاهُدَىٰ سَبَقَتْ مُنْجَدَةٌ مُنْجَدَةٌ

Not a single night can I fall asleep,
Ah! Wake up, you who are always asleep!

Died in the desert those who craved for water;
Still, from Hellah to Kufah they carry water.

O you with your firm bows and feeble vows,
Is this how the companions keep their vows?

Without you by my side, even on a bed made of the skin of the squirrel
I feel as though I am lying on a bed made of thorns.

Ah! The lovers' eyes fixed on your hair
Like those of the believers fixed on the altar.

I have yielded to the destiny of love;
In old age I've begun to take lessons of love.

Poison out of the hand of a deer
I shall swallow like rose - water.

He who through fair women's neighbourhood frenziedly wanders
Will not complain over the harassment of the gate keepers.

Sa'ib didn't ever be alone
Unless he is separated from his maiden.

اگر شو خار عزیز حمال در میان یارا

You care not about your friends' condition; that's true
O beloved, but for us 'tis impossible not to care about you.

Seeing your own beautiful face in the mirror would be sufficient
For you to know what has made the impatient lover so impatient.

It is springtime, 'tis us, you and I, leave the gardens
With the others, the gardens and the plains.

Instead 'till the tall cypress standing at the verdge of the brook,
Why don't, at your cypress - slender beloved, you take a look?

An icon, on the description of her beauteous shape along
With her face, there's no chance 'till speech for the speaking tongue.

Who said it was a sin to look 'till a beautiful face?
Truly a sin it is, not to see the beautiful face.

By friendship that it is poison, out of your hand I will eat
With such enthusiasm and devotion as though it is sweetmeat.

He will name Vaneagh out of ignorance
My friend, who has not seen Azzi's face.

Supposing you are unaware
Of my heart's hidden fires,
See you not the visible scars?

Did I not tell you, Sa'ib, that your heart will be ravaged
When you fall in love with those sweethearts your heart they wish to pilage?

Despite so much pain, there's still hope for me to recover
As there would 'till an end, at last, in the longest night of winter.

آن نه ملقتست که لازم بدل به زبان می آید

That is not love that from the heart to the tongue can be translated
Nor is that the lover who is at his wit's end because of the beloved.

Tell him who walks because of the reproofs
Of the beloved, to play for safety always.

Of all steps caught in this bloodyharry gulf
I've never heard of one to go back coastways.

And of the traveller wandering in this desert either
I have not ever heard any news, for sure or particular.

Once you opened your looping eyes and saw the dooms
Don't ever close them even if there comes a train of spears.

The true lover, in an ecstasy and out of enthusiasm for dancing
Walks towards the sword of love's misfortune while all is dancing.

Heaven forbids that I ever turn away from an arrow
If I knew that it comes from three arms and that how.

They see the slain one without seeing the slayer
As this arrow can not be seen by the eyes of the commoner.

Deep down I am so much accustomed to these
That the world with its inhabitants sounds a bore in me.

It is a must for the lover not to complain till the beloved yet
I am so enthusiastic to talk that I can not all sleep.

O Sa'di, your crying so much is not without a cause,
There should be a blaze from which the smoke does arise.

می خواهد بگویم که من می خواهم بخواهم

I made a thousand efforts to conceal the love's secret
Yet while over fire, it was impossible for me not to boil, to evaporate.

First I was alert to fall in love with no one;
You appeared and I was left neither patient, nor remot.

Your mouth intimated to my Soul's ear such a tale,
From then on, people's advice sounds no more than a tale.

Unless you cover your face and quiet the sedition
Or else to run away my eyes from you isn't my intention.

With my aching heart it is better for me not to go singing; is it a wonder?
'Cause if I go in no foot they ought to carry me out on their shoulder.

Why don't you stay and make it up with me tonight?
As waiting for you, I didn't have a wak of sleep last night.

You gave me away for nothing and still I am determined
Not to give away a single hair of yours for the world.

■ my wounds I will confide only to the wounded
As the healthy one would blame me had I lamented.

Don't tell me, "The way in love, O Sa'di, you should abandon,"
What's the use of talking while I am not to listen?

I'd rather ■ across the deserts than idling about
I shall do my best and if I attain not my end, so what?

كائناتي

My sweetheart is being unfaithful to me;
Despite my innocence she keeps her distance from me.

That coy matron blew out the candle at my life;
Now she is illuminating another place, another love.

Towards her intimate friend she acts as if he is a stranger;
Towards the strangers she acts as if to her they're familiar.

Towards me she acts like the double - dealer,
Selling off oats for wheat, my cruel dear.

My beloved is a sly, a rogue, a rascal, not at all virtuous;
Towards me she acts as if she is godly, pious, devotedly religious.

■ Mohammedatu! Come in my rescue, be helpful
As to me, that person is being unfaithful.

The ship of my life is wrecked of lovesickness;
Poor me, as from the she keeps her distance.

What she does to me in the world is identical with
The bad fortune striking me from the celestial wheel.

The mellifluous Sa'di begs a kiss,
For love's sake, from her lips.

پنهان و بارم آتش، در خرم سکون زد

Once again she panted me and made a blaze in the still of me;
Filled my eyes with a surge of poison, the fiery sea made me.

The ravages of her love had already affected bitter and thicker around my heart,
With yet another cold I was robed of the innermost parts of my heart.

Seeing her was so purifying as to be showered with the flowers till the Judas tree;
Listening to her was so exhilarating as to listen to an organ's melody.

Those crazy about her, she put them under her locks,
Those who remained sane, here they verbalized insane talk.

While, O Lord, of itself it takes no heed, not a dot,
Could the heart be a spot wherein affection made a hut?

My soul did hurt a tour in to the garden till angels
Wherever it struck the square arch with a sigh's rock.

So'd I step out of yourself if you are a waylager till the way of love
'Cause only he who stepped out of himself could get to the meancing of love.

پنهان و بارم آتش، در خرم سکون زد

Should I suffer separation from the beloved in grieve over my fortune?
With the patience I have not, carry I should which burden?

I neither have the strength to keep away from her
Nor have I the courage to playfully embrace her.

I have neither left the patience's arms to sink into the reason's sleeves
Nor have I left the reason's feet to draw under the serenity's skirt.

It is against manliness to become fed up with friends because of their oppression;
I am but a woman if I don't tolerate the beloved's cruelty as a man.

While I can patiently suffer the foe's oppression,
Why shouldn't I be patient with the beloved's persecution?

Now that out of Sa'di's head I have drunk the pure wine of fruition,
It is only necessary to endure the discomfort of the aftereffects of intoxication.

If there ever is to be a rose such as your face in the meadows
The least Sa'di can do is to let his eyes touch affectionately the thorns.

در شب دور از رویت تو جان جانم از غم تاریخ نماید

Last night, away from your face, O sweetheart, I was born with sorrow;
My cloudy eyes rained down my cheeks out of the passion I have for you.

Poor Reason, deep in thought, was trampled by affection;
My Heart's eyes, frenzied with love, were sleepy. Fall ill distraction.

Bind a rapine around the land of heart separation;
Your persecutor ill love had made a polo field out of my house of reflection.

My heart has turned your course - print to an altar,
Pruning the essence while facing that altar.

My eyes were looking for your face but people said, "Don't, as here"
"You shan't see." Running down my cheeks like pearl beads were tears.

At first it tasted so sweet I thought I had on my side my lucky star;
How could I know affected with poison was the nectar.

Sad! the sea ill love seems difficult in passing;
Alack! You were not patient enough from the beginning.

می ان خوب نیستم در آذربایجان

While I am dying, to my last breath, I will be longing for you;
I shall be hoping that I will be the dust of the neighbourhood of you.

The morning of Doomsday when I have risen from the tomb
I shall rise to talk to you, I will be seeking you.

In no assembly, wherein appear the beauties of the world and the next
I shall be looking at you, I will be your servant.

A thousand years after I have been laid to rest in the land of the dead,
By the scent ill your hair I shall be aware of that thousand year old death.

I shan't talk about heaven, nor shall I smell heavenly flowers;
I shan't be seeking hours of paradise, I will be running after my mistress.

I won't be drinking heavenly wine out of the land of heaven's Skid;
What do I need wine for as I am already drunk with your beauty?

It is easy to travel across a thousand deserts when one has you by his side;
And if I do otherwise, O Sad! I will still be coming towards my sweetheart.

Others are but a painting on the wall, compared to you,
None has such a face and nature as you.

As soon as I saw your face of a rose, all roses became but thorns;
As soon as I took you as my beloved, all others became but strangers.

What they call the night of a lifetime
Is none but the night spent with the chaste.

What a shame is to get hold of the skirt of eternal pleasure
And the collar of Hope and to let go of them both, ever.

Wounded by your beautiful arm I am but it is not only me,
Sleep like me with the sword till your grief are many.

I am surprised at your eyes which fall asleep
Lovingly night while a whole city is awake
Because of their lovelessness for your sake.

This is a strange event and a complicated pain;
It can neither be covered nor can it be mentioned.

God knows I am only a shadow of me,
That, too, is rather an illusion they fancy.

O Soul, there is no limit to the sweetness in your mind:
The garden of your gift is full of the blushing birds.

Once in the garden of your heart the rose of spirit opens
The nightingales sound like bittersweet as you they are annoyed

پوشنده سریع مکران صورت پر نیو لند

The nightingales' outburst of warble is at three
Yet a sleeping person is awake in note.

The shower in arrows of love by the charming sweetheart
Is shielded with the frenzied lover's heart.

A martyr in the beloved is the lover,
Whoever is alive is in danger.

The whole world envies her grace;
Whether anyone sees it, it depends.

Anybody I know is fond of my mistress
Except the ones who are sightless.

A man who has never had a thorn in his feet
Is not a man but a rare beast.

Tell her to be bad - tempered, sharp - tongued,
'Cause poison turns to sugar when it comes to the sweet - lipped beloved.

Were men avoid disaster,
The lovers' religion is yet another.

So'di has no feet to separate;
The lovebird is clipped - winged.

سادی چون خواسته

You may only take notice of me
When you hear about my misery.

I was patient to the last drop,
What can I do now that I've fallen flop?

Has not anybody heard of such quanions
As loyalty and tenderness in your place?

They say, "Why didn't you watch out?"
"See if there is danger around?"

Come, come, O master! Don't you know that however one tries,
A man can not shield himself from the stars' darts?

The passion in my head will only be off
When my head is but cut off.

Where can he go, your poor pinesomer?
There is no way out 'fif your sooth.

A face such as yours, so pleasant
And charming, has no like on the earth.

Never in Persia have I tasted salt as salty as this,
Nor in Egypt have I tasted sugar as sweet as this.

If you wish to sentence Sa'di to death,
My life is not dearer than your breath.

مرا شو باتو چیزی در میان داشت

There should be something between us , you and me, or else
Beautiful face is not a rare thing in the universe.

My whole existence is burning with your love;
I am gone now and what remains of me is your love.

So long as my bones are left on the terrain
The passion I have for you will remain.

If you wish to stay with me , my heart will be your residence
Yet there shall be traces of you left on my heart to come
I am to suffer your absence.

I have no words to express your beauty and yet
So long as there is a tongue in my mouth, I won't keep silent.

That balanced stature of yours I can only compare with a cypress;
Still, I wonder if anybody has come across
Such a thing as a walking cypress.

Thus much I can tell that you are moonly
Yet I wonder if the moon can be so sweet as honey.

I wish not to rest my head ure beside yours
And if there is no bed, there still is that threshold of yours.

Come, come , Se'idi! The aversion to the union with the beloved
Is not a barrier wherein the value of life they appreciate.

سر داشت ز کلستان بکاران برآمد

Drunken from her burns she stepped into the gardens.
At once there was an uproar amidst the glanthoms.

Howling and talking the Nightingales I saw,
Watching such a Bloom springing up in the meadow.

Of the rose of her face water was pictured,
Turned in a flame the blossoms in pomegranate.

The prostracy who loved her to distortion
Was heard of , later, in the house of tavern.

The hermit, when he saw the miracles of the idol of her face,
From Mohammedanism he changed into Christian faith.

She made them crazy, drove them all狂亂
To whomsoever she appeared like bewitching fairies.

I felt destitute from the day out of heaven
Your beauty's brocade appeared in places.

My wish was to sacrifice my life to you ;
That wish came true and I offered my life to you.

Earth's grass of youth was ravaged by autumn when
Smell of the sweetheart his heart's garden.

أَنْجَى مِنْ أَمْنَى وَمَنْ لِنْجَى مِنْ مَنْ

You walked in and I went into repulses
As if from this world I went to the other.

I was conscious to hear news of my mistress,
She arrived and I was once again unconscious.

I had fallen over before the sun like the dew;
I died of love and to Capella stars I flew.

I thought to myself, "Let me see her and the pang of enthusiasm would settle,"
I saw her and the pang of enthusiasm became even sharper.

I didn't have the strength to go to my beloved;
I sometimes went to her on foot, sometimes on head.

So as to see her walking and to hear her talking,
From top to toe I was all eyes and ears.

How can I take my eyes away from her?
I fainted because sighted when I saw her.

The day you find me calm and happy
I will hate your being faithful to me.

She had caught me and of that she was aware;
I myself was captured by the look of her.

They ask me, "What made your face look yellow after that rosy colour?"
By the alchemy of love I turned into gold from the metal of copper.

بوقت جان بادر لست مسحبت آمیزگار

Life - refreshing is the friend's company, sadness with
No pretender around, the food being served with no wait.

The night comes to an end, here comes the morning?
O companion, cheer up, you have to last a second morning.

If you show up at night with your own - like beauty, the day
Won't be far when people shall mistake night for day.

Light up a torch, cause a tumult
For my head to get rid of the hangover and the sleep.

Rise and make the most in the blown breeze of the spring,
Of the melodious sounds of the birds, and the sweet scent of the tulip plums.

The leaves of the green trees to the god of perception,
Each one of them is a book representing God's intelligence.

It is springtime, rise, let's go watching,
Nobody knows if another spring will be coming.

Remember you gave your word to spend one night with me? Was it not a promise?
Many a day passed and many a night but you never kept your promise.

Praised are the sweet days of youth, nyc, they are, turned in grey in my hair,
The Yemen's lightning was but an instant, nothing but dust remained of the rider.

Cleanse your mind in all other thoughts, repeat what Sa'ad says,
Bring forward a handful of pearls, shower them down on the friends.

بوقت که مسیر من زندگام خود مرام است

I am forbidden to get into the devils's robe now that I have taken
The morning draught; O companion, which way does go to the tavern?

Every one has their own way to become happy; as for me
O fairy - faced moon, suffering from your love is sufficient.

Arise, come and sit beside me in the shade of a cypress as where you sit,
For the Cypress to stand in respect, it is an obligation.

The connoisseurs are enameled in your curly, tell me,
The music behind your ear, is that the saz's grain?

With such a partner, in such a place and such a time,
If I drink, it would be a heavenly drink, thus, not forbidden.

Inform the city's sheriff to tell aware
Not to throw a stone at our gathering
As there are glasses wherein.

I shan't, out of excessive zeal, tell who killed me
Because nobody should know the name of my lovely.

Aleck! I am done of this hidden burning.
He who is now in unaware of the fire I have within.

Sa'di, afraid tell not even if you are in the whale's mouth
For if the beloved cares for you, your wish has come true.

سعدی و مسلم از این دلخواه نمیگوست

The day I am to join my beloved I have no rest,
Nor can I sleep the night from her I am to separate.

For my head to be cut off I shan't complain,
What is beyond my power as to cut off from my maiden.

The minister is at his wit's end with me
For I have no patience with his mockery.

Out of inability to give up his life, he who is desperate
Has no choice other than to rip off his garment.

I am already poor, already ill-fated,
You need not to spread out a net.

Your hands are stained with the lovers' blood,
You need not, do you, to draw a sword?

I have come across a goddess
Who overishes her above the sun.

I said, "O spiritual Garden, to watch fruit"
"Is not the same as to bite fruit."

Answered she, "Sa'di, indulge not yourself in vain intentions."
"The silvery apple is not tell you to pick, have no such illusions."

هر که نازگ بود تن بارش

Whom his mistress has a tender body,
Ask him till tender her delicate beauty.

Any one who is in love with a rose
Lies if he says he can't stand the thorns.

O the benevolent one, set me alight
But don't advise me to leave her alone.

I wish I had a thousand lives
To sacrifice to her each time she would rise.

Call him not a true lover he who is offended
By the scurries and reproaches till the beloved.

Unless they surrender their life,
Nobody can win the hands of my sweetheart.

Here is the house of the hard - hearted beloved;
Everyone strikes the walls with their hand.

Worthy of being shed
Till my blood for the beloved.

Till Sard, if she seeks for your life,
To soothe her, part with your life.

زیست میخواست از این دنیا بیرون آمد

Ask me not how my heart is doing while trapped in her hands;
Ask her with her blood - stained hands.

And how could he know, if I relate the healthy one,
What with the injured is going on?

The one who runs after crazy Majnoon
Sees not the beautiful Leila, looking like the moon.

Every body has the vision of someone's face in their imagination.
As for me, it is the vision of someone beyond imagination.

His day is blessed whom to his place you step in
As to see you first thing in the morning, one good omen.

With a balanced shape and stature such as yours,
Becoming it is not fit a balanced temper to abandon the love of yours.

While others, because of her reproachful remarks, may turn away from their beloved,
For whatever she tells me I shall become more devoted to my beloved.

Come, my sweetheart, as the king declared not drinking wine to be forbidden;
Come with your lips that are coloured like wine and your eyes that are drunken.

Since the day you abandoned him, Sa'di has been shedding so much tears
As though his two cheeks are but the shores of two rivers.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

My idol, the one I love much, broke her oath of amity,
Forsooth my unfaithful beloved, love, longing and loyalty.

By the earth the dear ones step upon, for the love of the beloved,
I abandoned the love I have for this world and the next.

The way you violated our friendship was such a no-no,
I won't approve till that even to my blood thirstiest foe.

Although you renounced my love and broke the oath,
I am destined to keep my promise, my vow, my oath.

Bring that cup of love's wine, O drunken Sa'di.
Give it till me despite the adviser who advises me.

I am not he who listens till the learned men, I am not the one;
Let the father know that I am the undisciplined son.

By the earth you step upon and by the life of the illuminate
That I yearn, oh I do, to die upon your dear feet.

Come, come, O idol that I am so distracted,
To nothing but your coils I am to be attracted.

Said she, laughing, "Sa'di, escape such a comment,"
Where do I go, I am a captive in love's confinement.

روزگار پوش ای غریب خانگی

Veil your face, O knowledgy moon,
So as for Reason not I become a loon.

Closed the wonders of your fantasy
The eyes of Wisdom and Sagacity.

Without thee, by what dignity should I be?
Or by what malice should I flee?

With you I wish to associate,
To others I wish to be a stranger full of horror.

One night candle-like raise the veil
So that blue butterflies we all burn.

Either fantasy would run Sa'di's house
Or the sweetheart would take him to her house.

گلزاری ای دلخواهان و دلخواهی

Let's weep bitter tears like the clouds in springnode
As the stone bursts into tears on the farewell day of the dear.

Whoever's once tasted the wine of separation
Knows how bitter it tastes to relishable expectation.

Let the camelcar know about my rainy eyes
As nobody ties a litter to the camel in rainy times.

They left us with our eyes brimful of the waves of desire,
Tearful like those of the sinful men on the Day of Judgement.

I morning of wakeful folk like the evening of those who fast.
You stayed so long that patience I lost.

Although out of the story of your love I exasperated many an event
I said naught about the grief of my heart but a few out of a lot.

On your heart, O Sa'di, the love of a lifetime has settled,
You can't send it out unless you're dead.

For how long to you should I recouer?
This much description is sufficient.
The rest I shan't say but I my confident.

When full of melancholy I walked in to the gardens and orchards
The scent of the flowers and of the fruit set me in rapture.

Sometimes the nightingale howled,
Sometimes the flower in gardens rippled,
I thought of you and all others I did forget.

Al! Lips are sealed with your kiss, your affection is everybody's heart;
Everybody has a passion till you and your mystery is in their heart.

As soon as I vowed to be loyal to you, I broke my vow to all others;
After you it is only fair to break all vows I made to the others.

As long as I have your love's thorn hanging from my garments,
I would be offending you if I ever step into the rose - gardens.

He who is collapsed with these agonies
Ought to give up all remedies.

If in wanting you I am to suffer, it is only fair,
Where love is a hunter, it is easy to wander across the hunting.

If my sore heart is to be a target of the fowl's arrow
I would be only one victim amongst all others.

Anyone who yearns for the sweetheart with two bows for her eyebrows
Has no choice other than to become a shield against the arrows.

They say, "So we don't talk so much about that love of yours,"
Still I do and after me they will talk about that for years.

کوئی نہیں کے ساری میان بروت

O blessed messenger who carry news from my beloved,
Talk not to me about anything but the beloved.

How pleasant it is to listen to the beloved
Or to listen to the one who banished in the beloved.

O companion, where is the caravan's border so that I can bow down
In deference before the head of the caravan of my beloved

While people of the world offer gold to their beloved
I devote my head to the one who brings a message from the beloved.

Alas! Oh me! I have no control over myself.
Nor have I any control over my beloved.

I am in such an agony because of this love that anyone who sees me
Feels pity towards me save the unkind Heart of the beloved.

I am to sacrifice and she is to command.
Whether I am to be killed or nourished by the beloved.

My head belongs to her for ever and ever after
If only I can get hold of the sleeves of the beloved.

Nobody will die without having regretted something or other save for the one
Who is a martyr of love, slain by the arrows from the bow of the beloved.

After you, Sa'if! who's not impressed by anyone, why,
Who in the world can take the place of the beloved?

Qasida-e-Jahan-e-Azam

Winter's going away, now!
Open the gate of the world of the orchards.
Set on the tray the pomegranates and the sour oranges,
Put in the vault the drapers.
And ask the Purdah peremptorily,
To spurn the balcony the trouble abruptly.
Rae as the breeze of the New Year's sunrise
Scatters the flowers on the flowerbeds.
The silence of the nightingales who're eager
It impossible in the season of flower.
The sound of the kaledrum shan't stay cover:
Under the tapestry nor shall the love that's not overt.
Frenzied by the smell of the flowers on New Year's Day
And the sweet sound ill the nightingale.
Many a man have sold their clothes and turbans,
So many stores and houses to ashes have burst down.
I have my dear beloved's head beside me;
Let the adversary hammer his head on the anvil.
Once to the loved gaze the eyes of the loves:
They won't close even when showered with arrows.
When you can reach the fruit, O Sa'ad,
To bear with the gardener's cruelty's easy.

بیش فت سید فلاح در زبان منتشر نمیشوند که زبان همین از به کار گرفتن برخواهد
او به این تجربه اوری چنسته از زبان امر و زی بکار گرفتاد است از زین تجربه
وزن آنسته آنچه که وزن آن فیضی بوده میشی دوچشمی نزد نموده بکار گرفتاد
از آنسته اینسته است.

دعاک اهل کار و جان ساده کی همچیه گلی نزدند
و سه انجام با این ترجیحی زیاد نزد گشته اند
آنسته است در گل خاص منتشر ای سعدی زبان همیشی میشوند
زیست و پنکار فراوان
د حاصل کار داده این مرزه رکسته اند

سید

سدی در مندل پیش پیشیدنی و موسن میگی و بیشتری اشست
و از دنیا که در قتل پیشنهادی برادری
نمیخواست در قتل بیار آشناست
سدی در قتل هم کشته همیشی آمد و هم از زبان کوچک باز از دنیا
و این از اخوری برادری برده که خواسته اصل اصل اصل بیکویی نگیرد
بین افت سینه قلع ترجمه میشاند سدی
در این کتاب بین نکات رانموده استش است پیش از آغاز ترجمه مندل
در دوره دیرگی نای آن مسدی و بیشتر قتل پیشنهادی فراخان که
با درخواست ای بازیکن قتل آشناشد است
از همیشگی از همیشگی و میان پیشنهادی قتل از زندگان است
از این همیشگی که نداشت که
این مندل از این زبان ساده و پیره است بخوبی کرد

چو زیر ده مفسد میشیم باد کی دیگر آنکه زبان است

بیاری از آن ده مفسد می پر داشت و په ده مفسد زبان ای اندان ای از مفسد
آنچیز را بدهش داشت اما قرآن ای اندان کون زبان آنچیز را بدهش نداشته
نمک ای کی قرآن ای اندان ای اندان آنچیز را بدهش نداشته ای اندان ای
برگر ای اندان ای اندان آنچیز را بگزید ای
میل ای ای

شاید بین سادگی باش دست بود ای
شاید بعثت بیهوده قرآن ای
باین کار رفت چندان نشان دهد شاید درست دویانه ای ای ای ای ای ای ای
با هشت دیگریت قرآن ای ای

شاید نایش کمال خوبی دیگری داشته باشد

قد از راه تردد ساده ای ای

سخی بیم داشتم بیم ذرا نمایم که فسخه ری آفریده است درین شاهزادگان
در پادشاهی دکتری داشتند زبان فارسی بیشترین سخن اداره زبان پادشاهی
خواست باز زیادی و جاده از

سخی برگشته بین شرذمین زبان فارسی است داده اش درین کوچه هنای
با زبان پاک اگر کیری امکانات شری در کمال است عادل و مسنه نه کنای
با اعمال یاد از شرذمین دهست زاید بگزید است شرحدی پادشاهی
نهند و بستن بر ترینی آواری زایدی زبانی است. وقتی مجلس پرشیو نویجه
پایند و می مسکنی بعثت در زمین کاری غلی و مسایع جمی بیداد ام این کنای
در هستی ای ای شرحدی داده شد و بیشتر ای آیده هست که افخر بست کنای
بیم که بشری داده نمی کسان از گوت یکانه مسکن زبان خدای یاد
حال او اش کر کوئی می یاد و بیانی است و همین پریسته شریم و بیشتر
وازد و پرگیانی بجهت شرای ا

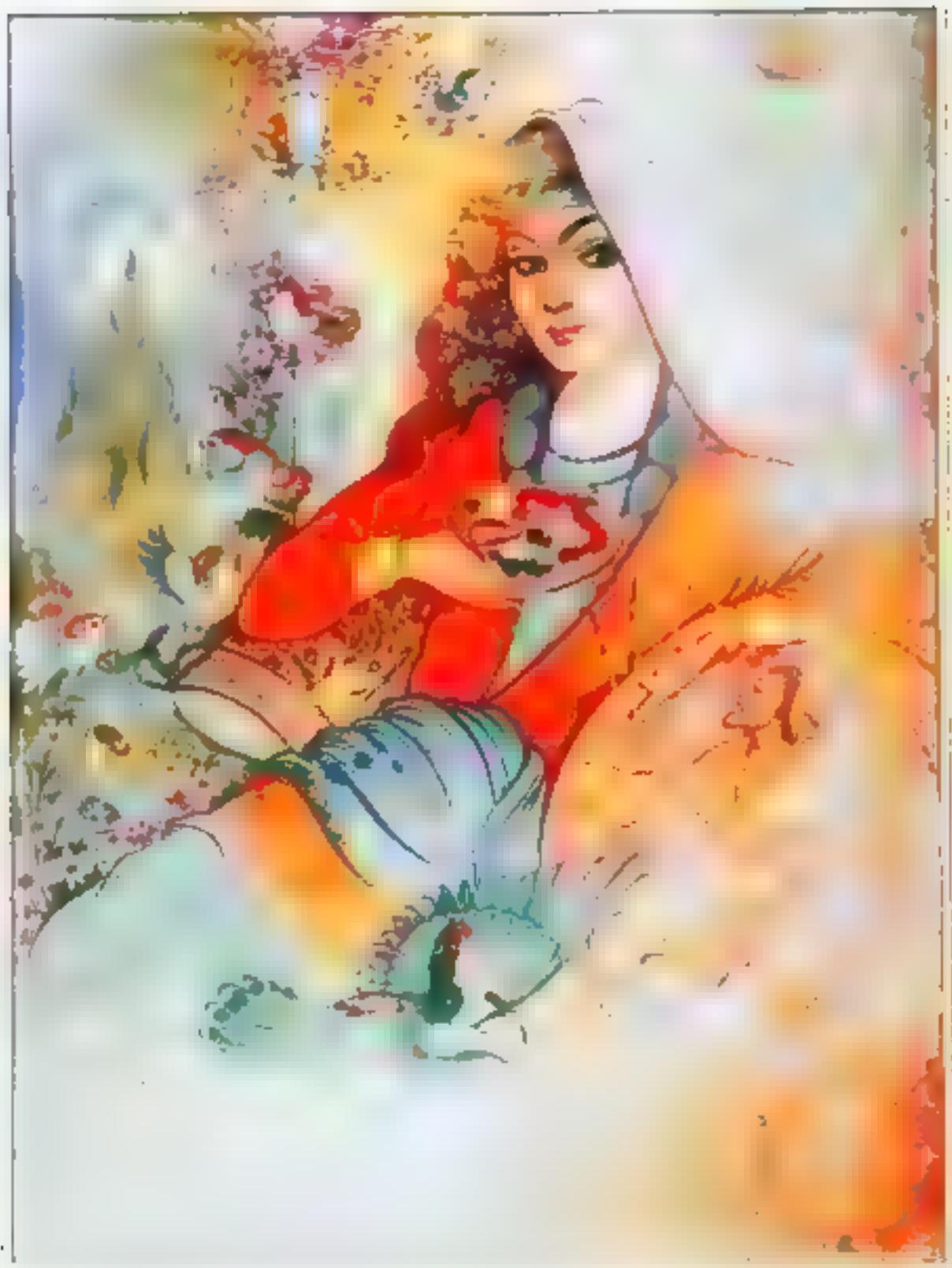
دَّارَمَرْسَرَانِ چُونْ حَانْغَوْدُولَوْيِيْ وَسَكَدَيْ مَيْ وَوَنْ جَيْتْ: آَمَارِسَرَانِ
تَرْسَائِيْ سَدَيْ حَالْ جَيْ اَيْ جَوْسَرَانِ چَيْ:
سَدَيْ كَيْ اَزْبَزَهْ كَسْتَرَنِ شَامَانْ جَيْانِ:
كَيْ اَزْهَارْسَنْ قَارِيمَ كَدْزَبَانْ جَارِسَنْ بَهَانِ وَسَادَكِيْ بَهْشِيرَانِ سَدَيْ خَيْ
كَنْتَهْ بَاشَهْ. قَلْ دَيْ اَهْسَاهْ، زَرَادَنْ وَخَوَادَانِ اَسْتْ هَنْتَيْ سَنْ بَهْسَرَسَ
وَخَرْهَسِيرَهْ آَهَيْهْ، كَارْرَقَ اَسْتْ هَنْتَهْ! اَيْ سَدَيْ بَاهْهَهْ آَهَيْهْ،
دَزْبَانِيْ زَنْكِيْ رَهْزَرْهَهْ دَارْتَهَهْ دَارْتَهَهْ اَسْتْ دَيْ قَوَانَنْ رَاهْهَهْ بَهَانِ دَكْلَهْهَهْ
سَدَيْ بَهْتَهْ اَهْتَهْ اَهْتَهْ دَهْسَرَتْ بَهْزَبَانِ رَاهْتَهْ دَهْانِ هَنْتَهْ
دَهْسَرَنْ اَلَاهَيَانِ بَيْ شَوَدْ، آَدَمِيْ اَزْخَوَانَنْ اَهْتَهْ بَهْلَهْ كَشِيدَنْ بَهْلَهْ
پَكْ نَشَادَهِيْ كَنْهْ، اَيْنِ هَنْتَهْ! اَهْرَجَهْهَهْ بَوَدْ بَهْتَهْ سَالْ پَشِينْ زَهْبَانِ كَهْ
هَاهْرَهْزَهْنِيْ كَوْبَيْسَهْ مَهْبَعَتْ اَهْرَهْهَهْ زَيَادَهِيْ هَيْتْ كَيْ آَهَهَهْ بَاهْرَهِيْ هَيْنَكَهْ
اَنْهَارْهَهْ دَهْشَهْ زَهْبَانِ، دَهْسَرَتْ حَاصِرَهْهَهْ بَهْ.

غزل ای عشک زبان ای

در بیان هنرها هنرمند کیا بکنم هم و گذان یا ای آن
شاهزاده ای که میکنی هر روز زنی بیشتر و زنگنه داده ای ذمکن آنچه
ضوری خود را سازند و داشته باشند.

کی از متدها اول ترین اسلاملا ترین فاعل شود و جان شود و یکی باشد فاید است
شود و یکی بیشتر و دو اف ای از عصب دشمن ده عاص شود و یکی بزندگانه
و ذوق خاییت خودی بزای آزادی درونی و مخلق هشکن خایی است.
دراوینیات فارسی ها ب غزل که تمدنی هنرها را سازد و از هنرها یکی ترین نفع
ب شعر لیبر کیت است اون نایابه ای حسره ای طنی و شوره دشمن هبیان کنند
ب محبت ترین گل شعری دارایان است اون زیبایی و مشکن و غزل خارجی

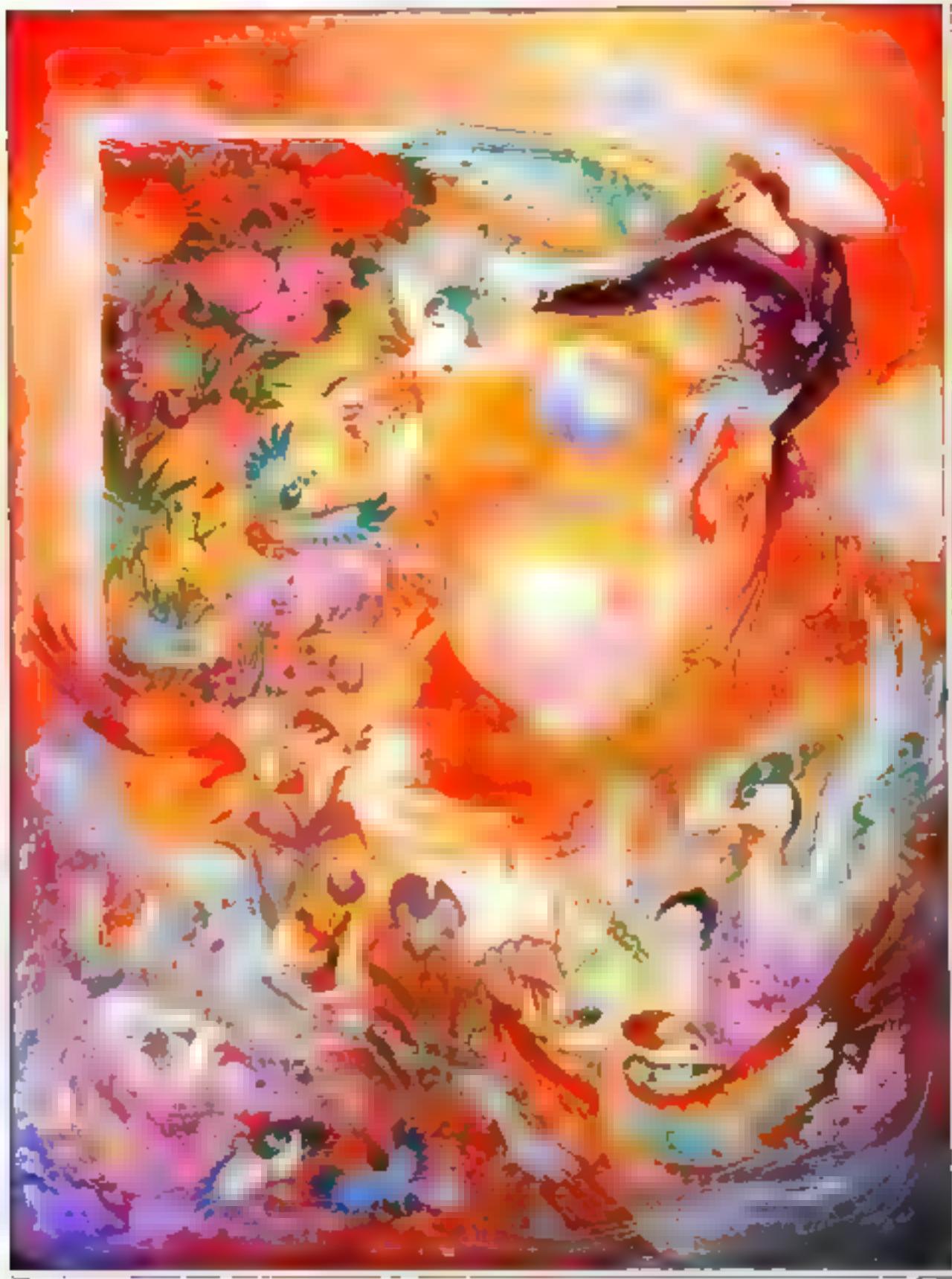

دو پیشست و گزنداب سیم بر تریخ
بازار قصه پیر کوشا ای بزمیش
چکونه امن کنیش باز آدمیان
که از عافت خود تو و میش کنیش
چاکن که درخواخ خان عالیست
حال نیست که از تو قدر پر پریخ
خوام آن سیمه پیم که از عاقوی
پر نیز است که پیش با پی بزمیش
وقدر خوبیش بازی زور دندان پی
که اشیاق جالت پیشک میشند
قدار خلی برفت و جال صبر نه
که پیش زلف تو از عده دن لاد
مرا کوی نیست که پرسایی میشند
و خلند که با یکدیگر نیایش
و خانه چکم خدا نیستار کن سه
که شرط نیست که باز در سیمه

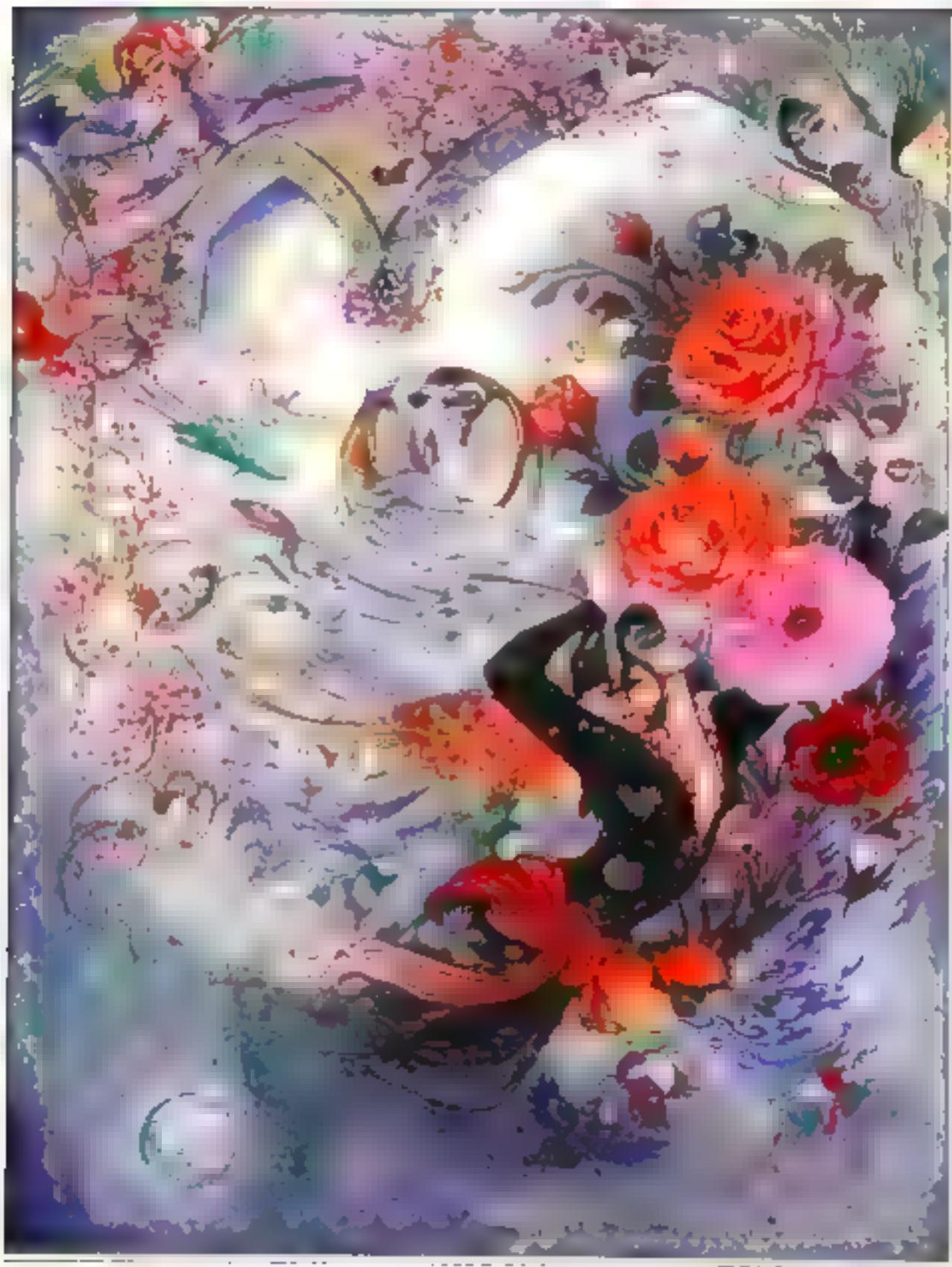

ثورش بیلان سرمهش
نخ از سبع یخی هش
نیز باران مشق خوبان
دل شورید کان سپهش
ماشتن کلخان شوقه
برگزنده مت از خوش
بس عالم بمال صفت آه
نگره همیش این نظر هش
کس زدهم که دل جهاده
گزکس کربل صبدهش
آدمی را کس ای دلی
زود مرض جاوزه هش
کورشی ای باش آخون
زیر شیرین بان شکر هش
ماقون از بلا بسیه هش
ذوب ماشتان کر هش

پای رقی من اند عده

من من مشق زیر ز پهش

شب در آر ب همیش بیخ بیان
که که بی خ و آر و سیم احیا
می ب که بیخ بیت نی و ده بدم
که بی خ بیس ایان هیق بیان
از هستاد نهادت نی و آن رفت
اگر پنسل فربت نی و بی ایا
بیتی بیه کشتنی مراد بیشتنی
بیان هنوزه حبادید که و که بیا
پرور ز نا ب شب آور و دام درین بیا
که باد جو و فریزت شیشی بیور آر
پرور می رفت که بای خن سیکلی
چپه که دام که بی جان و نهاده
بیز ز بیس و حدیث ده کوی
بیز ز بیس بی محبت هله دام
من از حکایت میش تو بی کنی بیا
که دل که بیسته ز ایان کنیاد
بیز خن بیان و ایان ز نه
بیز رفت و بیان سید خدیاد
اگر و مسر دین ای را کنی سید
حدیث میش بیان سید خپنیده
حدیث دست کنیم که بخوبت بیان
یکی مت ام و هنخ بیخ بیان

ساده گر شب خشم زینه
با استیالم آمیخت پیروز
و یزدان کو ده نوبت نه بیهار
که ده شم تقدیم داد ام زنده
داستین یا یکت آدمیزه
پری یا آفتاب نالم دغونه
نه اشتی که مهدان کریمه
نگو کر دسته علی رشم ده ایمه
مرا باده دست ای دهن ایمه
تندگر دل نخواست دیزه
شبان دنیم که از درد حبیله
نیا سودم را فسریده جانه
گر آن شهای باهشت نیزه
نیه اشت سده تقدیم نه

برگ و در امید از داشت را فرامش
پشم زاده خدمت کرد و دین افتاد
باد و بیزفت و اعانتی بیدل زیرا
پدر برادر دستی کار بر اقامه فرامش
و اتفاقاً باید بزیست کرد و غافل شد
سرمه زدید پایم بیست که بر بام فرامش
شده ای بر فرد فرامش و بزیست
خون خامان بیوفت خاک که فرامش
مارف بیخ را در پس دیوار ببر
غافت ببرش بیهودگی شده نام
که بر مسرمهش با تو برآمد نمی
مال فرمان دست باقی ایام
برگ جایی نیست یا بسته ای خفت
آخوند و میخان پون بود غافل شد
خندم زرسکنیم در طلب ایشان
و اد و جایی بزد مسکن که بر قدم شد
بسته مهدی بمن میل نمودی
ی چون شد بکام میل باکم شد

گردم است سان در کاره
جست بر هست فی ذوال
پیش از تو بسی کار کرد
که هست فی ذوال که باز نمایی
به مردانه مسند من از بخواه
من از قیدت نخواهم ذوال
حربت بیع از آن خواهست
برآمیز هست فی ذوال
اگر بیکاران تشریف بخواه
خوازده شانش تکریز
نم جاناد جانی بربخون
ده که بوسه ای اوری نمای
کسانی بیب هستند که بخون
که وس ای ای ای ای ای ای ای
جیع پادشاهان که بخون
که حدی تو بکرد از پای
چنان از خود مردم ای نهاد
فی ترسیم که از ذوال بخونی

بندوام گریست می شد
بایکی گریسته می شد
کرن شید گریسته می شد
کرن شید گریسته می شد
نیست چیز که از عالم
در خود را بیسیجی می شد
کنیزون در متن می شد
بیکویم که هم تو داشته
باز کنیز پر میست چوی
که تو خود را دلی داشت
نیش ایش ایش می کرد
کنیست فان جیزه
متن دلی پر کنست نیش
چیز باید بگل که نیست
پر سیزه ایش ایش می شد
خود پر سان غشی پر کنیزه
پاک بیسان متن را نیست
شب قدری بود که نیش
دار فان ایسیع را داشت
ریش ایشی سلک هبند
که نیشی ایش عالم را داشت
قد متن را نیست نیش
بر پرید او در پنجه
سیل بکراین مدهب نکوی تا کنیسته قدی می شد

ای سار بان آن هستند که دارم خانم بود
دانل که باز نموده شد و این که بود
من خدایم بخواه از دیپ را بخواه
گویی که نیشی دارد و بخواه نمی بود
کننده بیکن فون پهان کنم بیشین که
پهان فی که که خونی هستند نمی با
می بزای سار و این آن که کنم بکنم
که نشان سرمه و این کوئی را بکنم
او بخواه من کنان من بخواه بی چنان
و بخواه پرسن زن شان که زدن نشان
برکشند و بر کننده که داشت بیش نمی باشد
چون بخواه پر اشتم که نسخه فانم بود
با آنست بیداده این مدل بسیار
باز آنی و بر پنجم نشین ای و لشان زدن
کاشب و فسرا از زین بخواه نمی بود
شب تا سه بی خنوم داده زنک شنیده
و بن از نهاده بیزدم که کنف خانم بود
کننده بکریم تا این چون خود فسنه
و بن فسنه بی خود فسنه بازگل
می بازد می ای و من بکنن زدن کنم
که پهناشد کار من هست که دارانم بود
در فسنه عان از بده کوئی بخسته ای کن
من خود بخشم خوبیشی دیدم که جا نمی باشد
سعی خان از دست دادن که ای بی بود
عاقبت فی آرم خاکار از فن نمی باشد

من از شتر زاره دل که و محییه ده فانی هدنا بستن آن که مسندی نهادی
دیوان اول تو گفتن که چیزی بی پیاره دهستان بیب که تدم که چو دل چو ده
ما چیزی دین بیسه نگذاره کجایی ای که گفته مرو اذر پی غبان نهاد
که دل ای نظر داد که مزیت خودی آن فاتحه نهادن سراف پرینا
فریزه کی داده همینه کوچک نهایی پر دو بردار که همیکه ای خواین دویی نهاد
این آن که دیسیم چفت بر کدایی مهد بر داده نهادن آن دست همیان
بدست شکل گفته نهایم ای جدایی شن دویشی ایکت نایی دهان
د بر شمس دل نیت که دیگر برایی ده سه ده دهات دیب دی ای ایشان
که تو دم دیجایی منیز دل با تو گمی چو کویم که منم از دل چو چون یادی
شیخ را بیهادن حساد زد و نهاد نایس دیکم که که تو در حفت زدی
حدی آن نیت که هم که زنگنه بخیز که هفت که در بند نهاده شد که رایی
خن کویت دیه دل بیهادی دیزیه نخس داییم آیکت دیهای

آن دست که من ارم آن را که می	شیرین بستن را و رزاب را نهاد
جنت این آنکه با من یکن شلخ خود را	بیشم و نشانم کی پرسش اتفاق
ای رویی دلارایت گشته هر یکی	جوع پرستم ای ای من که پر شایان
دریا سب که نهشی ای ای ای ای دلخ و دلخ	چون یاده ای آدم خواهی بیچ نی
با اصل نی پیشی از عجیب نی هم	علم آنچه تو فایی من بند فرام
ای خوبی از بیلی بیست که پون بزن	من تو بگردانه در کوهه بیس یا
یک پشت زین دهن کردی بین	از رویی خوبیست دم کردی گردان
در دام تو بوسم در دست تو خود	دز دوقی تو ده جو شم ده من تیران
دستی رفت بدل پایی زیست ای	با دینه بدهم بست نزدی خانه ای
در خیمه بی نام و دین غشمه که دی هم	مشاق نمی شنید از نهاد پن
بینی که کرم ایشان را خود کی گرد	و گرسته ای را ایشان را خود را
کویند گم سده ای جان در سرین ها که جان بروش پد من ای عجیب نهاد	

نند کو دامست بر بوسنیا گنجینه پرس کوی یا
عشق دیوانه هست ا پند غریب مند سپا پر پلا
سر که پر کشتن بینی پیش است پر که پر کشتن بینی در دی
ای کو دام بر دی جان نمی دسته سوادی تو شد دنگا
شربت بیهار تو دی بسته کو دند کر کو نمی بسته
بندی هم تو می بندی که بندی می دل گنگم بسته
دسته می شن تو بینی کن دسته نی دل گنگم بسته
دسته هم شن جو داد آنکه دسته آدم نمود کمی
دز خود ام خواب نمی خوا کو کو از دست نگاهیت بگو
در کن از دست خاسته بیا در کن از دست خاسته بیا
پرسه پدر بیا شد قول گانشینه گانشینه بیا
دل پر می اردا بیا بسته گانشینه گر گنگم جان نشان
سدی کو ز حسنه خوری فرخ فرخ بیان حسنه دنگا

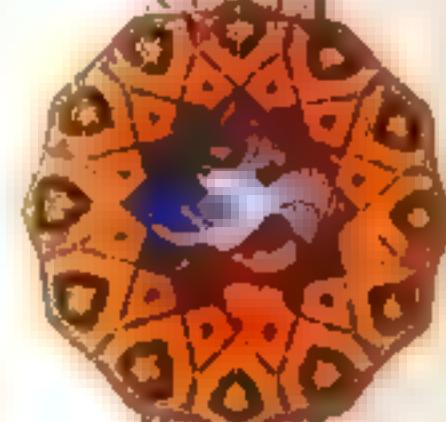
پونت چال استانی باد نوبهای
که میتوان برآمد و بسته باشی
ای کنی نوشته اند و نهست کان چنگ
مردم پست نار و بروج و بکناری
بمندی برآورده اند غصی فربی
در زمین شیرینی راز جان بری
هر ساخت از طبقی و دست مرقی بری
چون برگ نگو نهاده اند ای سبی
یا نک و کریمان خانی بادی
ودست نیزه ایان باشی دستیت
کل نسبت خاره باره ای نهست
دقنی کند زلفت و گرگانی بادی
این میکشد بذور مام این میکشد بذور
و زنده میکشی ای و منی کریز
ناآذل نافودی هبته کل ایان بادی
چون مرغت کردم سرت می باشی
هری دکربی پر بساز فرقی ای
کیان مرغت کردم ای از زینه ای
زرسن ناز صونی بهشت خیات
هیل و که مونت بر قدمین کلی
هر دهه ایکینی دیان چاره ایست دیان از رسیدی دوست سارهای

چان بیوی و هشت زم بیوی هست کر فتحم خسیر ز هر پوچ داد هام بست
د گرد وی کشم دید و برقی هاشد نیل من بده بسای آزگی هست
حال خواب غی ایش نه دست خیال در فتن عهد عسره کجا کر قدر است
من از گشته و تازه داد که ای هست خلام دلت آن د پای بگیرست
ب جانی عشق شد از هسته ای هست علیع امر خدم کرد هم بخواهی هست
ای هر سکم و دم کر فتحم بخواهی هست ناز شام خیات بهش ای هست
کسی که خود ای بود می زیاده ای هست نگاه من تو و دیگران تو هست ندل
حاشه ای زن عارفان بیانی اگر تو سر و هسته ایان پای نیشی
پر فتن که بخیره سیان ای هست جا و دان دیزد کمان خسیر کنید
که ای خار من از هست ف تیره ای هست خدر کشید ز باران چه دندی
که خسیره بیل ٹود چون بخواهی که پر فوش است ایم تو باران ای بیش بوا
درین من که نخواهند بود دست بست

آمد که آنکه بسے کناره
نمیخواهد که بس طا
خواب از سرخگان بدری
بیداری بسیان اخا
ما بگزید برق فیض
جایه که می بود پیش
که گفت شویم آنها شد
این خود سرمه پیش آنها
بر پیش که پیش ایست
قدرت و بیزد قدر پیش
وقت منسی دل را بد
آن منش و بوده ای بیکار
یا غافل خوب شنیده با
یا غافل خوب شنیده با
نموده شد نه روی بودن
مشهوده میان اکنون
بیزد قدر خوبی خود را
بیدار قدر خوبی کشید
من پیش من از ام که دری
بر گرد و بر نگرد هم از ای
که دنی خانه خواسته با
که بن بود و بگیر و خود که داد
ما یوسف خود نی خود شیخ
توییم سیاه خود که داد

هشترین خدای بر جایه که پیشین بسته نداشت
برگردانم شدت و سریع کوین در پیزه زندگان
نهاد پرس برای قدر که از چشمهای فلات
سره که میزنه آدمی و شدی زیستی بگرداند
شب و روز و یک ران باشد
تک ای وستان آنها
که از دست و سهانه
بیو بیسم یک نفس بگذا
که بزرگم جفت و بزرگی
دست و ارم بزرگ پنداش
از مردم نزدیکی هم
دیگریت پیش نمیشاند
تو فکر کنی و گرگنی
دیگریه بیم پیان
میخوازم شان بشناسیم
که بیم بود و چیزی نداشت
هدایا زده هم از فیض که برآید درین طب های

گاهی این نیز میخواهم شرمند جوای چنانی
بنداد را نه نوشتن باز هرچه را قبلاً بندادم
گر بدانند و گر بجث ران و هر جایی که میخواهم
پن دلار ام میخواهم هر شب از یم و نیز گذراخ
و هستیان و هیچی بخواهم و زمانه و همه اتفاقی
من خواهد بدل و نیشان بیب، کوئن کوئن کوئن
هر چی تو که در جهان است و پیشتر میخواهم و میخواهم
نمک چنانی تغیر بخواهد هنایش از این بخواهد
و هر سبای شخصی بخواهد اور آن را نیز میخواهم
هر چی کیم و چنایی داشت در در صدر از آن پیشانی
حیاتی دو محبت با بی ملام بیچنی داشت
ترک جان میخواهد و چونیست ترک یار خواهد تو زخم

بر پیشیم آبروی آیی
تزوییه آن سریع کریم ریخت
تصویر خود ملکیتی باشی
من دست آن شیخی خشم
آن دستی همان یاری
گفت بودی قیامت نیمه
و پیشی دی وستان را شد
خود قیامت بود که بناشی
هات شما کان کوییت
برای آن دستان خدمت
که برای این دستی
جان پیشگزی دادن از خان
خیل امکان می باشد
لکن بجهت این می باشد
آن دستی که بر تو نگذشت
شب بیهان روز تسلی
روشنست گردیم چه بچشم

گرچه سعدی شیرین پیانی

گرگن در سر و غات مری سل ایشان زیان نظری
ای که قصد داشت من ای سرگن زیست نزی
نمایم است در این نظر کسره است پیش از کری
دست ارم که فاکل پات ای همکر بر سر مکنی که زری
غیرز در میال نام حق دارم بقدر خودت دی
چرتم در صفات پوچن است بیوین کل آفرید و بیری
بیری بیوش عات نان دی گرمه ای کنی بیام ای
قی دست رفیب هایسته پیش سر زیان داده که هی
ز لکه ایسته ای بیوین نویل چیف با شه دست بی بیری
آه سندی ای ریگن در کو گنگه در تو سنگکل ای

شک ایت گنگه سند

نایم ز من شک ایت زی

درخت فیض برآورده بیهوده شد
جایق جوان شده باران پیشنهاد
حربیت عیسی می خواهد بیهوده شد
عل اخنوش که پیش از ای برآورده شد
کهان که در رخان چنگ می گیرد
نیزه کل بشنیده و تو پیکنده شد
بیانه سبزه که که بند پیش نشان
ز بکد عارف و عالی بر قص شنیده شد
که دلی بسیار و زده باز پیشند
و داشت قدر شناخته و محبته
که پیش خود گذگی بشهاد
که دشنه ای از خانگی کی بشهاد
که سرمهای پیش خانه شنیده شد
که سرمهای پیش خانه شنیده شد
خیزند از میثان که در جانشنه
شال ایک ای بیست حال گذشته
پرکل ای بیسته و بیستین شد
پرسه گفت کسی بیوهای نیاری
جایب و او که آزاد ای ای کان بیسته

پرمه علی بر فستند سدیه بیهاد

که در بیهوده و ای ایکان شد

اگر تو خارقی از عالم هستیان با
نماید آنست دیدن جال همچنان غمیش
بیان کند که چه بودت نایخوا
یا یا که وقت بیادست نمایند و بیم
بیجای سرمه بند ایستاده بکنی و بیم
شایانی کرد و از صاف من شکریش
چال غمیش نمایند و از جان کویان
کر گفت درین زیبای اظر خاکه بشد
بی دستی که اگر زمینه بشد از هست
چنان ذوقی را دست خود کنم خواه
کسی خاست و این کشیده بیادان
کر فهم آتش پهنان خبر نمی داشت
لخته شد که بینهار دوست سعدی
ذافت از تو بیشتر نمایند
بیان کند که چه بودت نایخوا
بود و گردن گنداریم باین همسه
چون غمیش نمایند و از سرمه بکنی
جال غمیش نمایند و از جان کویان
خابه داد که بیستند و نیم بیهدا
چنان ذوقی را دست خود کنم خواه
میزیمن کند بودست و ای مذکور
کسی خاست و این کشیده بیادان
نمایند که بینهار دوست سعدی
پوکی بیشتر نمایند
که آن خی بیان آخشندهان نمایند

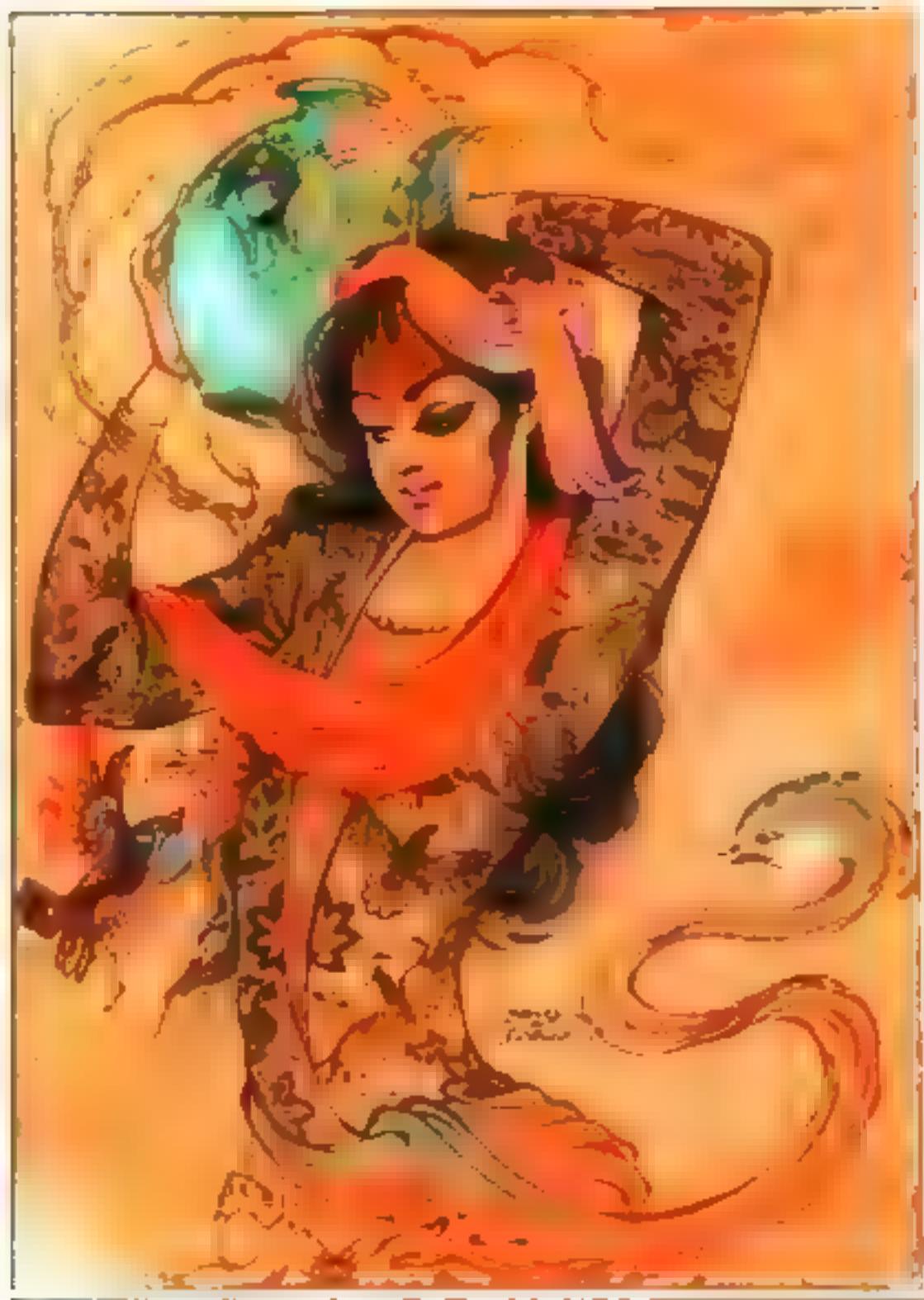
سندیه ای دست عقد داریست مرکز دین صفتیست فاعل ازین کارها
که زنند می بینند و تسلیم نیست دین ایکت قدر مدد پوشش غنیمت
که بود و جان دل طلب می داشت چنین نیاشد که دست داد تسلیم جانش
دهی مثاق رهشیخ نخواهد بیند که نازر دش دیش نیاز داشت که از
دین پر نیز کارهای دست عقد داشت حق کفت و حق مهر زدن بخواهد
دشاد پی بهد کردن بجان دکنه نیزه کنایه کنیه کیم چه بسب این پیش
اکتف کنید و جو عاکر کرد این باید هرچه کند و نیست از و بنای جانش
بینی بخواهند نیام و مسیر بر بخان جایا کزفل هست بول و هر لفڑا رکن
که بخوازی بیفت و در بکدازی بخواهد مکم تو بمن و این بسب تو بمن داشت
بر که بخواهند قیب ایه صبا ای بیب مهد فراشش کند ذمی بیل و نهاد
سندی از اخلاقی دست عقد دارند
که بدهش نام که کزب شرین نام

چشم خابه نوی بیج صلیل یار من بشهی مع و شاه طالیل
جله کن ان بیرونی باز بیانی مردم پیمین منت تیل
بر منت و دلیل هر فی بست روی تو بر قدرت خدای دلیل
نه بیل خوان و خدابیل صد خون کرد ذکر اولیل
نام تو بیرفت دخان خان شنیل هر ده ده مسح طالیل
پر اپه بایل سیان عاشق بیل شه سخن دنیا خ دست ز مایل
کو دش م که کننده بیتیل دست دنیا خ دست ز مایل
د در ب آفر ر سیده در بیان شاق د سان گشت مرد طالیل
کو ز باره نکم شنیس باش د ب د نام و گریج اسالیل
با کنکن مکبیت فر منت این کنیم من گشت مایل
سی این پن ما قشت این بیان
من بیل بیل بر من تیل

بر خود نیکه مسیم زین قلی اور قلما
بر باد خلاشی و مسیم زن شرک نهانی ام
بر سافت از تو قلای بابت پر تی بردا
و حیدر دار مسنه کن با چنیم مسنه ام
ی با چنان نور دم باری نفت ای کنه
اکو کان در پل فشنده زن پرید آشام
از آی جب پر کی غیر مردمی شود
داغی ای منی مک میکند علام
زین تکنای خلوم خادر بمحسنه ای کش
کز بوستان با همسه خوش بی اینجا مام
خالی میانی دیاب اکر سابل
ایشند که توان باقی دیگر پیش ایم
جایی که سر بوستان با پی پوین بی پی
دینهند مم پیان کس تند هر پیش زانه
لی لی داده شن موان کز دل بی آرخ
دیناونی سه بر تیل ایس برف ای درخ
جایی که سلطان حسنه ای خونه ناده علام
با دان بحکم مسیه دوز بزم نشس بجه
بچنپت کان کوی این عین شریش بز علام
سی دست نشاد ارجان دین بسیه
سرنی کر ای ای ای سه ساقی بی اور جا

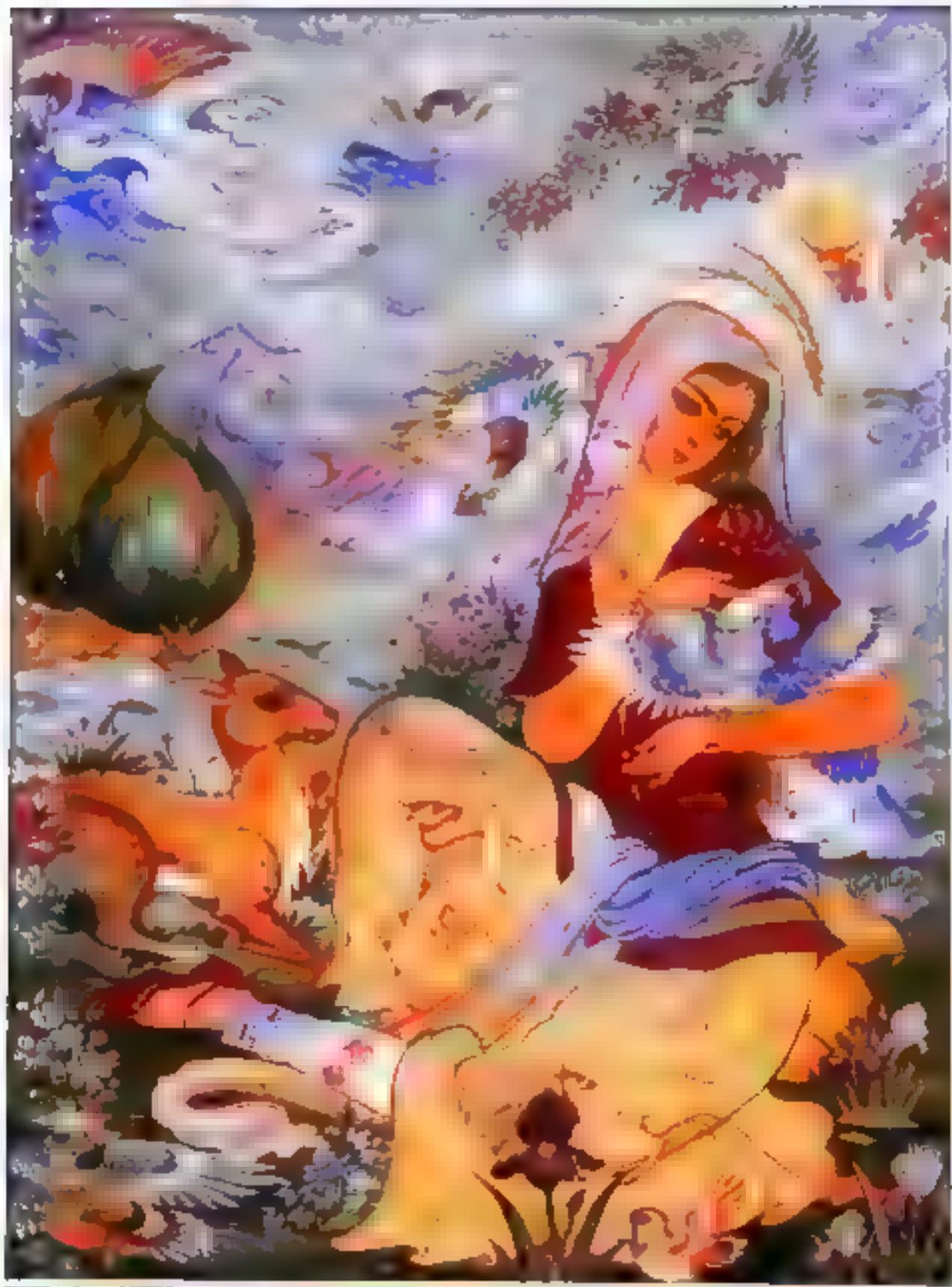

لی بر زندگی شیخ حکمت باشد
ای مانی میتوی در دنیا
علم و دین می پند اتفاقه داشت
بی شم بیزمانی تاکی منم باشد
کریکت اند اند اند اند اند
دیگر می تند آنچه جان غلبه
کری بجان بندست بستان کن پیشان
تاب عیات هر خاک سرمه باشد
آن کوزه بر چشم کتاب عیات باشد
بی علم ندارد و دار و حسنه کن کاره
موی میکند که اند که در هر زبان
لیگلیت رانگند مغایر و تهشیه
دیگر اخان نرسند از صوت چیز
لیگلیت اسب چوین ازین ازین
صوفی دیگر نهاد سه می دریگل
حاب بزیر کسیده بربی بزیر

ای پشم تو غریب جاده
در پشم و خود پشم آید
در پشم من و غایب ای پشم
دان پشم بی کنم و ببر
سچشم ز پشم من کذای
چون پشم بر عکس نمی آید
پشم بسی بر زلف آید
چشم بر دی پشم جاده
بر سب و سپن پشم آید
دان پشم من و پشم خان که
ای پشم دان کرد کن کن
پشت در ساده دست باز
در کرچه پشم علی زیست
تو و بسته دی پشم آید
با این پشم زکی شب
پشم بر قاست بند
حدی و دو پشم آید
پشمی و مسنه دان کو

خاکپای فریت که میگشتم زدن بریس و بایکپای فریت
کهاردم که بسیم برآشان که اگر بداین میلت نیزه داشم
لخت نادام از باده اوزانه که برخاست فیات چونی و چشم
دای مشی و گذشت پر مادی پا کی میشم که نادم ناز پونیشم
نارگردم و از بودی نهشتم که در خجاله قدمت از پونیشم
ناز است شریعت داعی دار ناز من که پریا که اوزه بشم
چین که دست خیات که فت این پریا از رسیدی بفت نم
من از بکارهای هیل تو زیبی اکر چاپ جانی باک غریب
اکر خلاف تو بودت درم بجه نینک رفت خلا کردم نهشتم
بگش پناک که قابل کسری بگذشت
که بادجود خودوی یکنند که نیشم

از مرد پیش از خن و مت فراموش
پیغام آشنا نهش روح پر پرست
بر گزد جود حافظه ایب شنیده بی
من و میان حسنه ایم جای ایکارا
شند کرد میان نهاد شن کوچک
پون بست اکبر پران ایا شد نهاد
سهراد بیان آنده لان کوی الہ
دانه نام هسته کر نزی عذرست
کوش آن پیش نموده ایم کن
دانه دلم و عویش ایش بیهست
شیخی بی تاره شبکه بست زیله
یکهست میزد کردن تا مهدا
حمدی خیال بیده بستی بیدل
بیهات ازین خیال محالت کر ایش
ذمار ایین میده دارست کر دست
بیهات ازین خیال محالت کر ایش

نه یا اینستاد گردانی دادنی نیست

مادرین شرزوی سیم و دین گفته	ب گند و گفت و ب اتم و دیم
و آفاق گشاد است و نیکن بست	از سراف تواب پای ای ای خیر
من غسل ای گرفتن هنام بسته	از من ای خسرو خوبان غسل بگیر
گپه در پل آب بسیار باز نباشد	در راد بسیار عالم شنا بیم خیر
اد و نمود که جان بیف از دنی	باز در خادم آمد که قلای است غیر
بن هوبت از سرمه دست که من بگیرم	نایر استش اشی بی می بندیم
گر گویی که مرا عال پریشان نیست	دیگر رفاد من سیری ای ای خیر
متن سپسنه ای سر از من بیت می آه	چ چو ای و گر از دست هنری ای ای
من ازین بده کافی ای بروی چه	بر نکیسه هم و گرم پیشم و دزد نکیسه
بی ای خسرو که مانع هنری نبا	بر و دی خود بگز که مانع هنری نبا

سیدا پرکار مطبوع برای نظر

کریک از من بار بند شد بر ترکیخ نمی بود
پر بستی کرد و زانیان من منش بگش بر پر
بی کل آه دنیم می میں بیان شنیده بود
مطلب کرد و ازین می باز سینا یه در عین بود
ساقی اگر باده ازین می خود مهی سبب ای شد
نیز باید که زهسته ای کن باکن باید باده که بود
از تو پر شنیده در ازایی شد آنکه اند که نخست است ایش
پیش بود و دن بیان شد آنکه داری نمی بود
سرگزند و پایی صنیعیان داد بدر گرفت کشیده بود
سدی اگر فاک شد همچنان نادوار یه نشان داد کوش
هر کو دلی دار و از دنیانی
می شنید آبر قیامت نمی بود

حال است زیر نباشد
دیگر است زیر نباشد
آن است ببر و دکر و زیم
دیگر است زیر نباشد
زیم و ناد و سه باز
دیگر است زیر نباشد
کوچه نفره په نهستی
دیگر است زیر نباشد
دی خواب برد و دیدانه
دیگر است زیر نباشد
دین شور که در درسته دارد
وقتی برد و دکر نباشد
بچاره کب و دکر فدا
گرگوئے تو ره و دن باشد
چون وی تو دغیریست
دروی زیم و دن باشد
دیگر سپین مکن دید
دیگر سپین نگر نباشد
کر عکم کن و جان سکد
جان را تو صفره زیر نباشد

بارهای و مان بسی کی نشسته بام
بار بیکنده مشتریون بر سر بنشنده
ای که مادری کشی مسیر کن بکنید
بار کشیده بین پرده دریده با
هر ف خدیم اند جایب کی کن
آفرینش من و بیل غایت جده آرنا
بکر تو از زبان من بکر تو از بین ای
مشن خام چنان که زیر چشم خایم
گز نظری کمی کند که شنید همین بیان
شست هن سه بار که نمی بیان
داروی دو هنچ ای ای بسی علم بیان
بار دل است بچنان بسی نهان
کز نسخه ف توی کشی زدنی ملهم
دار پیش دل از پیش از طایب بخده
که پر بخش نایی دختری خانه
تازه سرم زه دست دست بی خدم
پون برا که درفت ای که دنمه
مشن خام چنان که زیر چشم خایم
در بکنی مسیره بر دو بی ای بسی علم
کل ز دم بدر داد خوی سر شسته بکم
چاره کار مشن ای بسی علم بیان

بی بیار آن بیان ای میں شیرین من
د پایندهی بیرون فسنه ای میزان اعیان
کرند مردم دستان نهادن همینه
برده زنده بیکی خود کی ای همکیان
مهمول پیش بگفت از عی کو ای هر چیز
تو خوب بیکن بر شرمنه بگفت میدار در چیز
شیرین بخات بر گشی خدا گشته بگشته
او دویزین بخیان روت میباشد
پند خواسته ای چهار اکنون کی بدم خوش
که بسته زن ای از عی بیدار باشند گش
کرداست ای آید مردی ای همیشی سر
من باکس افت دادم کرده ای خواز گش
بی هر که نهشیم دی از یاد ای ناصله
چون سیسی خود شیدم از دل نمیباشد
من خصم دارم ای دن کام که خوبی تک
گندشت مدریا درم چند که بسته بگش
که پند بخواهی داده بندی خواهی بگش
دیوانه سرخ ای ای دن کند ای نه بگش
فریاد حدی در حب ای ای ای ای ای ای
پندین بخشنید ای اور ای باری نهاده بگش

هر آن از ازهاره شب که بر آید اقبالی
چه میں ای اذکر کرد و گذرا نگرد و نمیگزد
بزرگ دست و بکر و نمود خداوندان شدی
چه براندی ای بیچ که میان بین
نفی صد و سی گرفت که ذوقی بخواه
نهایت بسیح و ای ای ای ای ای ای ای ای
که بروی و دست شاد که بر افکار خان
که در آب مرده بستر کرد و زاد روزی ای
هر میان از خدای خواه که بپاپش ای ای
کسی کب تواند که بین کند خان
ول من مردانست که بنش برو
نه چنان گفت ایکارم که بخشنیده
تو پرسته بیش فشنای ای کرم گزی خان
ال چو سخت ای ای ای ای ای ای ای ای
بیست ای ای ای ای ای ای ای ای ای
برایی که ای سکین دری که عین
که فشن ای ای ای ای ای ای ای ای ای

بر خشیز کو بیز نهستان	بگلای دیستی بستان
نماین و بخت بر میخ ز	نخل بگذار و بسیان
دین پرده بگوی ناچیب	زخت بیز و پیش ایوان
بر خشکه کر باه مسح نهاده	در باغی کندی بستان
خانه شی ببین میان	در ده سیم کل مادر و بیان
آوروز جل نهان شاه	در زیر بکم و متن صبان
بیس کل باما دنوره	آوروز و میش بیز و دستان
بس خانه کو بزرگت دن	بر خانه کو بزرگت دن
دارم و دست بر کیارست	آنکه سر و خانه نهان
پیش کرد و دست بر کند ایش	بر سیم نهاد زنیزه ران

حدی چو بیو و بیز دست

سل است جای بوسان

در دست ارد شنی که بیشتر نیست
دانه های دان که بیشتر نیست
پوایی اول ناسخ و پس از نیست
آن است که حیات جانش نیست
هر کو شراب شنی خواهد داشت
در نیک و خوب همینه ای شال نیست
دشتر زیبایی داشت اگر یعنی نیست
میدارند که بجهد و بجهد
در دست اتفاق است که بجهد و بجهد
پاک زیستی و شنی در فریست
گیریت پیش از شن این بجهد نیست
شمن از فریست بست و نهاده نیست
از خنده گل چنان هفت اوقات نه
که در همینه ای شنند غذی نیست
حدی نیست دست نگات که بجهد
بهم بجهد و بجهد که میدارند نیست

زمن پرس کرد و دست از دست پنهان
از پرس کرد که مشتیش در چون نه
و کو هدیت کنند که دست را پنهان
که اند و دن جو اعانت رسیده کان پنهان
چون هدیت بیل نکه وی نکند
غایه و پی بی پا و دای که بجز نه
خیال وی کسی ده دست بر کس
مر این ل کسی که خیال بجز نه
غذه و دز کسی که دشش و بزرگی
که بده او پادی و تف ل بیون نه
بینی هشایل هر زدن قده و دیگر هر زدن
بزرگ مشق و مکشی بیش هر زدن نه
اگر کسی به دست زمش بر گرد
های هر پوچه و کویی از دست از زدن نه
نیا و شاه من دی دست بی خواه
بیکار پیش ای دست بی خواه
کنار سهی ای آن و زکر و دستها
از آن بی دو گویی کن بر بیون نه

بیار منم باید تا پنجه نم خانی
موقی نم مس نی آه و گند بانه
کپر منجات است از از غربانه
برگش تی نفت بر دی برا نجات
فراد که مصلایقی را دیوان خواهش
برگش محل اداره من کوشش بانه
ای میل کر نای من ای هم سم آن
زمین سکه داری من گشتن آن
سرهی بسبیل کویند و دویش
آنان که نمی شده سرای بدبانه
روزی آن من بینی نسته ای سرکوش
دین مید فی بسته ای ای برا نجات
ای دل دریش من برتی پر دان آن
آخوند ز دعا کویی دی آه بستانه
باشد که نه خود از ای از هم بیهی پر
دند که در میات از هم بیهی
که ب شب شنایان ای ایک دان
دوید سباید و دار و دشی بانه
سدی بسبیل دی از دن کویی بانه
در کام هم نگان و کری همی کانه

خیزد میشند از کوئند و دیری دل نخواهد که میشهش کند آواره
جان بیهوده بیکفت از قدره ایم که نه که برگشتم و همچنان دارم
بیم ای که من از هسته هات خانه تو بیار من خیزد من بگشی بسیار
خوزنی بیهوده که ای بیاره فاره نم میشند و هم ای که بیهوده
لی خدمت بیهوده بیهوده بگش گنداره که زیست بود هم شایانی
بیهوده خدمت ای که بیهوده که بیهوده کند از هم درفت خواره
خیرت بیهوده بیهوده بیهوده مال ایت و خواهد که خند ای
سره ایزد ای بیهوده که می ای بیکش با همیشه نم داشت ای
لی خاید که میشه خوده داشت سنت خواهش بیهوده که ای کند آزاره

سده باد است بیهوده بیهوده

گرد ایق که خوده ای همیشه ای

تباچوک شود وست در بخت است
که زندگانی اور بلاک بودن است
در بخت اونای تو پیش بیکان است
که بربخت وست بینه بر جای امت خان
ماه میش و کیستی بیک شکم زاد است
و در بخت چون دختر و بیک پسر است
هر بیک بر سر آزادگان و ازیست
عل نخوس کار وست باز بیان است
دلم وست در بز و سکه و بالا است
خلاف عادت آن هم که بربخت
ب خواب اوش بیکان یعنی که بیکش
کر قدم و دختر بیکش زنای است
چو کوی در بسته عالم و جان گذاشته
ذ است میش و جو کمان خواهد پول کش
بیانی بیکن آسب فرم بیانی
تم کشند از اند کاشم در وست
ز دوست چو که و بیکنی مرا دخونه
مرا دخونه سدی مرا دخونه اند

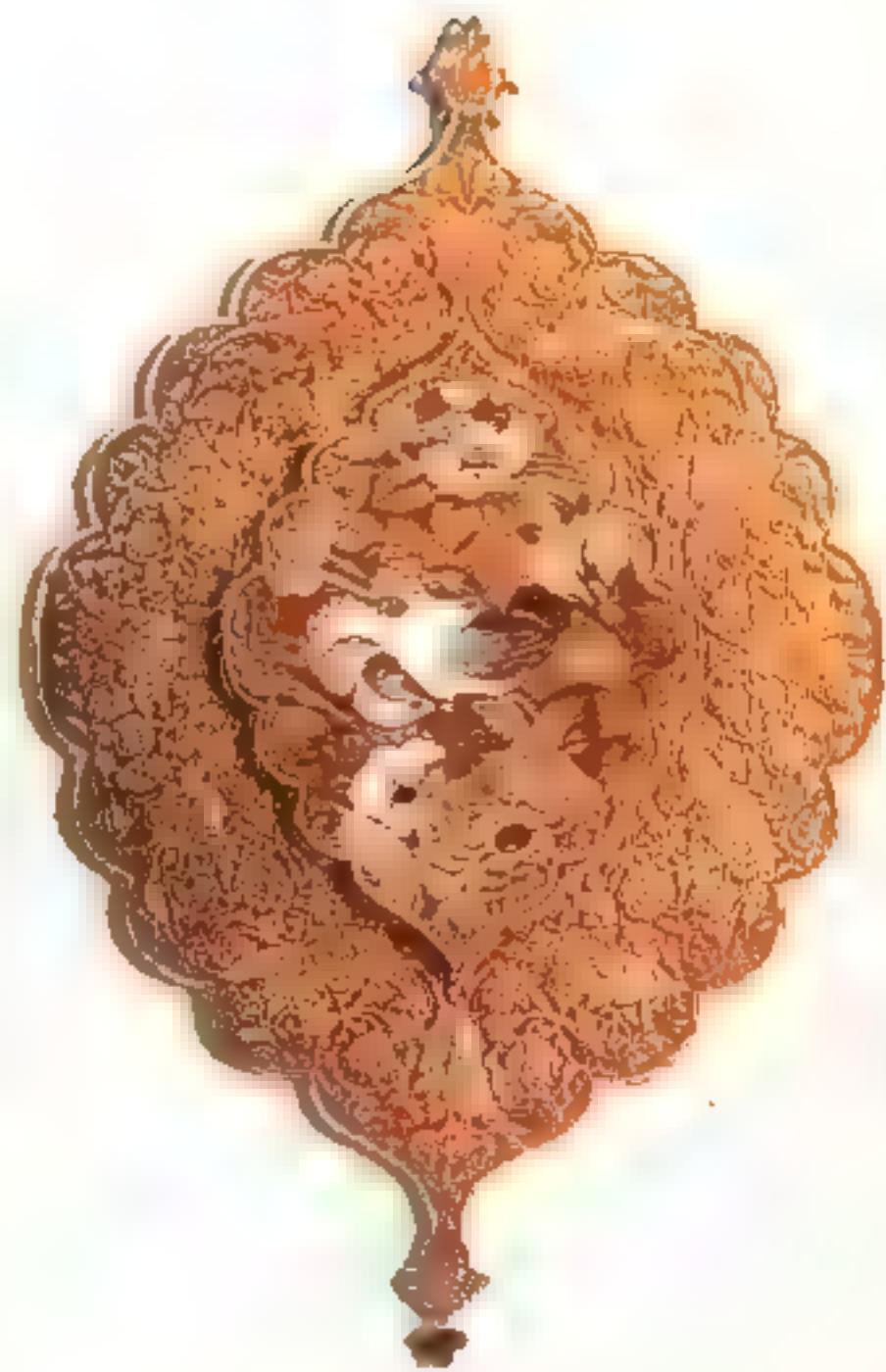
شب غاثان بیل پیشی داره
توبیکزادل شب در صح بازه
بیست آن و نهم که نهم زهست
پیکار دو گوئی که اسیر بازه
زهست غذایم که نمی بیت
که شب صادق آن است که پاچکاره
بکشید خایت نمی بیهی مان
که دهای ده میان زرمنیاره
خنی کافیت غاف که زه شیخ پیش
بکدام دهست کویم کویی ازه
پی غذای باشند آن که ده میان باشی
توضیم منکداری که موانع بازه
نیزین ناییس که ده و پی دهست علیه
که نماد مده کوییم دخاده بازه
دکشی پیزی میان کویی کی
که شب ده میان که نمی بازه
قدی که بر گرفتنی دخاده میان
اگر بازه بسته می قدم میازه

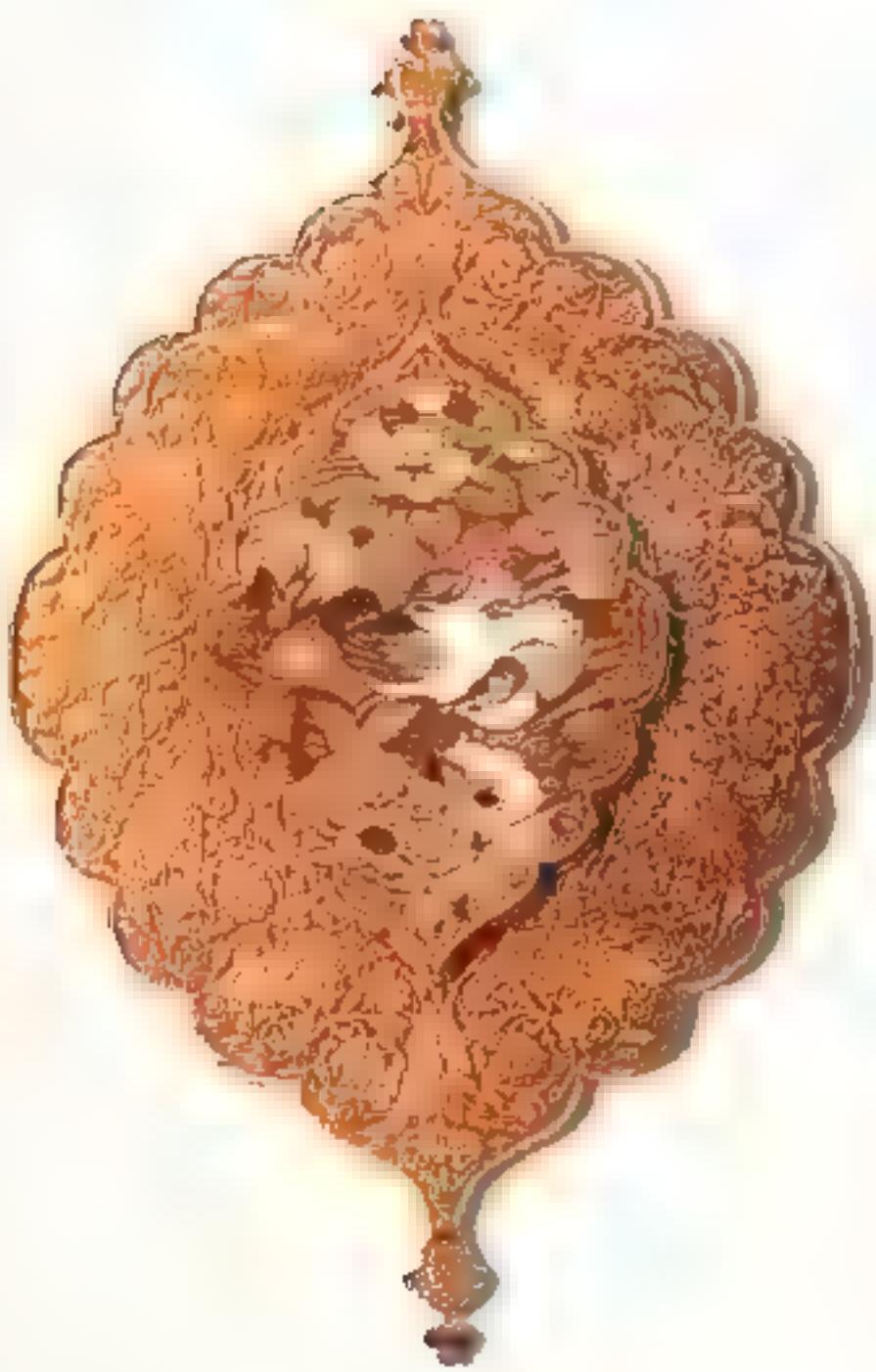

دغی دل خویی برفت بستانها
بی نویشتر کردی بی کل بخنا
که خرازی بیسیل که جاندیشی کی
اید خواقاوم از باد برفت آنها
ای سر تو در دلادی خسنه خربنا
ای خوار خود بستم خود بیشکنه
ای خار فم خفت آنیت در دهن
ایز که پیشین در دی از پایی دلخوا
کرد هلکت رنی داده بر سرثنا
بر پر که دیگی است که بدل شنی
بر کو غشی دار دیدار رکان شنی
که بند که مسدی خدین خیزش
ای کویم و بعد از من کویستند بدرثنا

دش بل روی و آتش برم بشه
دش بل از دیده سب ام کز زین شده
تبر نه سعی پین زود همسه خواه
بر شسب ذکر توی رفت و گز شده
چون شسب آمد بدر را دیده بیاره همک
کنی اند بین عویس که شر شده
آن زمی بود که در از خفت خواه
خون ول پوک از دیده بسین شده
پیش پیش مرد و پوک از خوره شده
از خیال و جسمه و کن خدی کرده
پیش پیش نه بقیه بسیل دیده
دمی بود و کوش خاک سب بسیل شده
بیش می آمد و بیزفت نه دیده خواه
لی بیه دم ره صب لام زیره باره شده
کام چون دود بر آتش ایل گز خسته
کام چون بسیز ام داد پس که شده
کوی آن بی کاره فت که شنی کی
تمی بسته و آفت ای مزد شده
سیه اند خوش بی که شسب بخت
دند شسب بکریان آق بشه

گی کروی تو دست طال من
که مس که دل بور گفت هم تو
گو نوی بپش که زنگیست
که آدمی که توبت غریب شد
برآزد و گه پیش بر آن هب ایقا
دشی یعنی در جان ایزین غذا
اگر بست کنه هب ایضا هم
چه دوز ایش ب آور و جان قدم
ب چه میل بی دست ای دنگ
که زنگیست آن دوز هم پیش ایقا
خواه علیست بی دست ای پنده
که کو خواه بر آن هب ای دنگ
ب دست رعنی از غاک هست ای
که که علیست بیم کس بیسیج تانه
چه حاجت است بیشتر قل ایقا
مدیث است بگوییں که جان ایقا
پایم ایل است این حسنه که مسی دنگ
یمسه که کوش کند منی غنی دنگ

پیش دست اگر ان دست بزیاده نیزین صورت همی کرد و از این
نمایل روی خود بوده بسیار کافیه تا از بارگزینیم بسیار داده باشد
آنکه کوییه بمناسه ای شبه خودی باشد گرچه اینست که با دست بیانی
دایم دست خود را بگیری باید بیش باشد که اینست که داده باشد
بنی از دست نگاری و بودجه کم باشد که بشریت کشته و من بسیار
جیب از پیشنهاد و ادم که دشنهایش باشد خوبی کم برداشته
و اینجی اینکه این دشنهایش را که نهاده شده باشد نهاده باشد
بله اند که حیت ای راهنمایی پیش نمایند بگو آن نیز خیالی است که می پنداشند
حدی اند از دنار داده که پیشبرین گنند باعث بیست بدهد مان شکر کنند
آنها بسان خیرست کل همی بگذشت
بله اند از دنار داده پیشبرین

دست بجان نیز مرد تابور نشیش بر کوکو اون من دل زنده نشیش
وقت شیخ میش زنیست بان علا گردد ایمه تو پنه بر سر داش
این ایشانش من گر بجان آفته خارقی از خان من گر بگفت شاد
آه درخ دا ب پشم از پهلوی نشیش آنیش میش آنچنان نیست که نشیش
بر کوکو مرد بخان عال دست پکو چو خون شده بدم همیزی زرده بخیش
هرفت زلف تو بکوک داده نیش چان نفت مل ف بکرب نشیش
ذلت و قنای خوش خدمت پیک گر پیزینی هفت ای زنیم خدیش
نیست نام کام مل رکفت ای تایک گر زین هفت ای رس زین برادر نشیش
میش زنکنسته باز جی آزدی ک بس نکند ز مانی باز جیان جیش
پیز خده شن ای زنگون ک
دین کو بعنی کشخ نیشیش

دل پیش ف دید و بیای اگر تم
دوزی بد رایم من ازین دنگی
دنا نه کردم صدیق فی شد
آن همه که این کلمه مرد نهاد
بکشی دن بر سر پنجه نم
ناد واقع نم نم بر سری میدانسته
بیهودت پیشی دنی نهاد
چون نیکت بیو که دزی بر سر
بریست بخوبی خود را بگیرم

بگذار آنست باش روی تو گذره
حقیقت است بجهاتی دوست داشت
دوی از پروردی ممکنی حکم از زان
دارد هرست باش که کو حقیقت را که
ممکن را ناکه بیشتره باش حقیقت
ایم تو ایم با تو نه ایم ایم با
دوی هری هشتم بزم تو را بگیر
از دشنه بزم تهات و دشنه
با خود نیزه دیه ایم ایم با خود
بگذار آنست باش روی تو گذره
حقیقت است بجهاتی دوست داشت
دوی از پروردی ممکنی حکم از زان
دارد هرست باش که کو حقیقت را که
ممکن را ناکه بیشتره باش حقیقت
ایم تو ایم با تو نه ایم ایم با
دوی هری هشتم بزم تو را بگیر
از دشنه بزم تهات و دشنه
با خود نیزه دیه ایم ایم با خود

بگذار آنست باش روی تو گذره
حقیقت است بجهاتی دوست داشت
دوی از پروردی ممکنی حکم از زان
دارد هرست باش که کو حقیقت را که
ممکن را ناکه بیشتره باش حقیقت
ایم تو ایم با تو نه ایم ایم با
دوی هری هشتم بزم تو را بگیر
از دشنه بزم تهات و دشنه
با خود نیزه دیه ایم ایم با خود

بگذار آنست باش روی تو گذره
حقیقت است بجهاتی دوست داشت
دوی از پروردی ممکنی حکم از زان
دارد هرست باش که کو حقیقت را که
ممکن را ناکه بیشتره باش حقیقت
ایم تو ایم با تو نه ایم ایم با
دوی هری هشتم بزم تو را بگیر
از دشنه بزم تهات و دشنه
با خود نیزه دیه ایم ایم با خود

گوی ز جلت بیم دان چیاست گیم
از دنی و آنست کز بسته ز جلت دسته از کیم
ای مرسم شن و منه دران و کریم پیم
آنکس ک بزیره کس ن از درسته ا جان ن فیم
ای فسب ز جان چه خیه من و بقیه کس ک پیم
بک روزه کان ابره اش بی هسته که بزون بیه
ای باههار مسیرین بی در پای لعافت و سیره
پن سیکه ری بنا ک بیه گوی پن کان زین بیه
در قاب بزیره کربلی دسته پنونه شاست بزیره
ای همسی ز کاره دسته
دستی و رقی از سیره

ہوشم دا ہو ہر سارا دا تو خداشیں توں نوہیں
بر بیکا کان چینیں اند کرنٹ آٹھی دا گام
زہم دی یہود دن بند کیا یہی ہوت کہاں
نام از دا آتے کے دو دن یہ دعوت کرنا گام
بند دن خود رای دیت نیں دا تو خوبیں دیں نوہیں
میں ہستاں مسیں نہ اے چون بند من دا گام
ی کشندم کر ترک ملن گئے یہ دن کہیں گام
دے بھوپارہ ام کنی زین گئے بلکہ ام کہ جہنڈا گام
حدیا درفت ای دن تھے پہنچمی یہ دن کہیں گام
یکل ازین جانب دھیاری گئے
گھر بارا بگو کر من گام

آمنه نگویی ای ایکن دادی بارا و نه دادن
بیار خاف حد کردی آمنه بخواهی دادن
کیک روز تو منیمه ای ایکن
دین خوی سعادت ای ایکن
شیش دست ای بسته ایکن
آن را که جا کی می پسندی
پون ایش کرفت و مر پیش
حدی پوریت نگزیرت
شیش که سیمه نه پر کیش
دشنام کی داده عاکن
زیبا نجود شکایت از داشت
زیبا بسب و دز کو جاکن

ای دی تو راست دل کن پیغم فروزن منشی دل کن
آیی است بخت تو کوئی کایخت اند باشی من
شادم پر فور حباده ای تو بخت سبیل دل کن
با تو بسیه بر گذاشت کوئی کر نشانی شب روز
کوئی کر نشانی شب روز برجا کر تو بیت دل کن
کنیم کو کر نشان باد آنی از منه تو مت دل کن
بعد از تو هزار تو بیت تو سی بود و حیات دل کن
هر جا که مسکنی دیمی بخواست دل من
گریخ اند و دست بین آنون چکدا دست دل کن
کن دست من بیمه
کن بیل است دل کن

لکشم آین دل گشمش پذی
ذ مس دل بی بی دل بندی
د آنکه دادیه داده ای داشت
برگزش کوشش شنیده بندی
غاصه ای اکه دا زل بودت
با تو آیینه شنیده بی بندی
د ات که داشت د لکشم
عن تر زن خواه بکندی
یکدم آیینه حاب بکندی
نایه آساید آزمه بندی
پنجه پر فیت داده بکندی
کر بیا و د چون تو اینه بندی
ریش اینه د بترکی بود
کز بیشیرین نکه پر اکندی
لکشمی خاک بودی داشت
نایکه سایه بی من بکندی
چ گند بنده ای که از دل باش
گند خدمت خداوندی

حدیاده ریخته ای داشت

نوبت مائی است بکندی

ای پیک پی چنگ که داری شان شن
حال زه دان دست چنگ چن پوشش
ای یار آشنا هم که دان چکات
گز ز خواهی دست کندان دکا
دروه هرنا که خانم دست فرت
دیگر ملن دست چانم که بر که
کرد دست بنداد چکشیده
گردین دست بینه دست کن
لی صرت از جهان زر و چکشیده
و ای شیخه ملن پشتیه از کان دست
بعد از و چکشیده دوی سهی که
و ای کیست از جهان که کیه و مکان شن

با، گوییه خن دشان شن
یازده دان آگوششیده دان شن
تام سریسیم بر قدم ساریان شن
ماصر خواهی پایی سالت سان شن
و شم غیره که بکیسه م خان شن
دست کند که دل به سیان شن
تیم ز آن بند دوان ز آن شن
چند اکن زند دم هرمن هستیان شن
لی صرت از جهان زر و چکشیده

دشت جان پرست بخت نیزلا نمود بی می سخن زی اتفاق
آز مرد شب است ایل بسی ای زگ سی دوم باید سر زکر بیان آ
داری شد که غصه و زنگنه کشند گریزایی ب شب بخت نمودند
شده ای بر اینه از شنیده بی پیکه آیه بسی دار مردم رفت ای ای خان
غیره فیضت شماره بیش ای بیچ ناد موزون من بوی و شنی ندا
بر ک در خان سپه پیش نموده ای بیچ هر دو نی و نزدیکی هر دو نی
دوز بیاد است غیره ای ب ناشاده دیما سی بیز ای ب
دند که گنگی سپس ای تو ب دند دم شب بگذشت از حادثه برف ای ای خان
دروانی گذشت بی بی پیکت بیز میانی بیت کرد بند از ها
وقت گذشت بی بی کنگ سدی بگوی
دیم کو بر بیار و بسی جلس سیا

از ده داده دی دنی زندگی داشتند
کو شمر براه ناک مصیری داشتند
پون شیشم و نهم و دهم میان خان
کنتم بیش کردم در داشتند
دستم ماده قوت و رفاقت بیش نداشتند
تاریش بیش و کنتم بیش نداشتند
من بیش از چکونه از نم کنند داشتند
بر زارم از ده فای تو کی را زد کی را
من خویش نهادم بسیار کند نداشتند
کویند روی سنج آسودی پنداشتند
کسیر متن بر سر افت از داشتند

کنتم گزین حسبان جهان اگر شدم
صاحب خبر باید دنی بینی بدهم
هرم جهان رسیده بی خیزی بدهم
سارکن شود بدهم مشتاق شدم
چندی بپای رستم فنه دی بر شدم
از پای تا پس در سی ده شدم
کا ذل غشیه دین دادم داشتند
جیو اگر شتم و خسته اگر شدم
اور اخواه نهادم بسیار کند نداشتند

کویند روی سنج آسودی پنداشتند
کسیر متن بر سر افت از داشتند

بزار چد کرده کار سه قش بچشم
بچشم چه مازا دل کر دل بینه
شای قدریم بسته باز نیزه
بچشم زهانت بکوشی جان منه
که تو روی بچشم وقت باز شنیه
که من فته ندارم که دنیا تویه
من رسیده ای آن که در عالم نیای
بیا به صبح من مرد زد که ایش
مردی کی بادی و من بسته هر چشم
بز قدره دل محیت کن نزدیت جویه
مردی کی کردی اسری می بکن
بز قدره بادی بسته باز شنیه
و گر مرد می بام بقدر دل بچشم

بعد مردم سازن خواست
که بسوزن بیرون کردند که تو خود را
تو بیش از آن کردند نیست اند
و کان خود را بینه و آن پان کن
پر محکم است از خود کردند
و پر دسته باز کردند که تو خود را
نخواستند و می خواستند
دل در دنداد را که امیره داشتند
و بب که قلب داشتند پر دوچار
برآمدی فضی از آن خواستند
و دل خود را پر سایی می خواستند
دل بیش از آن که امیره داشتند
که پر خود را بینه و آن که خود را
چون داشت دلش داشتند
پر کند اگر زیبی که خواستند را بخواستند
که از این طریق این جایی داشتند
نخواستند خود را بخواستند

دان پر گفت را آن بیل هری چند پر آویزی که می گیری
اشرب شرب و داشت اشت فری کرد و نیست را که می چاوزی
من می سر کرد و نظر را نشیخ نمی بینه، تن نمی می سر کرد بیل هری
از بیس که داشتم خوب باید نمایم هر جا که می سر کنم کویی که داشتم
و گردنگ نشیم باهی سرمه چن دیگر صفت نکنم و قادی گفت ای
گفت و پیشی زد و سرمه پیشی نماید خادوی از رسید پیشی تو بدو گردی
بر اکار می سر کند ای من در توی گدا کر من هاست خود ای کس نی کری
از بیس که قدر شوم و در قدر نیست برویشیم آن را می دارد و قدر نیزی
باید می سر کنم هر جا کن کان قدر که باره و گرد بیان گفت ای کندی
حدی بیو و جن ای از تو بینه
من چاک پی ای ایم و ای ای ای ای

خانه صاحب خزان میری پر از پر میز کن میدی
کر تو پر کپڑہ پر ٹوپی تاہ
این پر دوست پرست
کر دسته زبان می کند
نہ این وہی نہ ایش
باکت حاجت پر فہمی
کر تو در آبیتہ تانی کنی
خواہ کر جد و در گیستی
کردی از خلی میز کی
نندہ شود پون بیشتر بخوبی

باد آمده بوجی صیبزاده
شانع کی از اضطراب بیل
آهی سب رکش بوس
دانم بده صیبزاده باد
برگزنشنیه داد که بادی
کشیل تو خوب دی هنر
بی پاره بکی که دنیت
سدی دل دشنه دنیه
شیری دختران بنت
شانع کشند بند و کلا
و بند و صیر که دنیه

رئی و پیمان حبیل من ذری کویی که در دربار پیشنهادی
کلمه پیشنهادی جهات نیزه که هر پادشاه من داده کوئی
سید زین رفته پری نیزه پیشنهادی تا نیزه بر مکاری آهی پیشنهادی
تو خود خواسته ای زین کل خواسته که خواسته ای زین کل خواسته
دار ای خواسته که خواسته که خواسته که خواسته که خواسته
با خواسته که خواسته که خواسته که خواسته که خواسته
خواسته که خواسته که خواسته که خواسته که خواسته
که خواسته که خواسته که خواسته که خواسته که خواسته
چنانکه حبیل بود و دویم طلب کاشش پر و چون گفتند خواسته
کویی که داده است که خواسته

حدی بدل داده است که خواسته

باری بیاد داده است که ببری

دافت چیخت که جان گردانی چنان بروج و بسته میزد و چنان
بپای خویش نیم داشت این بخت که دارم که این بگیری خویشی هن
دایرس که چنان بروج و بسته که تو را بی راکوکه پنهانی بر لقب که آن وان
چنان بیضیه ایل بیضی بریل که بازی نماید که نماین خانه همان
تو پر و پیش کرفتی و زیستی ایل هست و راز ایل کن
بر خانی خویشیم داده بیک برمه
نه س ای خشیتی که ایشی بیانی
پیش خادم آید خیال هست و چنان
دافت که پر کویم ز اختلاف عال
در اینکه بیانش خسته بودی جان
که پریده استداره و رکاره بوده
ز تک دیده خواب و خوار باز شده
و باخت من شب ای خانش پر ای
من ای سه ساره رفیع کوئی دسته ای
و همراهی بسلامت حالم من بسما

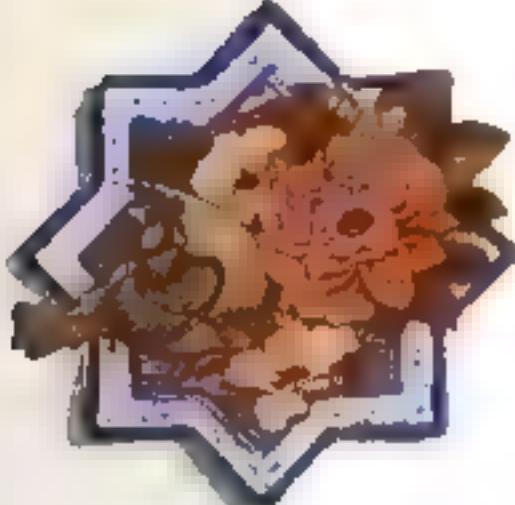
سراز گند تو سدی بگیری راهی هم
ایز و دیش کرفتی بکش چنان که تو شده

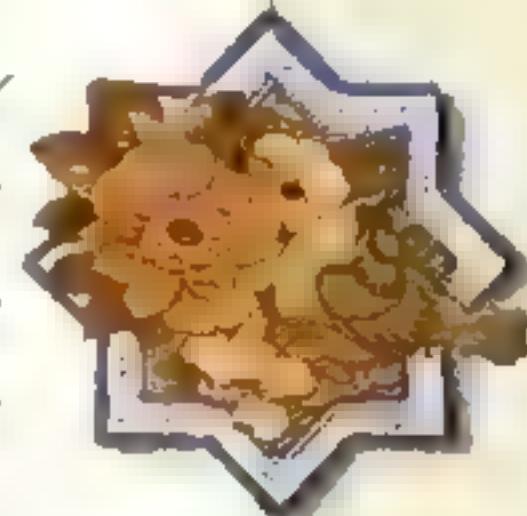
آن بیست که بیزد پنجه
پای دل استان غیر
بیش ز جا و ایل
بت بستان کشیر
این بیست اکشنیزی
کزاده نان جان خود پر
از من کانست باز پر
نهش که صورتی بینی
ای غلت جای سنت پر
کان غزان عالم از من
با جان من از جد رای
که جان طبیعی شاق
آن اکه مراد و دست بای
که مرگ مراد و شیش کر

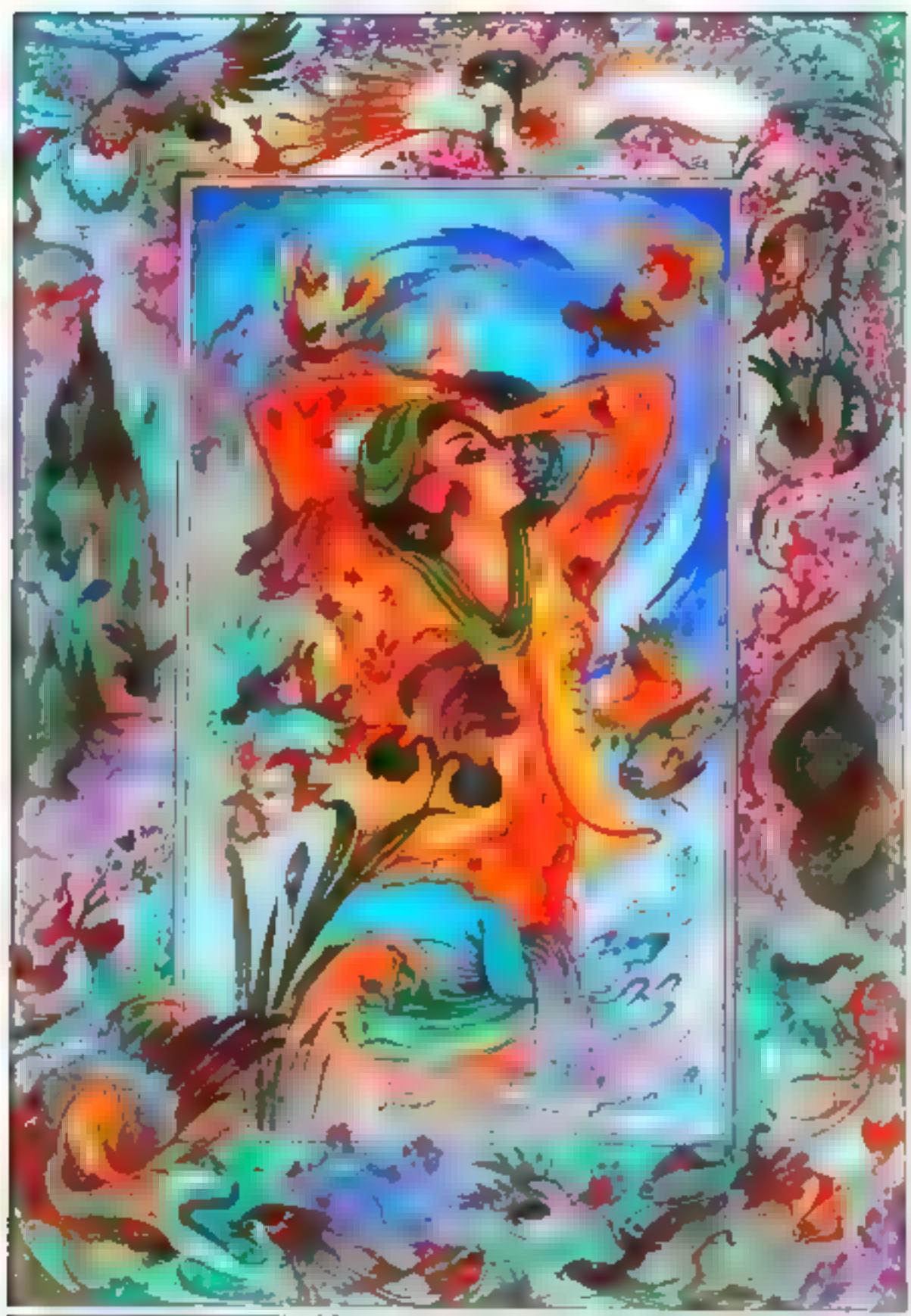
سدی پا سیر من زی

تیره همیت رک نمیر

مراد داده چیزی دیگان نه
و گزندی زیباره می باشد
وجودی دارم ز هرست که زنده
و چو دم دفت و هرست هنگانه
بر زن که سرمه هدایت
و دهایزد میشم هسته ایانه
اگر پیشیم نیشی دل نیست
و گزندی شوی ده دل نیانه
پیشیم راست نایه من است
و یکن گفت خواهیم از ایانه
ذالم خاتم است آن یا تیاه است
که کی کوی چنین سرمه دانه است
و ایان کیشیم بر ایانه دل نه
پنده ای دم چنین شیرین ایانه
بیز پیشیم خواهیم سرمه داد
اگر یا مین بشه استه ایانه
بره سده کی کوی میسل جانه
نیازداریست که ایانه ده جانه

دیوار سے ای خوار سرت
ز دست نہیم دیں بہت
برائش صفت آب تیر
چند ان کو ز دیم باز نہت
از روی تو سرفی تو ان بات
وز روی تو دیشان بات
از پیش تو را و قلم نیت
چون بھی اون قاد و دیت
سو دی اب گندوان
بس تو پس ایمان بگت
ای سرہ جنہ دستائی
دیمیش درخت فانہت
بچارہ کسی کو از تو جبیم
آئی دستے کو باد پہت
پہت پکڑنہ خون من جت
وز قل خلا پر منم خواست
حدی زکسند خوب دیان
آج بان داری نہیں ایت
دی سرہ نہی دیستائی
دیکھ پکن دی دیکت

مرادی است که فارع شوند

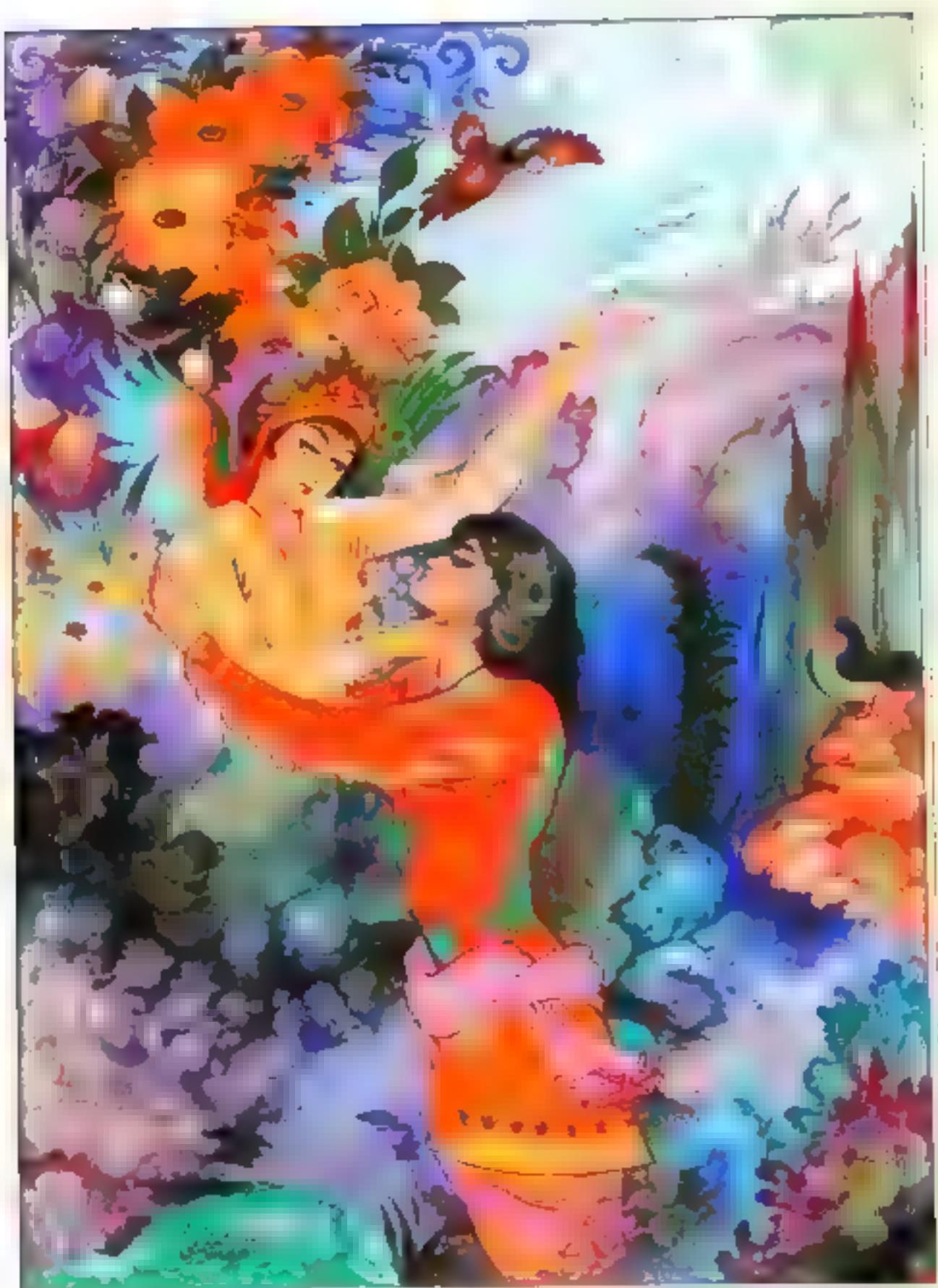
کاری
صلیل خفا
سکبی بی

و لم چن شر جاده و دود و دکار کون بندم بی او چند دیگر

مادل است گز قار متن داری
من بری منی گرفتی جنت اکاری
گلدری شنی فستنای ای آشوبی
بزودی بیمی فن فرای بکر زاری
بیش زنی نسبه بن بری سری بی
که ماده ای بیش نشستند بزاری
با فسری خادوس من خونی بی
پکا و بده کری چون راه قدری
دلیم چنین جاده بوده ای داری کار
کون باند مری ای چون قشن و بی
زه مسل و چون ری طیع نیزه
کناره کردم راهی شده چه دیدی
نیزه و پرست گز پرست نیزه یاری
چ چاره ساز و در ایام ای لر قدری
در استیاق جا ش چنان بی نام
پی بیل که باند میان گز ای

صیث سدی ده متن ای چو بیده دست

تزو دی چون داره زبان گفت کار

بی کی یکن من برخاست
بخدمت شاد در ذریعت
خواش من ای ای خانه
خواش میاپن بیاره است
دار اسرایی دوستانه
هر چاکه تویی فریضه یکنها
کویند فریضه بروی خوان
خیاست زاین قدر که داره است
دور روی توی فریضه چون
چون آب در چیزی پیدا
چشم پر نمیشون برآمد
نمیشیم نیزت بیزد است
برآدیسی که فریه هست
دویی گرفت نیک خاره است
دویی ترمه گش من بیهذا
آنکه بیزد ایکت میاده
ناید نبی حاصل سدی
کویند خلاص رایی داده
از وصف همیزه داده
آسوده که برگت ای دریست

دوزده میلاد دنیا نیست
شب عباد نهاده بود نیست
هافت مردی نمیشه
دز بسیم مردی نیست
میرب از دست من گاین آمد
که ده عادت نمیشه نیست
دست بیاره چون بیان نهاد
چاره فر پسیم بیان نهاد
انواع افت و کان مکنیم
حاجت دام که نهاد نیست
دست در دنیا عاشق ای
حاجت بخیر کشیده نیست
باشد از دنیا کاری نهاده
کن سر نهاده بود نیست
کنتر ای و سیان چال
دیدن بیو چون کرد نیست

کن سدی بیان نهاده
بیسیم بیان چند نیست

بر ای کوسمبیو زادم خود را مام ای عجلیان ای خواست که ایم
بر کسن جان خوبی پیش کرده در دفت ای ای پر پیغمبر را مام
بر خیز کرد سایر کس وی نشینیم که نجات و نیشی برسد فیلم است
دامل صاحب خداوت فرم گریت و من خال بنا کوشن کرد ای دادم
با چون تو دینی پیشین عالی بی دین که باده و دم من سه شنی ز دام است
با شبکه بگویید که زن دیگرس با ایکت چند ای که جام است
بیزت که ای ای که گویید که مر گشت ت اعلی ز دنیه که مثوده پر نام است
در داد که عیشیم درین عذر خانی و ای ای خبر از آتش باش است که غام است
سهوی بیزند بیش که در کام نمیگان چون در ظهر دست نشینی برسد کام است

باد از شراب و هشیخ ره رخواه
درین و مصل جان ای کن کناده
هرت اگر بود ابر جم و قم بجهان
ییم کن که در سرمه دی ای رده
ساق بیاره سب ای کن زنده بکرها
مرب بز و خوایی کن زنده بدها
بلاب نیشی ره سرمه در جودی
کن خاک دن بسی بیل مباره
ششم آب بفرت نیشی نگاز خدا
کن در سرمه اپول نیشی نگاره
هوس خود مشتم در دادی
رعنی و در رکابت ای افت میزدی
باز کو سبیم جان سبیه شاده
چندم پرسه دانی پر کاره ای کرده
سرگشتم ام و بیکن اپی اشاره
عنی نام باید ای اول نیسته بگیره
خن از کهاد و دل کو نیسته بگیره
زان ای که رخته شفت که همین
نیاده بخش در هر فرد

اد غلوت بر وی سخن میخیم از بـ از آدم و آدمیم
هر سـ نـ پـ زـ دـ بـ دـ بـ دـ بـ دـ آـ بـ نـ پـ بـ بـ اـ دـ بـ دـ بـ
درـ دـ مـ شـ بـ اـ زـ بـ مـ دـ دـ شـ بـ اـ کـ مـ بـ مـ کـ نـ دـ کـ نـ
لـ کـ لـ دـ دـ اـ بـ بـ خـ دـ کـ دـ لـ کـ بـ پـ دـ دـ بـ بـ بـ بـ
شـ کـ خـ دـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ دـ اـ مـ دـ دـ بـ بـ بـ بـ
درـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ درـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ
ایـ هـ بـ سـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ اـ تـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ
دـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ کـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ
آـ تـ وـ جـ اـ زـ دـ بـ بـ بـ جـ اـ کـ اـ کـ اـ کـ اـ کـ اـ کـ

دوـ تـ آـ نـ سـ سـ سـ سـ سـ سـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ
عـ دـ خـ اـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ بـ

برگی را توان گرفت که می بیند
شنبه زی اگر غم پرستی کرد
نیز آن چشم که می بیند بیاد است پنهان
با پیوی رسمای بساد بیند
برگ که در آتش شنید نمود عاقبت
که من از دست نمایم خشم می داشت
که من از دست نمایم خشم می داشت
آدمی می دست اگر دفع کند شدت غم
شدت از دست دلایل پریانی پنهان
من خواهش نمی داشتم فهم غم نیخشم
در چشمی زنی با تو مردمی بیست
خشم داشتم که می بین من دیگر بیست
من ازین بند که احتمل دادم بده
بند پایی که بدهست و بودای شرمند
دست سعدی بچنانکند از دین ای
برگ که نمود توان گرفت که در بیند

بر شب نزدیت دیگر کنم و راهی کرد
باده اهان که ریان یی صنیعه نیزد پی
بر گمی امر پیشی دنای گمی نه
آنکه عصمه که به جعل خود آیندیم
و اینی بود که دیو از عصمه بیل با
وقت آنست که سرماگی همیل کبره
باده اهان بیشای همیل بیل آنی
بر سیاسی فن از داده از نکشیه
با زکویه تکه داده ای دنیا
سی امر دادگی کن و نهاده ای که

هرست و آنها را خواهی
باقی خواهی داشت و میخواهی
برخاک نکند، هنر و زیبایی
آتش نمود و درین سرمهای
دل برداشته شیخ مجید
پر از شب و میخواهی
جان در راه ببرزی نکن
از خون پایده ای پیشیزی
ای برخی و خبر از شاهزاد
خواهی جانت از خان که
با تو هم سهار جان خانه
که حشیم دلم بی همراهی
بر میشی مذیعی میخواهی
تایقی صدر بپوشی
بر باد شد آنچه داشت برخواهی

مالی پوشیده بازرسید

زین پس من ذرهی خواهی

ارا بر شب نی برد و آن
ای خست روز را کار در آن
در باد بی تشنگان بزد و آن
دز خد بگو ز میزد و آن
ای خست کنانست پیان
رین بود و فای مهد بجهان
خادست بزد و سپد و آن
بی روی خود بگاهه بجهان
چون دیه هاشان بزد و آن
من تن بخت ای میشند و آن
پر ای سه آدم بکتاب
ز هزار گفت ای ز تیان
در عین پیان دگه بجهان
دو زنگوی خوب و بیان
در بخشش نکند جای بجهان

حدی خواهان بسیج کشن

لا بمنزاق روی ایهان

هر گز غایبی رفته بسیاری
در آن و ملکی نهاده دیگری
یا پیش نمی بیند یا راهی نداشته
و پیش نمی بیند یا راهی نداشته
که خانه خود را فت ام و شد و داشته
و داشت ام و خانه خود را فت ام و شد و داشته
آنند تو بودن و از اول هستند
زیستنی داشتند و نیزه هستند
هیکل نفسی باشد غایت نیاز
کویند و می بینند و می شنند و می سرواری
زیستنی داشتند و نیزه هستند
تمیزه را تبریز کیفت خدمه اند
در پارس کی آبودست از داده اند
زیست که بر خود را می خواهند
من است نخواهم برداشته بیهوده
کویند غایبی از دادست بگنند
بر دادست نخواهم کرد از دادست نخواهند

و زه کان مل سر قی ز خان پریز
گزخان را دست بود کنگزه
ایند ایان دست عصب دین داد
اک فسنه و گخانند در کار آیده
گم خودی بپوشی و گزخان بسته
که جل سرف از خانه خان پریز
شان بی پرس کوی بخراش
من از کبا که ای که جل پریز
کیم خاد مدن بسیار جامیز
بی خانی دست بسته اک بکنگزه
بیار قدر پرسه بیش ای بکنگزه
مردک بی او که مسندی شستی قیا
د دست کر بی دام چیزی قیزه
ب خوبی میست کس بی ایت بخند
حلل باشد خونی که دهستان بیا

میان مار فرست دهستان بیا
که از تو مسنه نباشد که با تو قیزه

یار بامسیه و فایلی می کند
لی کن و از من بدهای کند
شمع باشم را بگشت آن برقا
جای دیگر را بمنابعی می کند
می کند با خویش خوبی کند
با من ریان آشایی می کند
بفرودش است آن کارهای کند
با من او کند مم فایلی کند
یار من و باش خوش است خوا
بر من او خود پرسایی کند
ای سلام آن پرسید و مرسی
کان فده لی لی و فایلی کند
کشتم هم کشتم از فشن
از من سیکن بدهای کند
آنچه با من می کند آن زمان
آفت و در سایی می کند

سی شیرین خان در هنر

از بیش بوسی کند می کند

با دست باش کر برآهی شنیده کو درست نگردان نیش نیز شد
ای صورتی که پیش فریان ذکاره پیون عصر پای خفات بینیده
کیک بادا و که بخواهی بینیده کیک بادا و که بخواهی بینیده
غفت پیش هاین شنیده ای خود را برد از مقدمه شد و شکری پیشند
ای شنیده که بیان دیده ایه کیک بادا و که بخواهی بینیده
پای پردازی بینیده تا ای خود کندا ای شنیده
جانم درخیز است ایکن ای خینیده مسندی هر رست خود ایم که بگند
من خونا دسته بین عده بشکر من پیش برو و بخان کوی خینیده

کویی جال دست که بین خاکدا
ای ای داده دیده دیده دیده دیده

فوق اهست اش پو پاره^۷ که در در در گردانه هستند^۸
دلهم دندند تهایی بجهه^۹ پو پیل در فتنی وز بساده^{۱۰}
باگ ها پتان مل کر فدا^{۱۱} که قل عور در پیه خر^{۱۲}
پیل مسک که می آیم بین^{۱۳} نیزیم بجهه^{۱۴} نهاد خوار^{۱۵}
ذانستم که در پیان بست^{۱۶} پین باشد و های مسکزان^{۱۷}
بکجا شایخان افتاده^{۱۸} ذانستم که بر بجهه^{۱۹} دار^{۲۰}
دلا گرد و مسکی داری بنا پا^{۲۱} بیاده هم نتے جو دیوار^{۲۲}
خاف شرط^{۲۳} باران است^{۲۴} که بر گرد و مسکی دار^{۲۵}
پنهانش بند مری دی^{۲۶} بای^{۲۷}
باعلاص ارادت طان پی^{۲۸}

دای پیشیم تو خود را ننم
چشم باز نهادی تو خود را ننم
روی پوشان که بیشتری با
برکت بسیمه چو خود را ننم
و خف نکنم که خواست
ترک ادب رفت و خود را ننم
نایم کرم خواه بکسری کن
نایم از ذوق خود را ننم
روی فریاد نهادی خود را
و بدبخت زین خود را
دین بسی دلخواهی دخوبی را
و خیز نهادست خود را ننم
سر و بی نهادست پنچت
نایشیم بخود را ننم
این میم خفان پر میم
از بکری بسیم خود را ننم
حدی از این چشیده جوان که خود
سیم کرم خود را ننم

من آن سیم کم ول از مرد است **د** گز کیستند شنی بجانب رسکانها
مردی رفته از خاک است **س** شنی بجانب رسکانها
ن احوال نشستن پای بفت **ت** گباردم که دلم پر میشد هر کسی است
شکنند و تیغان کر من گرفت **ه** ناد پیش از ادت طرب جانبه
می گند که من از منفای پریدم **و** گز هزار تخت کنی همچند از
من این دریق بخت ادست گذاشت **ز** در این منفه خوبان اگر بنا شد میل
ادست شد پیخت کر تیغش پریدم **د** در آن خنی که باشد میل باشد **د** شنی دی تو هستاری گند سه
که بجانب رسکانه **ه** بر جان بدانند که با خاک
که آب شده که اینی بجه است **ه**

ای باد محمد حسنه درستان گوی
گذاره هنگ دوی مرد اف دیا
بسمه می خواهی سب اش گرد په
امه لانه هنگ باش سپهان
و اهم که باز برسه کویش گذاره
کاهی دل بوده زده هم مکرم از انته
هر چنده از دل بعدم برسه بات
سر دل از زبان نش هم سه که زنگ
ای باد سچه هم سه دی مراد دیا
زندگی دستان ی این سارگی

لخت مدد و دست نگار و بیند
برخاکای صفر زبان که از بین داشت
خواهی که تو کردی بدهشی بین
اگر پسر بروی و مده بگشی
بیار ساقی سرت جام باز نشی
من آن سیم که پریم خیرت خلا
خواکای خود گذاشتن نه داشت
بیا بیا صنایع که سرمه پر شنی
ب خند و گفت که سعدی ازین خن که
کجا روم که ب زمان متن دیند

بُنگار کے باد کو مٹن پسپڑا دین طبیعی کر من ادم بُنل بُنگار
بُنگن کر دلی دار دار بُنگن سُنی
کر بُردا صب ان بُنگار پاکی کی بُنگار
کر بُل مُحاب آپ شورید و تیڈی
آپنے نہم خدا در بادی بُنگار
مُن بُنگن بُنگن بُنگن بُنگن
بُنی بُنچ چون بُنگن بُنگن بُنگن بُنگن
بُنی بُنی بُنی بُنی بُنی بُنی بُنی بُنی
فضل است اکرم خان مُن بُنگن بُنگن
قدرت خان اکرم خان کر زمبه و بُنگن
کا دل آپو سترم راه بُر دستم جایی کوہ بُنگنی بُن قلک بُنگن
سُنی تفریز دوست کوہ بُنگن بُنگن
دُر دی بُردا دی در دامن ای بُنگان

ز و سترم بردنی فیروز کیست مریم شنیده
بیزد و دست نخواهم کرد وی سیچکنی نمیزد
من اذل و زده اشم که باشیرین نهاده
که پون فردا باشدست دست از جان نیزد
تر امن دست بیدارم خلاف برکده ها
اگر خدست در خدم که ز خدمت دیدم
و کوششید و گیری سپه پیش بیند زم
که بی شیوه خوش شنی باشد ای کیم
باید ای بی جم مشناده ای که زده بیند زم
که بگفت این شب بد دلال از ناد و پر زم
زادل بستی آوردم قفت ای بیند زم
کون امیه بیش بیند هی دادم که کیم
دل چون شمع سیبا یکه بر جام نیزه
که بسته ای کس نمی بیسیم که بیند زده بیند زم
و بسپن کل خدمت دست بیند زم
و داده اری در من میں و و خاشنی
رقب ایکت بخایه که حدی شنیده
من رم ای باشان کل که دی نیزه نیزه

شیراز

ک

ب

پیغمبر

پیغمبر

پیغمبر

پیغمبر

پیغمبر

پیغمبر

پیغمبر

پیغمبر

زن با بیار و دستان است
 دل سبزه زن خونگارین
 ای من پر ای ایل کرد
 شام و شسی گذاش
 کو شم بر و زار اخوات
 در بگفت خواهی گذاش
 با آن بد و شتر کردی
 با قوت باز و ایش
 بیزاری و دستان داش
 ناسیدن و دنگل خودی
 آتش بی اسلام و ایش
 دل سبزه زن خان

هرست زنگاه نیز پنجه زرده
نهان چن فضله زمان دیگر کوئی
آب زکی رخساره ای کلیخ پیت
خواه، نشینی که مردم نمی شوند
زایچ کرامات بسته بزماد مردم
برخاکه پیش بیول دیوار شنید
من عذر از آن نزد شدم که فوج
کام و کام بود که جان بزقوت
سعی چن آن دو هشتاری خون
کزبان داشت بیوی کلایر زرده

تو باين لغت بيش زاري
خوشين گشين از مرگش پنهان
بچادر از جان از نو سترم
نمادنستم كه پيش نه پهان
شب زار گفت چهار نهم بهاره
يک از دو دهانه ای دشنای
سری دادم همچنان گفت هست
که در پاين فشام چون آی
خای صن بشد هاگشن
هیئت من خوان خداي
نگاهي غفت بجهان طبع
دیگن سنت هر چهار ناهی
دلا گرس شق دایم آیان باش
که غنی بیین دجه آز مانی
و گر عاخت نداری چور خندقا
بر دهدی که نهادت اشان

دل که خان حابر بود گردنگسته زخم آپ سبزی برازد گشته
برادران در بیت خیم چنین که تو بدره من گشته گشته
اگر پیش از نایم چرب عان گردنگسته هدیه علیان گشته
پر تربت شوم یاد پست نیم مراد پشم پساق دکشی چکسته
بیاد کار کسی داشن سیم جا گزندایم و درین که باز چکسته
پنجم رفته در اکنی برد پیغام یا که هم پزد هیم اگر چنگسته
بگش چنانکه تو ای کربلی مشاپه فداخای صبان برو گشته
هست از دل حسنه دهندگان
سایی از بیشی چون و دکه خواه گشته

هر که ناگه بودن بیش که دل نازین که دلش
ماشی که درین میکه که کریمی کشند خاکش
بیکش ام ام اش بکه دین بیت که که بگذش
که شش ام بیل بیار جان بیل نافه اکردی بیگش
ماشی ماشی از داشت که که بگذش بادست خاکش
که آرام بان بزه که که ناول بجان سه خاکش
خانه بارشکله بیت هر کسر بیزد بیوادش
خون باغه محل آن داره که بود پیش دست خاکش
سدیک که بجان خلاص کنه
نیک جان کی دل بیش

باد باید مسیر پارکند
بر مراد خود اختر یار کند
زینت را زکنی کرد زینت
پیش بیکاران زینت گشته
باد باران گشتنی کرد
آن برداختان غار کند
غایر عشق در خرابات است
نچایی در وحی گار کند
شهر بند چه ای ضمیمان
لک شر هشخوان شکار کند
بر شیخی یار شایدی بود
روز بشاریت غار کند
فانی شهر ماشتان بیو
که بکیم شاید اخشار کند
هر سهی سهای شفاقت
نادر حب اگمی کند زینت

ساقی به آن شراب گرفتند
که زمینه نماید ام نشستی
خون شده دل من شد و کاری
میشاند و میخواهند
این زمینه تو پوش نکن
که هاشم شده دل کنی چنند
که داده جهان بگشته هاشم
من خود گفته ام هشت
باشد که پهلوان خود گرفتند

حدی بسیه از قلی سینا

تاده ده جهان خود بگیرند

ن دسترسی پیدا نهادم
ن عاقبت انتقام را نهادم
بر جو که از قبور من آید
از گردهش نهادم
و دل فم و کشم خریز
گرگان که نهادم
این نهادم پویا نهادم
از رفف نهادم
من کافده تو کشیده بایم
اندوخته خود را نهادم
در آب داده از قدر قم
دانه سب و کنار را نهادم
دل بر دی و نی و کی سین
من باه بسی سث را نهادم

دشنا می دی بسی

من باه سب و کنار را نهادم

کوشیم حسے بی بار من دار
کو راحت دل نیزه دار من دار
بای سر داد افت داده ریک
کوشیت نکار من دار
شان ده ملامت ز من پرس کش
زام غافس بی اختیار من دار
نکار نازه هب را تویی که هار غ
د کسر من با یعنی حافت بیک
بین بوس کسره خاکار من دار
چسنه در مراده زنگور کردمه
غافت ز من از زنگور نکار من دار
که بود دلے باز نامه ام بیک
کدام دام هست غبار من دار
بزیر بار تو حسنه چزیکی باز
دلت نوزه کریپ اردو بار من دار

من دیگر از زنی که دارم سنم
و بیکه جرمه دیگر بسیار نمایم
هر چه کوچه خسته اند بیشان بایی
که درین آن زل و من ناکنیم
بنی مرد و خانی که سیان نشسته
که مرد از تو بودم نمکس پریم
میش از اب و کل من را دل من نزد
ب خود آوردم از آن بنای خود بسیم
من مسلم قوام از روی خیسته بک
با وجود توان گفت که من نمایم
دانها خادت من گویند شنن و بی
آ تو بر خاسته ای از طبیعت نیستم
تو میتوی در احالت تناول نیست
و چن کردی و من مهد و خانم
حدیه ای تو نخسته که مرد پیال
زوم باز گراین باز که فرضم سنم

من این مفعکنست که تو کام بر کنیا
کو بینیت از داده د کام بر کنیا
من این بیان نمکن کنم دنای برای
بیان دینه شنیش دام بر کنیا
ساده دم بخواهی کرم میش کنی
د کنی اسے بکنی خدام بر کنیا
مراد دست تو کر منی د کر غایم
کر زنست که دل زین شام بر کنیا
نکرایی پریشان بار این نشانی
که بیان است دنام کو دام بر کنیا
کرم چرا نهشت کنی دندان زنی
من آن نیم کو ده نهشت ام بر کنیا
کرم و از نباشد ببار کام میش بول
د کسب ل بناشد که کام بر کنیا
ازین قدر نکنیم که بیان از دست
اگر حسنه ل بناشد مسنه ام بر کنیا

گذازه بگریسم پن بود بیان
کر امکن که خسیر روزان یعنی
هر کوشاب وقتی دزدی پنداشته
و اندک سخت باشد تبعه همی داشت
بس این بگوییده ای ای شیخ
گذاسته ما در دنیا ب مررت
که بان و در قیاست پنچم کن بگذازه
ای سی شب شیان خانم چاقته
از بس که در زمانی پن شام روزان
پندهن که برشم رم ز برا می شنسته
اندهن بگنتم او یکن ای مسرازه
سدی روزگاران مری نشسته بیل
بیرون نشیمان کرد ای ای روزگاران
چندت گنم بخات شیخ ای خود را کنید
باقی نی روان گفت ای ای بگردید

نایکم اتفت و نسیمی
اگر مزند و باز نویمی
مرکانه ترست از آنکه و نزی
از تو کی بزوردم که در بده
نرسیدیم در تو و نزد
پسر را بست آدم شریب
و زن می درد و اع نیایی
و زدن شب شو شیرم چون خن
برین سوی از خان ای دشی
ز رکری بود و سیم پول

کو خسته روزه کار کوی
بر خسته روزه کوی
بکه خسته روزه کوی
تامی بکه خسته روزه کوی
شیشم روزه روزه کوی
سنه آنکه اخبار کوی
بر خسته روزه کوی
کرده خسته روزه کوی
روزان پن خان روزه
کرد خسته روزه کوی
پاران مسیه هم کجا بند
نادر دل من رکوی
کن بست کر دل من رکوی
آخسته روزه کار کوی
در دل بسته روزه کوی
حسم دل بسته روزه کوی

هم ز مادرم باشد اق و گشم
نم نهان که تو ام کن رهیش نه
نم دست مهر کرد آشیان حق نه
نم داده میان بخانیز کشت مرد نهیست
چوی خانه مسروکی کشیده بوده
مشراب خور و مساقی ز جام صانیل
گل چورهی توگر و مساقی بسته
کهنه و پنه مساقی می خار گشم

در آن خن که بسیه می آزد و می دهیم
دان بیده میان که خاک کوی باشیم
دافت سیچ قیامت که سر زخاک زدیم
پکفت دکوی و خیزم میشیوی باشیم
چه عینی که در آینه شاهان میلیم
ظریبی تو دارم علامت دیگر باشیم
بذا کجا دندم که صنعت ام نیم
ذوق مایت اگر بروی میوی باشیم
مدیث و فنگویم کل بیست نویم
جال و زنگویم دان بیوی باشیم
ی هشت تو خم ز دست ساقی رخواه
در پادشاه پر حابت کرست و می باشیم
نوار با دیس است با یاره و نیزه
اگر خاک کنم سه یاره و نیزه باشیم

آمدی و که په سهستان په پیشان باما
نخواهی شیم زد که تو خواهی پیش نهاد
که داده دشنه ده صاف تو بیزان باما
بل تو در دهن که زار نخشم یک شب
که زد راه بازی خاد میشان باما
و زد هم سیکد مراد میده م نید ڈال
بیخ لای تو در آتش خست په خیل
کو یاد در پیشی داده بیسان باما
های گریکت نخشم بی تو آرد سمنه
بر شب نظر من سر خوان باما
سعی از جو رفاقت بده او زینتی
مه بگشتن دهن په سپه پیان باما

د که بعد این شو به عابت و طبیعت
آ په شود و از خال من
ن از زیاره ای از هسته هزاره
بگ بجهی ای ه من و کوئال
ن درستاره کان تندی و ای ای
دست ای علی شده ای دن دن
پ و زوره ای و ای و ای و ای
یوره و میمه و ده ده ای
خاله ای و خانه ای و ای و ای
بیهوده و ماده و ماده و ماده
بگزدی و منکری بازگزدی و گزدی
ن قری و هن ای و بور و میان

هیخ سبیده ناد ایم گفت خال بی
که ای و تیره ای کند آینسته خال

بگذشت بازم آتش رفته سکون
دریایی تائیم در دیده همچو خون؟
خود کرد بود نهادست میشون ایل
بازم بیکن شیخون برگفت اندزون
دیدار دلخواه نهشون پاییز از خوان بیت
کنوار جانه ایشیں کوشم رفتهون ای
دیده ایلخان خود رای بسته رسکل
هر چاک هاقی بود و خادم ایزه شن
یار بیل کرد وی پردازی خود گنج
دست بیت آنهاست که هنچ چون
غفشن گند و حسم در گشنهان
هر کو کرسته کن آیی بر عالی گنجان
سخی خود بودن شوکر در راهی
کامن رسیده در رای کز خود هم پلک

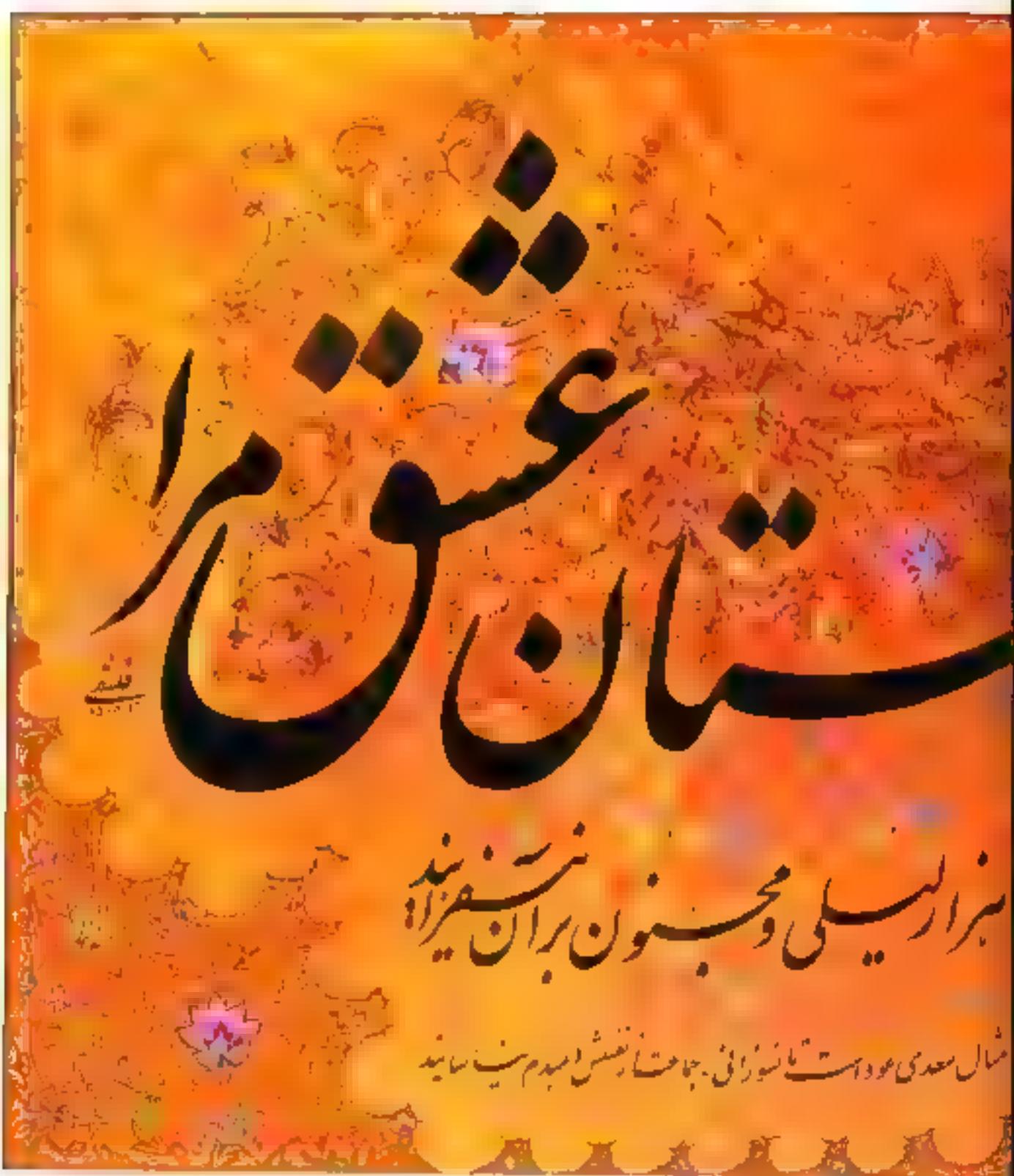

دلم دل از بوس ای بر بی کیه
درین مردم هشیار بور بی کیه
با هی ملش خدا از حبان ما بکیر
کرم بان من ای ازین کار بکیر
بی کرازم ولی سازم شیخیه
کر پرداز سرمه ای ای بر بی کیه
دو دسته من زیر بار و چفت
جنسای یار بور بور بی کیه
د و است کر گفته بار و هی ایه
چهار دسته دل ای بر بی کیه
پر باشد ایه دنده است کبر دم کیه
کرم زه است بیکم ای بر بی کیه
بی کیه
بی کیه

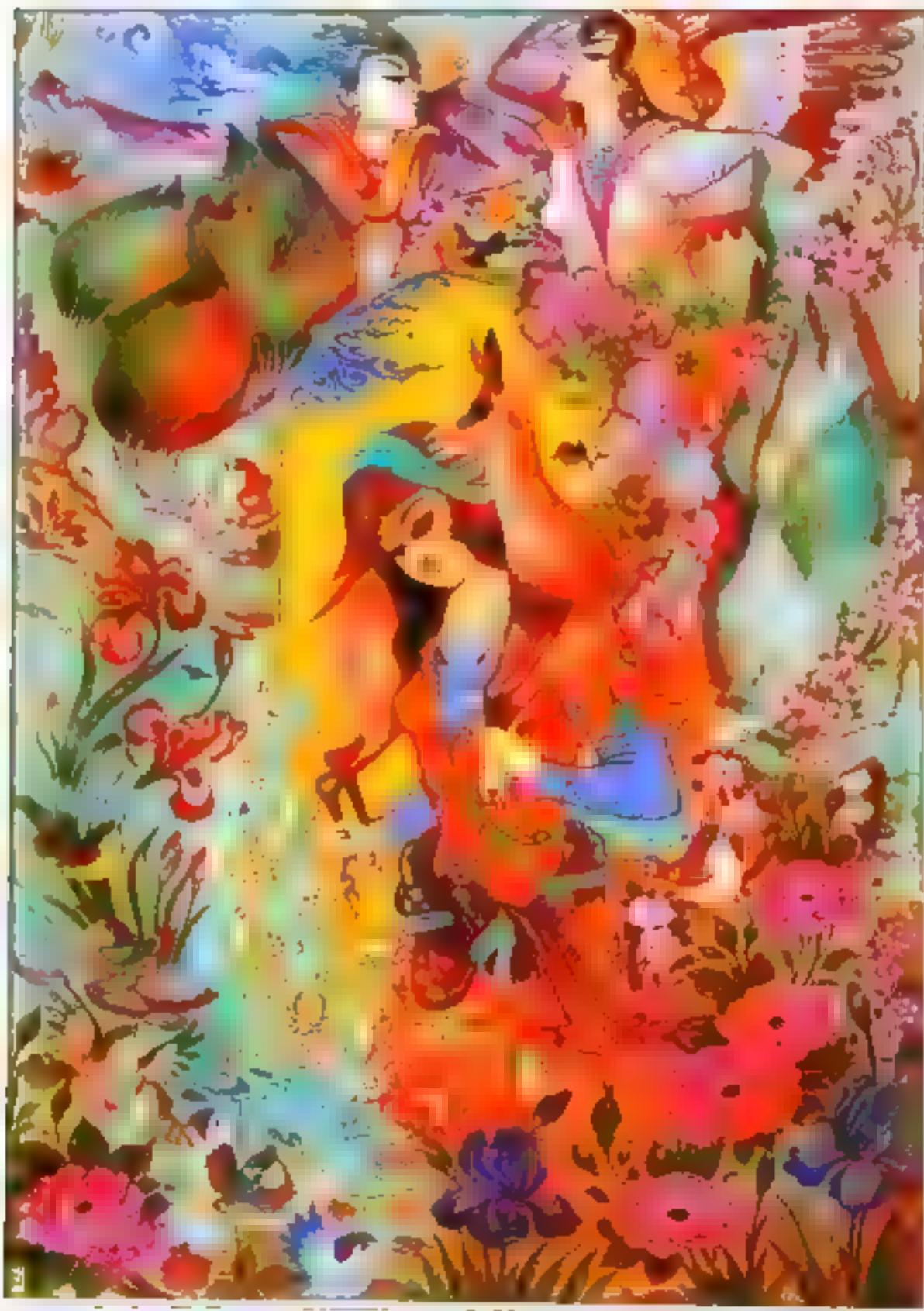
پ تو آدمی مر ایس که حدیث خوب نخواست
و اگر چنین بیف از مد وستان آین
کل خون شرم دارد که مسیح ای یحیی
چه میشود که برا آدم ایس
بر خون و این بر شدم و ایل که نخواست
هایی ای اگر جایی فتدی خواه داشت
و سه باد و دیگر که نسیم کل هاآه
نیمه ای که نشاد چکن و نکن خون
نچو سک ای نسانت که آب بیهوده نخواست
ذبب شب درازم کرد و آینه باز بشه
بیخات ای شکر بیست ای ای نخواست
ز خسدار و ن سدی بکله بکله
و بکوهی تا بزند و بکوهی که نخواست

بودی از دشمنی از خود باید بشه
 خواره ای سلست از ای بشه
 اگر کسی نهادست نیک از خود شه
 کجا و نه ای سیان که بند بپنه
 فریاد میں آیه هستان پیویش
 خود منزه هست ای خان عیت شه
 فدا کی جان تو کر جان بی میش
 خود عدو که هش آن کل رو بشه

دست و پا

بودی از دشمنی در عوام باید بشه
 خواره ای سلست از ای بشه
 اگر حب پر که که باز در خند بشه
 اگر بدهم ای دسته ایه پیاشه
 اگر کسی نهادست نیک ای خانیه
 در گزینه است میکن ای خوش
 کجا و نه ای سیان که بند بپنه
 فدا کی است فریادن اگر بشه
 که بشه تو بر عاشت ای بشه
 فدا کی جان تو کر جان بی میش
 خود عدو که هش آن کل رو بشه
 بی همیست ای دسته ای زده
 خواره ای سلست ای خان عیت شه
 میل عدوی و هسته باید بشه
 جامت ای نیش ای بده میباشه

چنان در قید مرسته پاپی بند
که کویی آهی سرمه دگند
کی بر در و بسید رهان بگیرم
کی بر مسالی میان بخی
مردبوشی میان از عشق و کوئی
که پنهان چشم دان کاهند
حال صبر نکن آدم پیا
حدیث مشی بر مسکه نگند
نگبسته نم که ای دارم نهاده
نه که مساقی دی خواهند
پیش مهورت بند و بیچ غافل
ساده اند من این مهورت بند
چه جانها در فست ذه و دهنا
زففت من اسیره شند
نه مس ای ای ای ای ای ای
اکه باز آدمی بخت بند
گر آدم دی می خفت زگه
بر اسایه در دان دند
سری دارم خواهی خاک پنهان
که آدمیش میانی دگند
و گردی سهی راه فست
من این بسید ای خودی بخی

دوشی دل از در دست چنان چشم را تمثیل شد
ای پیغمبرین از مردمی دل پیلاب شد
در نظر خلیل سکین پاپ بال میان شد
با پیش از دل شد و پیغمبر فاب شد
کوی نادت ده دفات که دنیا نان
شیخ مفت سری خش در طلب شد
تشنیست کرد ایل هر ایشی را
آیینه زیج کویان دی در بز شد
دیده ام بیت و کنتم نیزی دهی دست
خود از دنیان و پیغمبر کانه دلیل شد
نامهان آغاز کار دم نهت شیرین نیز
کل کان بزم کشیده ای دل زنده شد
حدی این میل نمادست دهی میش
اول آفر دیسیه ای اندکی پاپیل شد

که رم چو زلف بار پر بیان درست
پنجم بسان بردی ندار پر نم است
نم شریغ نون نم نوش که نکت
این شادی کمی کردین اور نم است
تمادل من است که قاد و فنا
یخود و دین ناز دل بستان نم است
زیمان که پیدا چوی ام پرسی
انضاف کمک های عرض سلم است
والی خیال وی تو در پیش نم نکت
آیا چه جاست یانکه میداد زده باش است
خواهی چو روز رکشن ای تو عان
از تیره شب پرس که اونیز خور است
ای که مکی سیان منشی ای که بیان
پیوندی این پرسی که بیان من نم است

ا شب بکری زندان میل بی خشم
یاه قت بیداری خلا بودت من غلام
کین خذ بادن پاشی کز سرمه ای
ما بچان لب بری بی نا بر کرفت کام
جه نازه دیم هر بیل هر شاده ای هر حکل
کز مده بیه دان آدن تو این ری خام
کر پای بر قدم خی تصرف قربت بید
جز سرمه دلهم دادن خذان ای خدم
پون بخت نیکت نخانه ای با همی صع شد
که دار آجان میدم و کوی پاشه عالم
سدی معلم شد میان سرمه ای کوی کوی
هست پری کی کیسم آیه پین هنام

و که در حقیقیت حیات
که بیکشند حیات
شیخ دش پیش ران شاهدی
و مقدم شد زمان یوزه
مشتمل کرد پیاره کفت
که من از حقیقت حیات
و عین کن که بر سری کرد
حقیقت بر کر حیاتی یوزه
با تو پیران بسیار زیستیم
من گشته کارم از آن یوزه
حیاتی نادیگن گر جشن
که نادیگن گشتن

فرماد من از شرق پا به است
و از غرب من از رفیعه که است
بلی راهی چه ماه آن که این
رفتاره من بخوبی که است
خوب حسک کنم ز دقت تو
از دیده در داده در کیا راه است
دودول من خد که نهست
جامیز رفاقت بسیرا راه است
کس از من از هنریست
آنچ که صبان پایه از است
از دست نماید در خدمت
زمان جان دلم همی که است
سی پر کنی تکیت ز است
چون شادی همیشہ بر قدر است

دوی پر پل ای دسته خاک
هانکشید حق پر دیوارک
ب ای بی دی خیات بیت
پشم خردمندی خسته ایک
با از نهشیش که ام آبروی
یا گریزیم پر سپه دیوارک
با قدر ایستم آز زد
دز بور کن دشت دیکاک
پر ده برا آمد آذی شسها
تاجیس هزیم پر پاداک
یا پر دخانه سعدی بیتال
بایسته دهست بی خاک

ای زن چون بیشه نه
اسه ز دار آه من نه
غیرت سلطان جات پیا
پیم من ز مسکه جان نه
خعل کمن بار جن کی کند
دسبدم از ملن نه نه
دک که پیکب از را کند نه
آنچه بر مری بشد از نه
منم یه آنی که بیشه نه
جان برش ای که بیشه نه

در دل حدیث پر فتح

مشهد ای کا اب از نه

مری بیوی باری کردیم ته بی
زان لف رارا گشته بی کاری
از دلت دمالش مال شد را بی
درخت فراشی بدل باده باری
بردم فرم فراشی بدل است باری
هر خود است بیرونی دل بگش غایی
ای زلف گشندی بردی تو گلای
دی دلت تو سر زنی ای دی چنای
و هم کن هاری تو از عال در دست
کواد اسکار غان شند دیده باری
دریاب شان اکا قزوں کن کفت
بشنو تو این غنی اکا چوں دی کاره باری

آن قم پرسه کوی کسی آن داشت که در آن کوی پرسنگ شنیده بی آن داشت
خبر باز سانید به مرخان چن که مسی آذربایجان داشتند آن داشت
بود و این بگوای نش باز سه کاره پرسه با خسی آن داشت
بند بر پایی خلی حبکه کند که نکند و نیخست که در دی بخسی آن داشت
بیکن میب هر یاری نکند که را نکنند که دارم هر یاری آن داشت
سد یا حال پکند کوی آن داشت
که بر همسر و پاکان کسی آن داشت

ای که می خواست مردم و امیر
کرد و می کنی از مردم استان
چو گن که حاکم و گردنده بیو
شیر که پای بند شده بیو
از قدرت گواره از بوده است
دست راه بینکن آمده و می وی
شاید اگر غصه کنی ایکوز دلم کنی
در گنی از گند و دل عسکر کنی

سی و سی زیده بیست و سی هزار

دین بسی اف میزیم از دل میان

دیواری من ای ده بزمیز بگزینی باز از زویش آتش همیشه بگزینی
گرفونال خودی اسنجا ذهنی بزی در خدمه جان کنی در بکه بزمیز
برخی بیشی من اکر غم و آبیت شاد و کر غم پیشکار بزمیز بگزینی
بیان هست دشنه زیبات ازها کامیکن غاف من پاها دیز بگزینی

حدی بگزینت چنان که بزمیز

فراد بزمیز بزمیز بزمیز

و پسندار گزین دره هاست **بها** دلم انجاست ده تاره ملامت **بها**
زگ سرگزمه ز آن پیش که بناده **بها** نبودق آدم ده هاست **بها**
من جهاد است **بها** هم جان **بها** خوارادست بگرد پیش فرات **بها**
ک دره از قهقهه **بها** هم بیرای **بها** تاب کوره اهسته از وکره **بها**
دو بادم بدرگش که هژم **بها** از که و قص که آن **بها**
از که و قص که آن **بها**

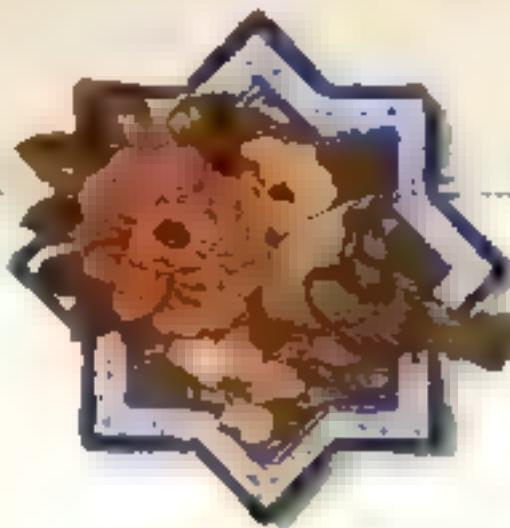
که و گردن دشان بیشیدی
من از جنای این بیه نمیخواستم
فراز ناز ملندم و از این مردم
کون مصلادسته بیز را با این فدا

بختی ای زمان تصریح کن

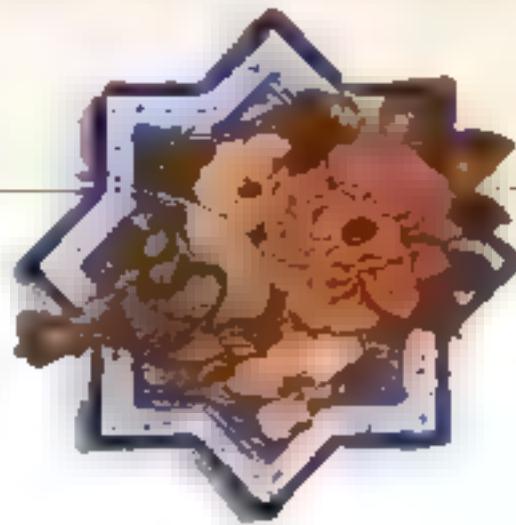
که آنچه خایت جذب بود کو شیدی

بِهِ خَيْرٌ نَّدِيمٌ شَكِيرٌ حَنَّهُمْ
قَوْمٌ بِرَبِّكَ وَرَبِّهِمْ
قَدْرَافَضَتْ مَكْرُوهَهُ كَرْبَلَاهُ
مَارِدَهُ كَرْبَلَاهُ كَهَنَهُ
زَادَهُ مُلْكَهُ فَأَبْدَهُ مُسْكَنَهُ
كَرْبَلَاهُ تَاهَشَدَ بَنَهُ كَهَانَهُ
زَكَرَهُ بَنَسَهُ بَلَهُ فَاهِي مُنْهُ
بَلَهُ الْعَاتَهُ بَلَهُ بَنَسَهُ فَرَبَلَهُ
دَلَلَهُ دَهِي دَهِي دَهِي دَهِي
فَرَلَهُ فَرَلَهُ فَرَلَهُ فَرَلَهُ

امش کرده قلت نخواهیم نگریم گلخانه بسیار بزرگ
پستان باره دستم کشیدی نمایم چون کوی صدیع داشتم و گلخانه بسیار
یکش بکردست قدر قدرت نهایا بیوار باش آنرا دعوی و دعوی خواهیم
آن شوی زیبایی آنکه فردی بگش یاد دادم ای آنکه فردی بگش
لب بر بی چو پیش خود امی با برداشتن پنجه بیویه خودی
برداشتن پنجه بیویه خودی

خنگ کر بخوبی نیم خیال داشت
بنگت علی اهتمام تدریجی داشت
مردم مسال جده بونم پیشان
می داشت آنگت ابرهای پون ایشان
هادا گر پسته بمن اتفاق نیست
از ده سی قات اهتمام داشت
زان بخوبی که ماقن مسافر بیان
پردازی نفس و شیخی زاده اخال داشت
ای خوبی کر دیده بسندی دار گذا
ای وید جای خوبی بای اخال داشت

زندگی مسکویی داشتی

مرد داشت اگر سیچ داشتی

برگزد و قلاده سینه میخوردی شمع ایشان از شاهی گزید

غلاب میخوردی چو چو

مودت نکندی کشندی میخوردی

مسه که بین مودت نکشندی

بر صحیح سیم کل از بستان است امکان میل و فض و دستگان است
چون خبر دان ای ب جانش فیض گشاد آب ب پیش جوان دان است
یوسف بندگیت که رسته بر میک ب دش میم که گفت هات چنان
بر شاهی که فرضیه ام ب ایری در دل نیافت و که از بخانش
بر گزشان ز پندر که رشیده ای کور اشان از دین بیشان است
از رنگت آفتاب جات بر زمان بجهاده دیدم چون بدمان است
این باد و خود را زانه سیم کویی که رفته ب پیششان است
صد پیشیه هن فیکم از منشی که بیم که دست من پا کرد میان است

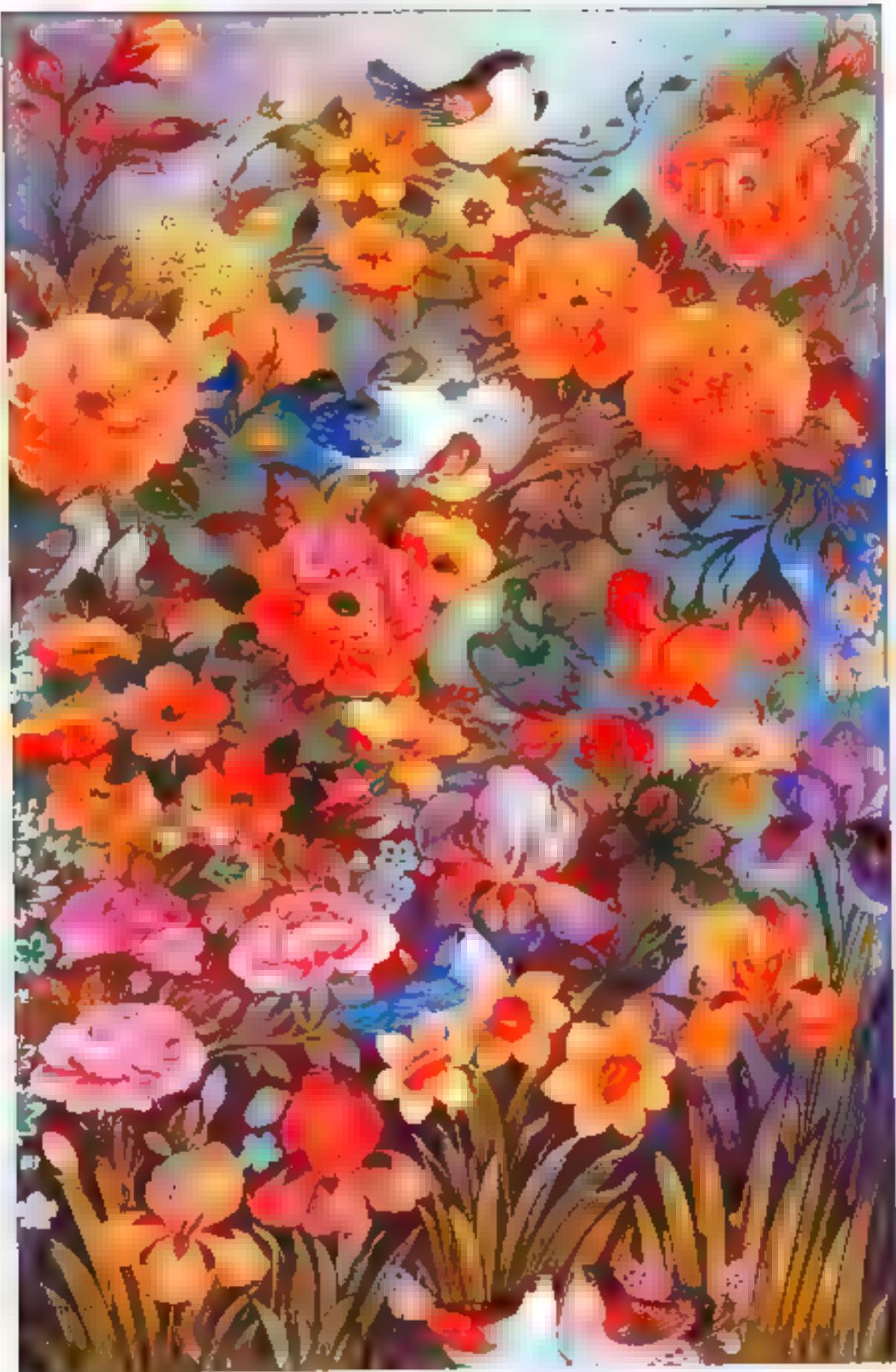
گشیده ای مثاقی گنی

سدی ب جو سای ز دست بیان است

برآمد با دصیخ و دوی خود
پرکام و دستان بخت پرخواه
سپاه که بادت این سال بمال
جادویان بادت این دزدیسته
پرآتش اردفت آنکه لکه
که منتشر آتش میزد
پرورکش پنجم بخت از خواب بی غافل
حمد کو دشمنان ادویه بردا
سپاهی خرم سرت ای کل کلای
کربیانی میبدان اند و دنده
جهان بی ای بی بودت بده
برادر خبر کون ای سبسته
گنوی کن که دلت بینی ای بخت
بر فرمان بد کو سه باده
منهول پرسه ای مرسدی
که برگشته نخواهد ماند این خواه

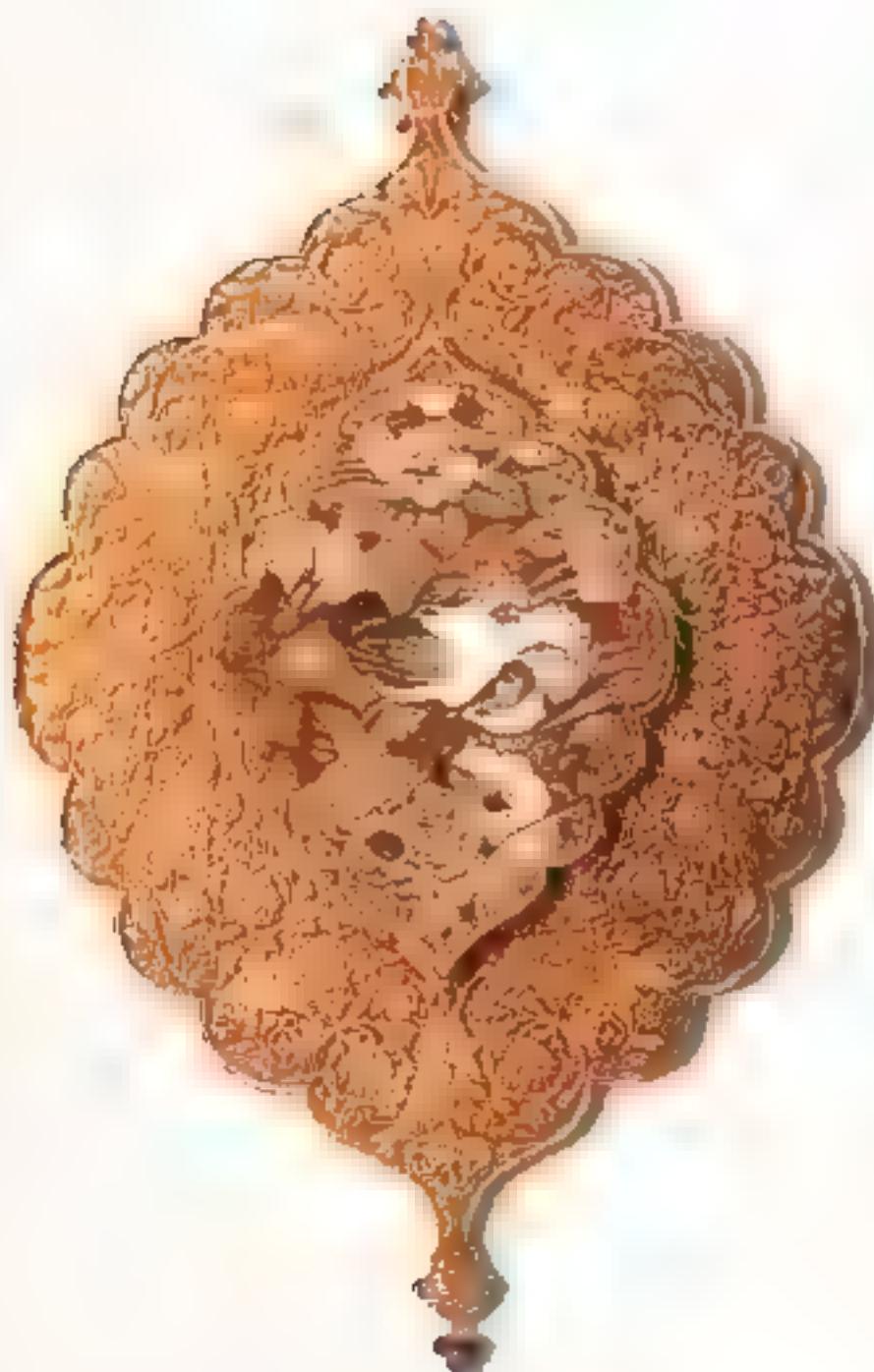
درینا میش ای که برگشته خواه
دینخ آهه ای که بگذاشتی خواه

اول دفتر بیان این و دلایل	حاج پور دکارسته توان
اگر و اعلم نهای مسلم آنها	صورت خوب آنچه دیر است زیان
از درج شنیدگی و بند و خوازی	من بود و نیسبت باشی دریا
فقط خودی خود نمایند پیش	روزی خود میبینند پیش دست
حاجت خودی به علم فیض بهانه	دین چاچی به زیر مسنه صفا
چنان راز خودی کند گلزاری	برگ تراز پوپ نمک چشم زنها
شربت نوش هم ترید از گلخانه	خل تراست از کند زد راز شنها
از بگان بی می باز و بگشتن	از بدمام صنان و ببر پیش
پرتو از اسراء تراست بتوش	از خفت اورهای گفت دان
خود را زبان دان مارن شو	هدومنای گشته که خودی برخان
برگ کند از سپاس بخت امراء	جیف خود و نیسبت دست خوا
بار چشیدای افسنن و نهاد	ذو بسی می تندی که بدها
ان تو اینیم حق خدا و نشان	با بد کرد بیان می ملم
هدی از آنها که خدم دست نمک	در نیک اول تو و هم کی در نیک

که این چیزها قابل است برای آن بی کردی شنیده ای در حدهای ساخته جوده های
است! آن بیت بسیج کشیده آفاق ادب است این است
گر که در خان سبزه و نظر بنشینید بود فرش خوش ساخته
از این پرورش حمدی اد شرق و غرب تما در خدامت داشت داشت و من بیان خیلی
بسی پنهان شنیده ای حمدی فوایند شنیده بین گذشت شاده گشت
نموده ایست و از این شنیده بود که در گذشت شنیده
که در فرش است و فرش بیل از این شنیده گذشت شنیده بوده شاهد چنان
شاهد چنان بسان جال ای است که در پیش پیش دنای خدامت داشت سه بیان
آن شاهد است که دیری بگذش و مسکه که از آن شاهد که بذله تیر و آن شنیده عن عکسی جان و پیش
و این شنیده ای از این خانی اند و بخوبی بگذشت و مسکه که از آن داشت و این شنیده بگذشت

سین کل از این شنیده

Wolde ۱

و این شنیده

۲. چهی داده ای از این شنیده بگذشت که از این شنیده ای این شنیده ای این شنیده ای داشت و این شنیده ای داشت
که از این شنیده ای این شنیده ای داشت و این شنیده ای داشت و این شنیده ای داشت

و پیشیت سعدی از مرد مرفت: «از بُرگ بُرگ کتاب فریش خاند، و حکام نشسته دنخوم دارند
آن هسته رکه داشت و این کارهی است که بعد شام من بز بُرگ جان پیش از سعدی پیش
بگزیده پیش داشت و نهضت ای کمال پایان برداشت، پیش از کل پیش از این که ای
که از خویی خاله، اهشتادهات بایل نیوی ای خویی

و نهان، پیش از بُرگ کنونی بایل

و از بُرگ، و کتاب می خویم

و از سک و خدی شنیدم

و شان منیزه خویی داده پیش شاده ای کشیدم

سعدی در گیل از خدایه که این بیت بین منشی از مرد، که پس از دوست مان جای بیاید
و دیسته بزرگ در قلی شدن خدم را است که داده بخوبیت بسیار زیانی شیخ سینی خود را
که بجان اعلام باداران بیان بیان کرده است. خود بخوبیت این است که گلی از صادجه
را بر سعدی و ستم دست ام و نهاده اد و ای مرفت و نهان نکارهی بود. نایشی خابا و گل
نهان خویی شده است و دشکانی پند بینی از های ای پرسه نهاده روی جام غاک کرد
ب محبت ای پرسد که این شوهر منی و خویا در پیش این چهای از این کیفت دشکانی پیش ای

مُنْهُ اَسْنَرْدِ كَارَادِرِ اَعْنَنْ مَانِي اَذْنِيشِكِ سَهْنَه

بِ جَانِ حَسْنَمِ اَنْمَكِ كِ جَانِ خَرْمَدَه

عَشْنَمِ بِ بَرِ حَامِ كِ بَرِهِ عَلْمَه اَرْهَه

وَمُنْهُ اَپْكَنِ وَمُنْهُ اَوْ بَرْجَنْتَه بِ جَانِ دِ بَرْشَقِ زَلِه وَهَتِ كَهْ دَهْمِه بِ دَهْشَقِ لَهْه

دِ دَلِ زَهَانِ حَامِه دَهْمِه كَهْ دَهْهَه كَهْنَه

نَهْدَه ضَقِ بِ حَامِه جَاهِلِه غَاهِه نَهْتَه اَهْدَه بِهِنِ بَهْرَهِه جَاهِنِه اَهْدَه

دِ اَهْتَه مَنْهِنْ بَهْتَه رَاهِه جَاهِه بِهِنِه بَهْرَهِه جَاهِنِه اَهْدَه

چَاهِه كَهْ اَزْعَاهَه اَهْتَه دَهْهَه سَهْهَه فَهْهَه تَهْهَه مَهْهَه بَهْهَه لَهْهَه فَهْهَه دَهْهَه تَهْهَه

بِهِنْهَه

زَهْهَه مَهْهَه دَهْهَه حَاهَه سَهْهَه بَهْهَه تَهْهَه

بِهِنْهَه كَهْهَه سَهْهَه بَهْهَه تَهْهَه بَهْهَه اَهْهَه سَهْهَه

جَهْهَه اَهْهَه سَهْهَه سَهْهَه بَهْهَه جَاهَه اَهْهَه سَهْهَه

تَهْهَه جَاهَه حَاهَه بَهْهَه سَهْهَه تَهْهَه بَهْهَه

آهْهَه بَهْهَه سَهْهَه بَهْهَه تَهْهَه بَهْهَه

پسندیده بگشته و حق و بگل است غیره که راه است
غیره از سخن خاص بجهت که غیره و دل کرم شده است غیره و اگر گفت اند که از این
دسته دی و حاقد و خلای و اشان بزرگان از گفت بجهت که کوش بهم سخن دادند
که آن خبر نیز که خدا و خاست پروردی از ایل میان را که مادر ایل داشت بسیار بزرگ
حادثه نیاد و سکاری آخوند است در پروردی غیره از شاهزاده کوش هب نیان بازیله
و بجهت این نیاره و همکاری پایام این بگشته بجا زان آن ایل پایام آور و دلان بگشته
آن بیهوده صاحب بگشته غیره و ایل نیزه

و این بگشته سه بگشانند
پیش از این بگشته ایل
ادست پیش ایل بگشته ایل
هر کوک داده ایل کار بگشته ایل
مشن سه بیهوده بگشته ایل
و ایل ایل ایل که بگشته ایل

دیگر ده همیشی برقی از صاحران تمام و میزت سه بیهوده برقی ایل سه بیهوده
شام این پروردی غیره که دل صاحب است بلافت شده و تقریلات عاشت زیاده ایل که بایم که
خوب کرده ایل داده ایل که سه بیهوده ایل از صاحبان خیرت تیک

چان کرد تی در آن صفات پر می کنیم
و همیال ای اخیارست و سهری شو
پایام که است بخاطر شو زرین بیانست و دل نیشید
شوهی که بسی دل می نمایم
دیالی مس ام و بی پیرای شام مس ام و داده
و خانی همیت مای ام و زیان زیانی همیت که
در این زیر همیت ای ای ای خانه مسی دل ای بسیان
که صفات صور در آن همیت ای ای ای خود برگت داشته است
شرسی که کنید کنی همیت همیت که بسی دل ای ای ای
کن ای ای ای بسیان بسیان بازگشت بسیان خراسانی دشمن بسیان زیان
بگذر قتل صراف مسی بسیان
مشهی دست که فیزاره می ای ای
یا بی روز بجیه که قوام کاری هست
که و مسی را در تمام می بسی دل ای ای ای ای ای

و بجهز در شمار شاهزادی آورده است که مثنا علودان از آنها با هم اندسته
و در این پادشاهی از شاهزادیان بیشترین مددی بخواهند و میتوانند در میان
برادرانی از آنها بکیشان و کارخانی آنها بدارند کی از کیشان کیان کرده کرایه
آنها نیز باشند و از اینها میتوانند از کیش آنها باشند است که پس از همینها
زیر خاک پیدا شده است و بین سه نادار مسکی در شمار گفت مقدارهایی بخواهند
پروردگاری نمایند و خبر مسکی از اینها کشیده باشند و میتوانند مسکیان را
نایابه کان مسکی نیزهایی داشت که از آنها بسته خواهند شدند و از کلام پیش داده
پر گفت زیر آنها نگار کرده است.

ای عجیب قدر

ای سه شاهزاده خشم و حسره انسانی

ای بوره هشتم پن ای که بر صفات که خان و پادشاه

که کو دکان ز آن خواندن می آخوند

که خان ایان بخواهد نشست گفت و سرف می پند

خوبیت را با شادی در داشت ای و افکار را آجیست

ادی صرفت و نگران باشد و حافظی را نمایم و قدر جام و سبزی که آورد و داشته باشد
شراب ببرهندگ کردند. چون سنتی و خوازش شاید امکان ندارد جال مشقی از آن آنکه گذاشت
است شرابی را که خوب نماید که نمایر شیخ و تغیره است جسداں آن شاید پنچان چاهه است

سعدی میرن بخان اپنے شورا کیجا

شہد مائی سٹ دین بھر

این مُرابب باضی اتفاقاً ایران و همان صادر شده خالق، مُعزیز و مُلیع است

دیوان شنیدگان

خواه هرست از در ساختمانی بیست باده از خواه شیخی که در مشیر از ره
د هنری دو بیوی شود. نویسنده در دویش عارف پیش صاحب دل امر کجاوی. که کن ب هر ره
و از لذت از از بزرگترین های ای امر کجاوی فرنگیک جانی مشتره. همه هست از در ایشان
سال اان هسته ایان فرنگیک فاصد. از هست پنج هست و نهاده شده و از کن شنیده
خواه ایا او کی دیده که گفته است من همان سه یم که پس ز شهد سال رایی سفر یافتم
که هم یا صدی همان من بوده است که شهد سال پیش در مشیر از بزرگی باده است
و امر ای شاهزاده نویسنده خطب صور ف امر کجاوی. سه دی را در کن ایشان کیم و ایشان

سی از هنرپیشین نیست
اصلیت نیست
که از این یک هنرپیشین گذشت
آنست و این نیست
برای این

شرب چن

کی از سایت این غذازیش، و سایه‌گان باشد، فریش کی اینکه چند سال است که از این
بیان بسته و بعمل و عایان شرب چن، صرفت را در دستی کرد این شیخ صلح این چن
شیرازی است. ساقی که خواست از این شرب نمایند است پیش از آن بیشتر نمایند
مندانه در صفات خاک، می کرد و بیان است از این نیز باز کرد؛ و می بینیم
که سرخ خاک برآورده بیان است جال از نامام قیامت خواه
و مسیر برآورده مسازی خاک است که بسیاری از خود را کرد و دشمن
می بینیم قیامت که سرخ خاک بوده
بگذاری و خسیز می خواهی و پیش
نامام قیامت به بیش از آنید کی که خود را بودی زنده داشت
و بگذاری از شرب مهوری که از دست صافی از این و میشید که بیان برآورده

۱۱۰	برگشتن ناشایی فتنه بجزی	بدارانی هستان بی کاشت بده
۱۱۱	بر پیشیم گایر و نای	آن دست کردن ارم این را کوش نه
۱۱۲	سران خار و اشتب که چاید و قیچی	بر پیشیم اوزاری سخن
۱۱۳	بر مرد ارم سزاون نگارش	نها نه از فضیله که کدم ای نشیم
۱۱۴	گشم بین دل گشم پنه	نها نه کر کن دل دامت بده
۱۱۵	گرد و گردن و گنان بچشیدی	بر مثقال ای هر سار
۱۱۶	خانه صاحب اسلام میری	اد خوست بروی حق شیم
۱۱۷	کلار داشت این وی هنگز بای	کلار داشت این وی هنگز بای
۱۱۸	دغی و دخان بیل من نهاد	کند بین نیل عف نم
۱۱۹	گرگش در مرد هات سری	کر خفت راه کار گویم
۱۲۰	پشت عال هستان ای بونه بای	بر پیشک بر هستان
۱۲۱	جز زیشن اور کنواه بای	کند زن بکرسیم پا بر ارد بارا
۱۲۲	مری بی بی باری که بی تخف بک	فانی هستان ای بدان
۱۲۳	مرد داشت گرفت و می اوری	هشت سکنی بی بان
۱۲۴	هی کی ای داشت و پرسیم هر چیز	ای روی قور داشت دل من
۱۲۵	هی که صبد ای شو افضل و این دل	هی که صبد ای شو افضل و این دل
۱۲۶	هی پیش تو و فریبا جاه	هی پیش تو و فریبا جاه
۱۲۷	هی من چون آینه ایست افروخت	هی من چون آینه ایست افروخت
۱۲۸	هی بر زند رشیق شیخ نکت ای	هی بر زند رشیق شیخ نکت ای
۱۲۹	هی چیز ای تخف ارمایی	هی چیز ای تخف ارمایی
۱۳۰	تو با این لطف بیع دل بیلی	تو با این لطف بیع دل بیلی
۱۳۱	گرم داشت رسانی هر گزاب	گرم داشت رسانی هر گزاب
۱۳۲	من هنترم زادل که تو بی صرده	من هنترم زادل که تو بی صرده

۱۱۳	وست بیان بخوبی از این برش اش	مرست زنگانی از پلکان بخوبی
۱۱۴	گریگی از مش باره بخوبی	گریگی از مش باره بخوبی
۱۱۵	بند خوشی خوبی کوچن دم	و داشت قدر باره بخوبی
۱۱۶	ساقی داد آن بزب بکن	مش داشت کوچن مرست باره بخوبی
۱۱۷	پنجه خواره دلی بیچ شابل	و هم مرست باره بخوبی
۱۱۸	ب غایبی خیزست که مده بکنم	مده کان میخیز زنگان بخوبی
۱۱۹	من خودی می ساقی ازین خانی که بدم	بادی بیکه بیکه باره بخوبی
۱۲۰	دل بیش قدر بخوبی و کن	پاره باره بخوبی
۱۲۱	چو زاده مهیک مرد بست و دیگن	با مرست بخوبی که بخوبی
۱۲۲	از زده داده سهه من زنده بیش زدم	چوی اگر بیش در حسیم بخوبی
۱۲۳	چنان دل بیو مرست پایی بدم	پایی ساره بانی بخوبی این که امیر جانم بزد
۱۲۴	لخت مرد هوت کاره بدم	آن زنست کلاره دل زد ای ای
۱۲۵	آمی و که پرستاق پر بشان ای	آمی که که و سه کوار
۱۲۶	شب زان بیکه بیچ بدم	و دست جان پر مرست بخوبی
۱۲۷	من ای ای کیم دل زمره مرست بایم	آمده که ام مرست بخوبی
۱۲۸	با زاده بزب بیش زن در خاره ایم	برزب بزب بزب بکه بزد ای و که
۱۲۹	ن دسترسی بیاره ایم	آن بکت که بزد بچیه
۱۳۰	کری ایست بیم	لاری زن بزد بیم ای و که بچیه
۱۳۱	من ای ای کم کز ای ای کم بچیه	آماده ای بیچ دوی خوده
۱۳۲	و که دشی پشان بی خوده	بیار که زب هستم توین خاد
۱۳۳	د ای ای من کی بیم د ای ای خودی خش	چوی بیک را که بیال ای بیش بیک ای
۱۳۴	خیزند خورم بیستاق باره بکنم	اشب که بی دقت نیخان ای ای
۱۳۵	بزارد بعد بکدم که سه می بچیم	برکندازکت و دن بزش

فهرست مقالیات

۱۰۱	فشنگ خاک و پروردگار	اول
۱۰۲	اگر تو غاری از خان استان باز	اگر تو غاری از خان استان باز
۱۰۳	مشب مکری زندگانی می بی بخواه	مشب مکری زندگانی می بی بخواه
۱۰۴	برخیز تاکه نمی باید این از قلغم	برخیز تاکه نمی باید این از قلغم
۱۰۵	وقتی اول را ای بیفت بیستان	وقتی اول را ای بیفت بیستان
۱۰۶	در این شب نی بود نوب	در این شب نی بود نوب
۱۰۷	هرست و راه از خود بادت	هرست و راه از خود بادت
۱۰۸	چنان چوی او آنست ام چوی بودت	چنان چوی او آنست ام چوی بودت
۱۰۹	دیگر ای ای کار هرست	دیگر ای ای کار هرست
۱۱۰	بی کی بیکم من بزمات	بی کی بیکم من بزمات
۱۱۱	علمه هی هست علمه ایم پیش	علمه هی هست علمه ایم پیش
۱۱۲	بر همدم نیمکی از خستان بست	بر همدم نیمکی از خستان بست
۱۱۳	آن قلم پرس کوی کی آنست	آن قلم پرس کوی کی آنست
۱۱۴	از همچو پر زدنی هست خوزت	از همچو پر زدنی هست خوزت
۱۱۵	هر گنی ای ایون گفت که من بخوبت	هر گنی ای ایون گفت که من بخوبت
۱۱۶	فرید من ای ایشان بست	فرید من ای ایشان بست
۱۱۷	دل که هاشم و معاشر و مکنک است	دل که هاشم و معاشر و مکنک است
۱۱۸	کارم چون ای پریشان در هم بند	کارم چون ای پریشان در هم بند
۱۱۹	بر من که بسی زده ام حشیه هر مه	بر من که بسی زده ام حشیه هر مه
۱۲۰	این ای ایوب ریشان بست	این ای ایوب ریشان بست

گزیده عزیات مهدی

پندار، پیغمبر مصطفی

کارکری، صیرضا تا به بردی

محمدزاده روزی، امینی، آندریه میلی فرشان

زید، نجفی، نجفی، ایمنی، حسینی

محمدزادی، زین الدین، بختیار، نهضتی، مسیحی

پژمانی، افشه، پژمانی

بری، کاپیسی، نیزی، بیهوده، علی

احمد، جاکوبی، آبادی

پاپ، شیرازی، میرزا، احمد

فراز، جواد

صلیل، احمدی، سعید

مرتضی، امیری، امیر، امیری

هزار، همکاری، همکاری

لیلی، لیلی، لیلی

نشادات دلخواهی برگشتنی

خوشیان خوب، خوبی، خوبی، خوبی، خوبی، خوبی، خوبی

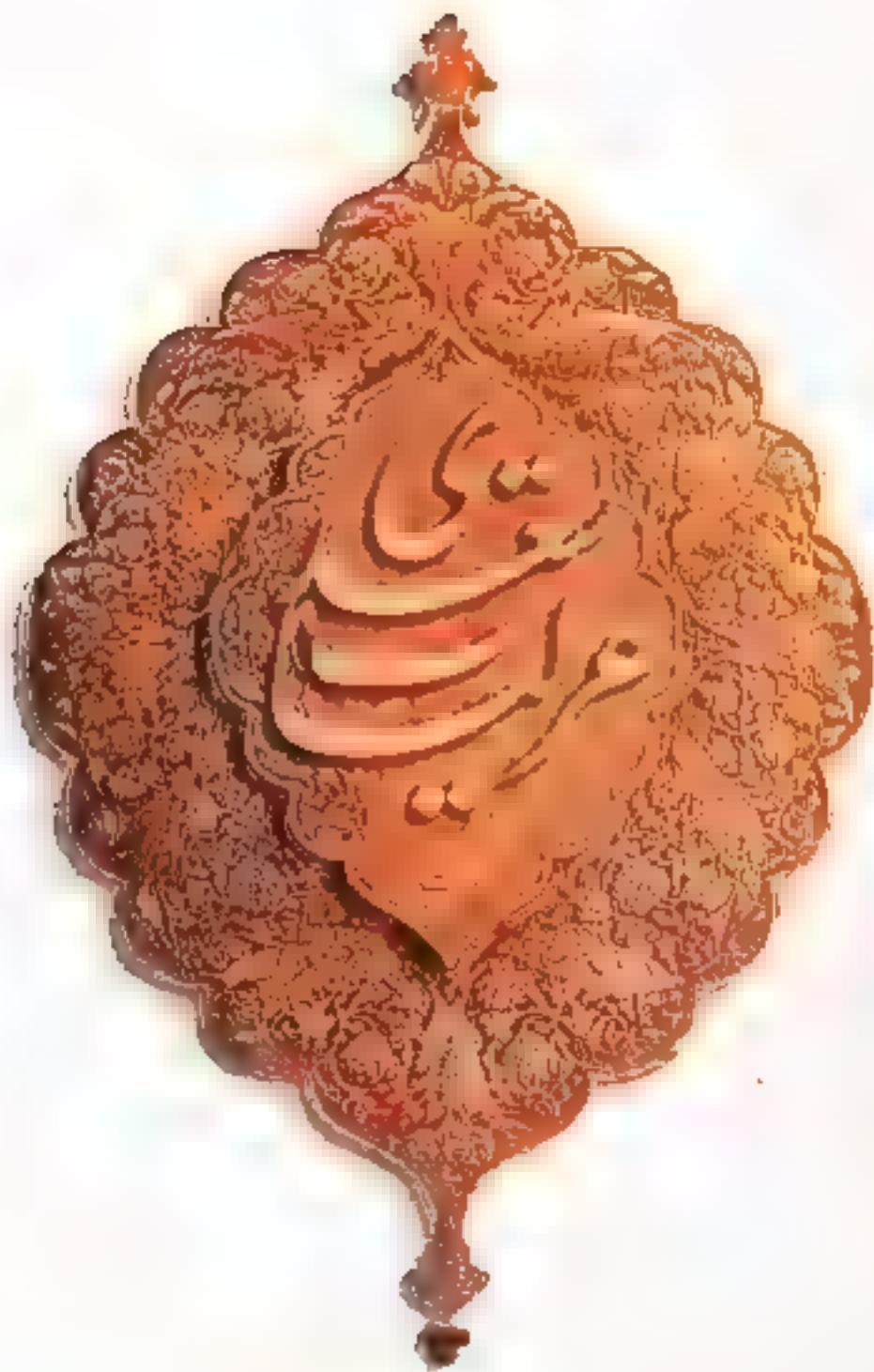
لیستی، لیستی، لیستی، لیستی، لیستی، لیستی، لیستی

لشکری، لشکری، لشکری، لشکری، لشکری، لشکری

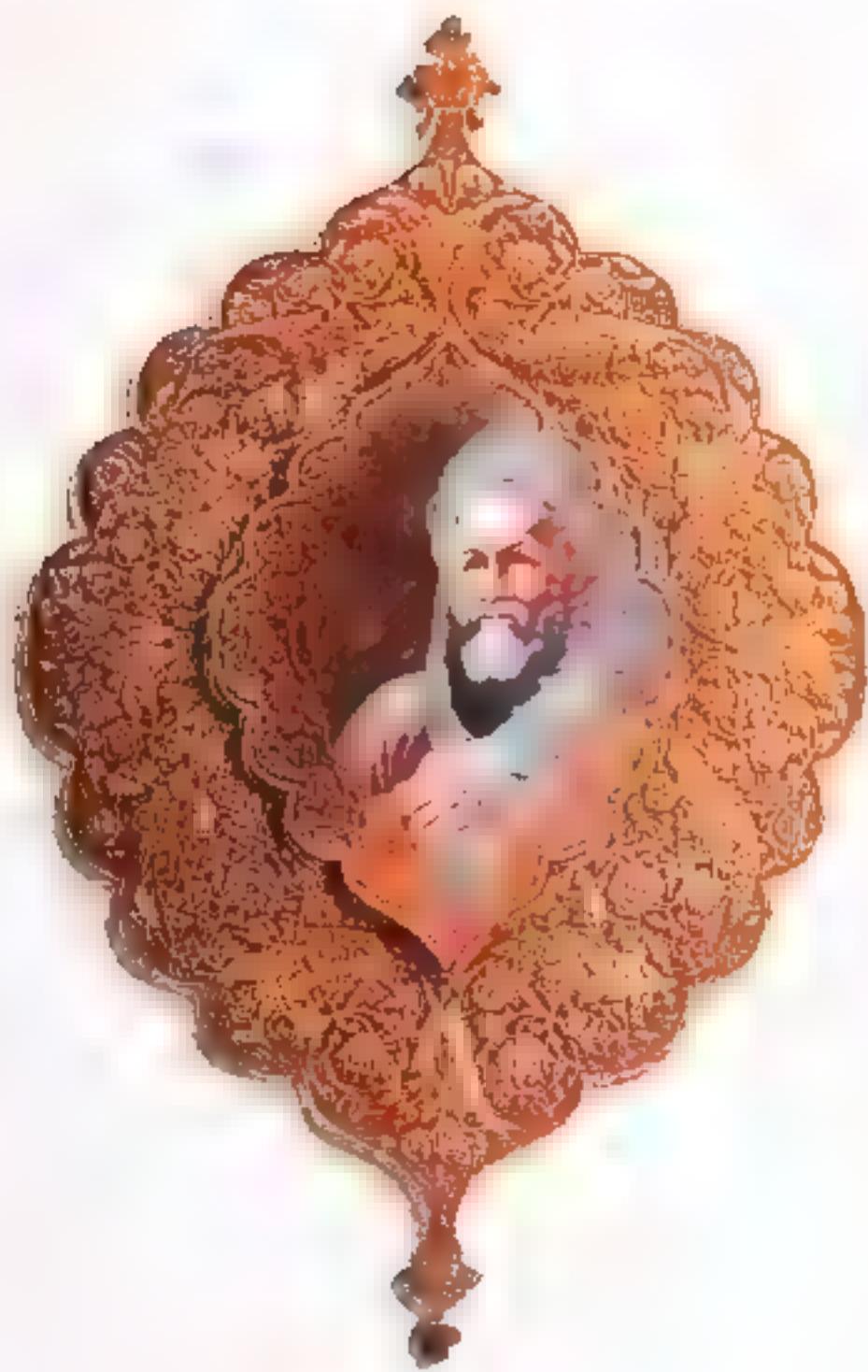
لعنی، لعنی، لعنی، لعنی، لعنی، لعنی، لعنی

آنلاین لیست www.mardakart.com

E-mail: info@mardakart.com

گنگارگری، هیرمند آناییری
شندخواری، آنیسی، دکتر حسین امینی فرد

الله أرحم

مذكرة ملخص من عبد الله

1400 070-000-7127-300-6

نیویورک و پیش در آنها از اینجا آغاز شد

© 2000 by the author. All rights reserved.

۱. بصر فارسی ۰۰ برقی. ۲. بصر فارسی ۰۰ فرن

٢٠٠٠ - مراجعة تمهيدية - مراجعة تمهيدية - مراجعة تمهيدية -

الفصل الثاني عشر

جیسون مکنیلی - خود را خلیفه کنید

العدد ٢٢٣ - مطبوعة دعوة ان - دعوة ان

گزنهای معرفتی، تاریخی و اسطوری

الكتاب المقدس

— 1976 —

کتابخانه ملی ایران

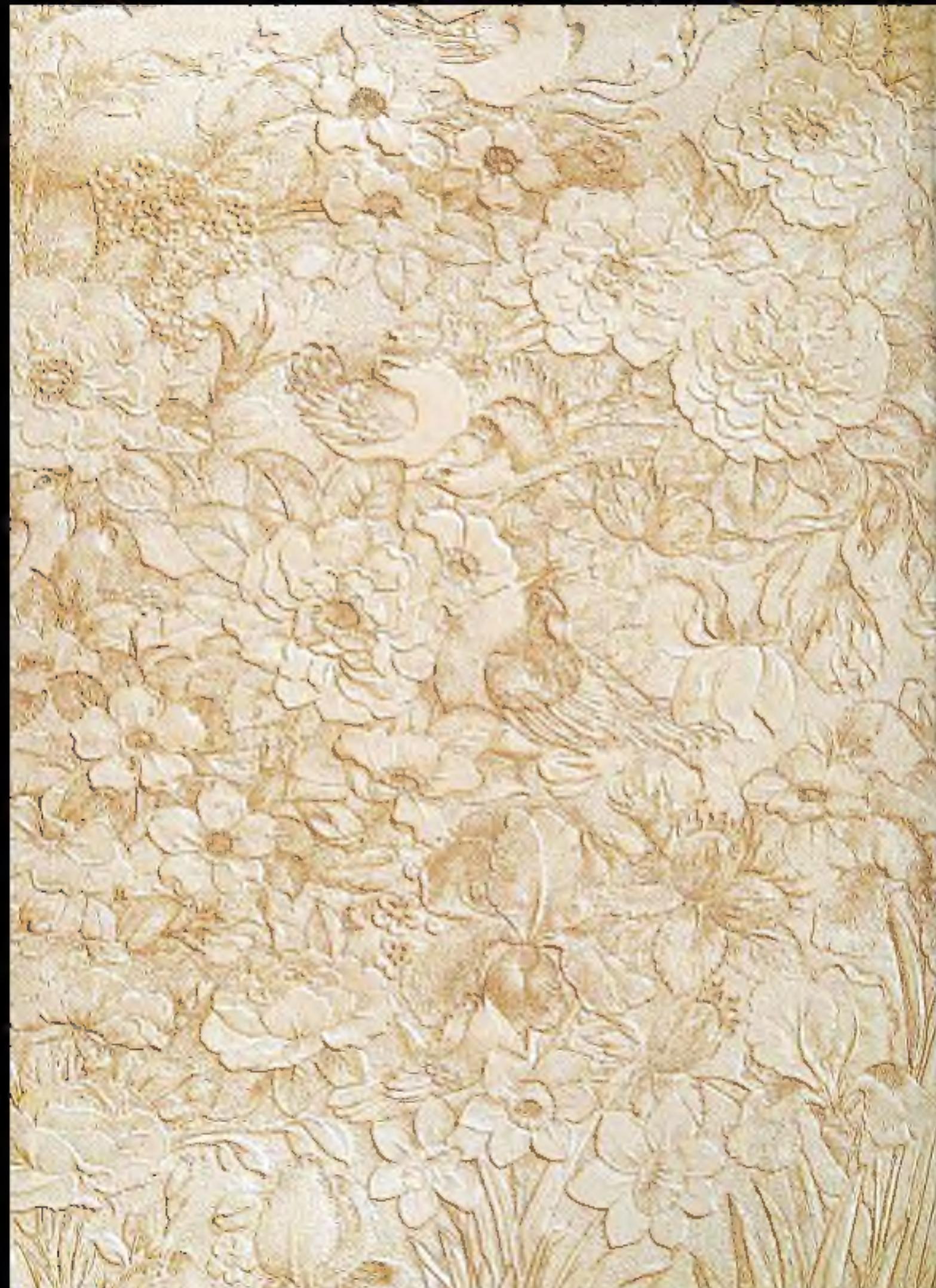
— — — — —

بوجه نظر ای دیگران و متناسب باشند از نظر این نصیحت این ای

Digitized by srujanika@gmail.com

همچو مضمون نظری ای برگزاری داشت اسکله ای خود را همانندی ای کنگر قدری دارد

پیغمبر
عمران

نگارگری: میرزا قاسمی
متدبر فارسی: احمدی و کسری
مکتوب: احمدی و کسری

فرهنگستان میراث اسلامی

غزل

آفتاب
آفتاب

غزل

نگارگری: علیرضا آقایی

مقدمه فارسی انجیلی دکتر سیمین امیری

ترجمه انجیل غزلیات سیمین امیری